

Interviu cu un

Asasin Paranormal

I N E L I A B E N Z

Inelia Benz

INTERVIU CU UN ASASIN PARANORMAL

Transmitem mulțumiri către Dorottya și Cornelia care au tradus această carte în limba română.

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc lui Ilie Pandia care a făcut posibilă editarea, finalizarea, publicarea și distribuirea acestei cărți. Lui Lance White pentru incredibilele sale abilități de corector și editor. Lui Larry Buzzell a cărui iubire necondiționată, susținere, mese gustoase și sugestii editoriale acordate au făcut cartea de față ceea ce este astăzi. Băieți, voi trei sunteți îngerii mei! Vă iubesc mai mult decât se poate exprima în cuvinte.

De asemenea, mulțumesc fratelui meu Alex care a făcut ultima verificare a cărții, precum și tuturor băieților și fetelor de la Walk With Me Now, alături de care fiecare călătorie se transformă într-o experiență nemaipomenită.

Introducere

În 2009 am scris cartea, devenită acum foarte populară, *Interviu cu un extraterestru*. De atunci, prietena mea, pe care am intervievat-o în acea carte, s-a mutat altundeva, departe, și și-a continuat activitatea neștiută printre noi.

Cu două luni în urmă, mi-a trimis o scrisoare. Am găsit-o prinsă în ușa de la intrare când am ajuns acasă de la magazin. Scria așa:

„Draga mea Inelia,

Precum știi, nu mai pot să te contactez prin mijloace electronice sau detectabile. Știam de la început că așa se va întâmpla, când am hotărât să facem interviul. Ți-am spus atunci că te voi ajuta să mai scrii și alte cărți, motiv pentru care îți scriu acum această scrisoare urgentă.

Aș vrea să cunoști o femeie. Ceea ce are ea de spus, ceea ce reprezintă și informațiile pe care vrea să le împărtășească sunt foarte relevante pentru Pământul de astăzi.

O cheamă Ramona și este ceea ce s-ar putea numi un „asasin paranormal”.

Nu e nevoie să-mi dai de știre ce decizi, voi ști răspunsul tău, la fel și Ramona. Dacă te hotărăști să faci acest interviu, te va contacta ea.

Te iubesc mult și știu că într-o zi ne vom putea întâlni din nou în public, fără ca vreuna dintre noi, sau amândouă, să fim în pericolul de a fi deturnate de la calea noastră de împrejurări sau intenții exterioare.

Prietena ta”.

Am citit și recitit epistola, observând și conectându-mă la energiile din ea.

Puteam să simt energia și iubirea prietenei mele, deopotrivă cu energia mai multor indivizi care au adus scrisoarea pe un drum ce părea să se întindă peste mai multe state, și în final, a celui care a prins-o în ușa mea de la intrare.

Aș fi vrut să iau legătura cu prietena mea și să-i spun că a avut dreptate: acum țin seminarii și tabere despre ascensiune. În 2009 ideea asta mi-a părut însă complet imposibilă și sărită de pe fix. Aș fi avut atâtea să-i spun.

Apoi am simțit-o pe Ramona: energia ei era ca sticla neagră transparentă, întinsă ca cerul noaptea, și totuși, presărat cu stele. Mai era și foarte feminină și tinerească. Îmi amintea de o fetiță nevinovată plină de furie

pasională. Mi-a apărut o imagine: scundă, brunetă, piele măslinie, ochi imenși, buze și nas subțiri, toate trăsăturile delicate ca din cel mai fin porțelan. Mi-a trimis un salut și așteptarea unui răspuns.

Am răspuns imediat: „da”.

Această carte a debutat în stilul clasic de interviu, ca o serie de întrebări și răspunsuri. Cu toate acestea, interviul a luat sfârșit înainte să se fi terminat, iar ceea ce a urmat a fost o aventură incredibilă cum nu am mai trăit niciodată.

Iar acum declarația de răspundere legală:

ACEST ROMAN ESTE O OPERĂ DE FICȚIUNE.

Capitolul întâi: Prima conversație

Biletul de avion a venit cu poșta obișnuită. Asta m-a surprins, pentru că nu am avut nici o veste, sub nici o formă, de la Ramona în afara prezentării inițiale de când am primit scrisoarea prietenei mele.

Era un bilet dus-întors pentru un sejur de o săptămână în Costa Rica, într-o săptămână în care tot programul meu fusese în mod misterios anulat, cu cazarea la un hotel de 5 stele. Aveam la dispoziție trei zile să împachetez.

Zborul până în Costa Rica s-a desfășurat fără incidente. Mi-am anunțat abonații de la ascension¹⁰¹ și publicul în general, dar n-am dat prea multe detalii despre care ar fi destinația finală, când urma să sosesc sau că urmează s-o cunosc pe Ramona.

Un șofer al hotelului mă aștepta la Aeroportul Internațional Daniel Oduber din Liberia. Am fost plăcut surprinsă de câmpul lui energetic, de prietenia, buna creștere și deschiderea lui. Când am sosit la hotel, am găsit și personalul la fel, minunat de deschis și prietenos. Era un început de „vacanță” promițător.

Știam că Ramona nu va fi acolo să mă întâmpine. Îmi dădea un răgaz să mă familiarizez cu locul și cu noile energii. Urma să sosească la hotel a doua zi, iar personalul m-a anunțat că ne vom întâlni la prânz.

Am petrecut dimineata următoare înotând în ocean și mâncând minunate fructe vii, proaspăt culese.

Eram foarte emoționată de întâlnirea cu Ramona. Avea ceva care mă făcea să simt că mă întâlneam cu cineva deja cunoscut. La ora prânzului, am intrat în restaurantul hotelului și m-am instalat cu aparatura de înregistrare audio, caiet de notițe, pixuri și laptop.

Adâncită în propriile mele gânduri, n-am simțit-o pe Ramona când a intrat în încăpere, nici n-am sesizat prezența ei, până n-a ajuns chiar în fața mea, cu un zâmbet larg și mâna întinsă.

Am dat mâna, un gest neobișnuit pentru două femei în America de Sud și am schimbat câteva amabilități. Accentul ei era nord-american, dar nu-mi dădeam seama din ce stat sau regiune. M-a rugat să nu fac fotografii, dar mi-a permis să înregistrez conversațiile noastre, cu condiția să-i promit că voi șterge totul după transcriere. I-am arătat aparatul portabil de înregistrare digitală și un microfon wireless de rezervă pe care mi-l agățasem de gât și care trimitea informațiile audio direct spre celularul meu. A fost de acord cu amândouă.

Mi-o imaginasem foarte exact. Avea în jur de 150 cm, o constituție mignonă și trăsături foarte fine, cu ochi imenși. Semăna într-adevăr foarte mult cu o păpușă de porțelan.

După comportament și haine, am estimat că are peste 50 de ani. Senzația că mă uit în spațiul cosmic sau prin sticlă neagră transparentă s-a amplificat de zece ori.

Mai era ceva, avea clar o mină rezervată, ca un nor sau o mască ce îți prezintă o persoană, în timp ce omul adevărat rămâne invizibil.

**** Ai citit Interviu cu un extraterestru? ****

Da, l-am citit. Îmi place! Este foarte relevant și atemporal. M-a ajutat să realizez de ce a apărut prietena noastră în viața mea atunci când a apărut, dar mai ales cred că mi-a trimis cartea tocmai ca să aflu de tine. Nu mi-e ușor să-mi povestesc viața. Sunt obișnuită să lucrez în umbră, în taină.

**** Mi-ar plăcea să vorbim despre cum ai cunoscut-o, ce mai face și ce ați mai discutat. Dar simt că nu asta e povestea care se cere să fie spusă, nu-i așa? ****

Așa e. Nu pentru asta am venit aici.

**** Așa mă gândeam și eu. OK, dacă-ți mai aduci aminte, prietena mea vroia ca interviul cu ea să fie prezentat sub formă de roman. Ți-ar plăcea ca și această carte să fie prezentată ca roman sau ca un interviu real?*

Mă gândesc că informațiile acestea, precum și ce vom discuta în zilele următoare, se prezintă cel mai bine sub formă de roman. Unul din motive este că datele nu sunt foarte obiective, iar altul, că oamenii le digeră mai bine dacă le citesc ca pe o ficțiune. Altfel, fracturarea realității este prea mare, sau se stârnește ceva în cititor astfel încât renunță pe la jumătatea cărții, pierzând informații esențiale.

*** Există semne pe care cititorii noștri ar trebui să le urmărească pentru a-și da seama dacă sunt împiedicați sau opriți înainte de a termina cartea? ***

Da. Mai multe. De exemplu, când omul realizează brusc că nu mai ține minte ce scria pe pagina precedentă, în paragraful sau capitolul de dinainte, sau poate simte că sunt prea multe informații într-o frază sau un paragraf, ca și când textul ar fi prea dens. Alt semn ar fi teama că ceea ce urmează să citească este oribil, poluant sau periculos. Alteori, cititorul se poate simți amețit sau somnolent fără motiv.

*** Și ce ar trebui să facă în acest caz? ***

Să citească de mai multe ori ceea ce tocmai a citit. Dacă simptomele persistă, se poate gândi că „e doar un roman”.

*** Mulțumesc. E foarte clar și simplu. Crezi că ceea ce vei povesti va schimba viața oamenilor? ***

Cred că vor înțelege mai bine ce se întâmplă în lume în zilele noastre, sau cel puțin le va oferi un nou punct de vedere care le va permite să ia decizii fiind mai bine informați.

*** Mă uit la tine și-mi pari atât de... inofensivă și inocentă. Și totuși, simt că emani o forță enormă, iar prietena mea te-a numit „asasin paranormal”. Asasin înseamnă „ucigaș”, un cuvânt foarte dur pentru a descrie un om... Vreau să te întreb, de ce e contradicția asta între ceea ce faci și felul cum arăți? ***

Zâmbi.

Interesantă întrebare de început. Credeam că mă vei întreba câți ani am și unde m-am născut. Bine. Așa e. Am omorât oameni. Nu este ceva cu care mă mândresc, sau de care-mi pare rău. Nu sunt capabilă să simt așa ceva. Și totuși, mi-am dat seama recent că nu este ceva corect. Înfațișarea mea este ca un fel de camuflaj, dezarmează oamenii. De fapt, cei mai mulți nici nu mă văd când trec pe lângă ei.

Când a spus acestea, am simțit foarte clar în câmpul ei senzația de autoprotejare. Se proteja pe sine, dar în același timp proteja și pe un altul sau pe mai mulți. Și-a dat

seama că observ această energie în ea. M-a privit cu capul înclinat într-o parte, energia ei s-a preschimbat în cea a unui șarpe cu clopoței gata să atace, apoi atacă cu toată forța. Am putut chiar să aud zornăitul clopoțelilor în minte. A fost fascinant. Și-a reluat poziția normală și s-a uitat în ochii mei, încruntată.

Nu ți-e frică.

*** Hmmm... nu. Crezi că ar trebui să-mi fie? Dacă da, de ce? Ce s-a întâmplat adineaori? ***

Știi, până la urmă cred că n-a fost o idee atât de strălucită. Adică, interviul ăsta. Poți să rămâi aici și să te bucuri de restul sejurului în Costa Rica. Mulțumesc că ai făcut atâta drum și-mi cer scuze pentru că ți-am irosit timpul.

S-a ridicat și mi-a întins mâna. În 2010 am fost rugată să devin o persoană publică. Mi-a luat luni de zile să mă hotărâsc, iar de atunci au existat aspecte din mine însămi pe care nu le-am mai ținut doar pentru mine. Am simțit energii similare și în Ramona. Și eu mi-am asumat un rol total diferit față de 2009 când am scris cartea Interviu cu un extraterestru.

Nici acesta nu urma să fie un interviu obișnuit, ci mai degrabă o explorare. I-am luat mâna și i-am permis să Existe pur și simplu. Am făcut asta cu sute de oameni în toată lumea. Este o permisiune completă de a exista – fără

judecată... de a fi văzut și conectat la Unul fără nici un fel de așteptări. De fiecare dată a dus la schimbări și transformări uluitoare.

A deschis niște ochi largi și înlăcrimați. Și-a smucit mâna și s-a întors să plece. Când s-a apropiat de ușă, s-a oprit brusc, s-a întors și s-a așezat din nou.

Ce naiba ești tu???

*** Poți să te gândești la mine ca la un blip, o neregulă în program. Un fir de conștiință. Un mijloc de a disemina mesajul împluternicirii. Sau că nu exist deloc. Sau poate chiar sunt o mamă și soție din Sacramento, California, SUA... Tu alegi. ***

Am stat în liniște câteva minute. O simțeam cum mă scanează, mă rescanează, apoi mă mai scanează odată... Lua o decizie.

Te-am simțit în câmpul meu, în zone în care nici o ființă umană nu poate intra. Urma să te omor, dar n-am fost în stare. Era ca și când aș fi lovit în gol, sau ca și cum aș fi ratat ținta înainte chiar de a trage. E foarte ciudat, din moment ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată... Și-n același timp părea ca și cum tu ai simțit că „arma” te nimerește, și totuși n-ai făcut nimic. Spune-mi: de ce nu pot să te omor, nici măcar să te atac?

*** Mă gândesc că a lipsit acordul meu. Pentru mine, timpul în care îmi voi părăsi trupul este mult în viitor, nu astăzi. Dar și dacă ar fi astăzi, nu e ceva de care să mă tem. Când ne temem de ceva, în mintea și în trupul nostru, noi suntem cei care ne spunem că acel ceva se poate întâmpla. Astfel suntem de acord cu orice lucru care ne înfricoșează, sau cu evenimentul de care ne temem că se va întâmpla. Dar pentru tine e normal să faci asta? Să încerci să omori un om pe care nu-l cunoști și de-abia l-ai întâlnit? ***

Nu. A fost o reacție necontrolată. Ceea ce este iarăși foarte neobișnuit pentru mine, întrucât am fost antrenată să nu acționez niciodată din frică sau din orice alt sentiment. Așa cum văd acum, pare mai mult un program decât o reacție emoțională, ceva a fost implantat în câmpul meu ca să ucid pe oricine are vibrația și abilitatea ta, capacitatea de a ajunge în zonele mele închise. Mă gândesc că are sens dacă o iau ca pe un program de a elimina anumite elemente de pe planetă, ceea ce am și făcut timp de mai multe decenii.

*** Ca un mecanism de siguranță pentru a îndepărta din viața ta pe toți cei ca mine, dinainte de a ne cunoaște. Așa se explică. Ai mai avut până acum contact cu alte persoane cu frecvența mea de vibrație și abilitățile mele?

Nu, nu pot să spun asta. Oricum, am descoperit programul – cel care m-a făcut să te atac – și-l voi dizolva înainte de a ne reîntâlni. Situația asta chiar mă deranjează. Mi-am petrecut ultimii trei ani încercând să-mi redobândesc puterea asupra propriei mele persoane și acum uită-te și tu ce se întâmplă. Mă întreb ce alte programe mai sunt pe acolo care pot fi folosite împotriva altora fără consimțământul meu. Sunt foarte supărată acum.

*** Cred că cheia este „fără consimțământul tău”. Cei mai mulți oameni reacționează și iau decizii din programe inconștiente. Chiar dacă cele mai multe decizii sau reacții nu sunt mortale pentru noi sau alții, totuși sunt decizii. Cred că nu întâmplător sunt eu prima persoană pe care o întâlnești cu aceste abilități și vibrații. Tu ai decis deja că puterea ta și capacitățile tale letale nu vor fi folosite fără consimțământul tău. Întâlnindu-mă pe mine prima, te-ai asigurat că de fapt nu vei omorî pe cineva acționând inconștient dintr-un program răuvoitor țesut în câmpul tău... Vezi acum? Programul a fost activat, dar tu nu m-ai ucis. ***

Da. Văd legătura. E o perspectivă care mă face să mă simt mai puternică.

Nu sunt foarte sigură ce să fac acum. Să fiu sinceră, mă simt penibil pentru ceea ce s-a întâmplat. De-abia ne-am cunoscut, iar atitudinea ta de a nu judeca cele întâmplate mă încurcă un pic. Cinstit, nu știu ce să spun.

*** Aș spune să facem acest interviu și să arătăm lumii cum poate cineva să ajungă în situația în care tocmai te-ai găsit prin uneltirile altora. Să începem cu instructorul tău, cu profesorul tău. Povestește-mi despre această persoană. ***

Bine, de acord... hai s-o facem. Numele lui era Elwin. A apărut în viața mea când aveam șase ani.

Trăiam cu familia într-un sătuc nu prea departe de aici. Nu aveam multe, dar ne aveam unii pe alții, familia mea și cu mine. Podelele casei noastre erau din pământ bătătorit, aveam fântâna noastră, ceea ce era un lux acolo și nu aveam curent electric.

Elwin a sosit într-o mare mașină neagră cu alte două persoane. Purtau costume cenușii și păreau niște uriași pentru noi. Niște yanchei palizi și umflați. Elwin, încă un bărbat și o femeie. Unul din ei vorbea spaniola cu un accent hazliu.

Le-au spus părinților mei că reprezintă o organizație religioasă mondială care oferă burse complete pentru copii supradotați la școli de elită din SUA, pe toată durata studiilor, inclusiv programe universitare de specializare. În bursă era inclusă și o alocație fabuloasă de 50 de dolari pe lună, plătibili lună de lună direct familiei mele. Au afirmat că recrutează din toată America Latină și că au

fost contactați de școala mea, indicând că învățătorul meu m-a înscris în competiția pentru bursă.

Părinții mei erau copleșiți și recunoscători. Oamenii aștia importanți dădeau fiicei lor o șansă imensă în viață, iar familiei o rentă imensă care-i scotea din sărăcie.

Noi țăranii suntem încrezători, iar părinții mei veneau dintr-o cultură ușor de impresionat, dar care în același timp susținea și protejarea maximă a copiilor. Acești trei indivizi cu costumele lor cenușii și mașina cea mare și neagră s-au străduit timp de mai multe luni să-i convingă pe părinții mei să mă lase să merg în SUA. De fapt, tata a insistat să i se permită să vină cu mine să viziteze școala înainte de a lua hotărârea definitivă.

Vizita l-a impresionat profund pe tatăl meu. Școala părea un palat în ochii noștri. Un conac imens plin de dormitoare, săli de clasă excelent echipate, o sală de sport și o cantină care semăna cu un restaurant de patru stele. Era ca și când am fi pășit într-un decor luxos de film, întrucât în viața reală nu văzusem nimic măcar asemănător. Elwin a venit cu noi în SUA și a dus la bun sfârșit sarcina de a-l convinge pe tatăl meu că acesta era cel mai bun lucru pentru mine. După ce tata a văzut școala cu internat, n-a fost greu. Chiar și mie mi-a plăcut. Tata a semnat hârtiile prin care-l desemna pe Elwin drept tutore legal al meu.

*** Înainte de a continua povestea despre Elwin, poți să-mi spui dacă era o școală adevărată? Te întreb pentru că sună ca un loc în care am fost și eu dusă în copilărie, când am locuit în Anglia, dar aceea nu era o școală adevărată. ***

Da, era o școală adevărată. Majoritatea copiilor erau simpli elevi interni din clasa bogată, dar avea și un subsol unde numai câțiva dintre copii erau duși în fiecare zi. Adulții îl numeau „laboratoare de cercetare”, dar noi îi ziceam „Temnița”. În Temniță avea loc instruirea paranormală.

*** Deci asta se întâmpla când aveai șase ani. Ți-au lăsat o perioadă de acomodare sau te-au dus direct la antrenamente? ***

Tatăl meu a stat cu mine o săptămână, iar în clipa în care a fost condus la aeroport, Elwin m-a luat pentru un „interviu” inițial cu o persoană pe care o vom numi Lord R. Nu era la școală, ci într-un oraș din apropiere. Biroul lui Lord R. se găsea într-o clădire veche cu miros de tutun și ceară de mobilă. Încă plângeam după plecarea tatălui meu, așa că Elwin m-a dus în brațe. M-a așezat în fața unui birou vechi din stejar și am așteptat sosirea lui Lord R.

În clipa în care Lord R. a intrat, am simțit cum se schimbă energia din cameră. Veniseră încă doi oameni cu

el – oameni mai tineri și cu arme ascunse. Elwin a luat poziție de drepti și l-am simțit că-și dorește ca eu să-i fac o impresie bună lui Lord R., ca și când ar spune „Ia te uită ce am găsit”, tânjind cu disperare după aprobarea celui alt.

Lord R. s-a așezat de cealaltă parte a biroului în timp ce mă privea atent... aș putea spune că „mă studia”. Și-a aprins un trabuc. Simțeam clar că era un om puternic, că nimeni de acolo nu avea mai multă putere decât el. După puțin timp mi-a arătat prin gesturi, căci pe atunci nu vorbeam încă englezește, să vin și să stau în poala lui.

Am spus „nu”, mi-am încrucișat brațele și m-am încruntat. Elwin a încercat să mă convingă, dar am refuzat. Era ceva la acel om care nu-mi plăcea. Și atunci le-am simțit... erau „tentacule energetice” care-mi penetrau simțurile. Le-am recunoscut imediat ca ceva ce am simțit și când Elwin a intrat în casa noastră pentru prima oară. Dar la Elwin senzația nu avea nimic „roșu”. Nimic răuvoitor. Am urmărit semnalul roșu îndărăt până la Lord R. și am reușit să văd ce era. Era frică. Era ca și cum el încerca să-mi arate cât de puternic este, câtă autoritate are, și-n realitate îi era frică de mine. A fost foarte ciudat.

*** Ai aflat vreodată de ce îi era frică de tine? ***

Era ca și când cineva era obișnuit să țină focul în palme pentru a-i arde pe alții, dar în realitate nu exista nimic care să împiedice focul să-l ardă și pe el, iar el știa că ar putea fi pârlit dacă focul și-ar da seama că de fapt nimic nu-l oprește să ardă chiar persoana care îl ține. Totuși, timp de mulți ani n-am realizat că-i era frică de mine. La momentul respectiv era doar o senzație de disconfort.

*** Ce s-a întâmplat după aceea? ***

Lord R. s-a ridicat și s-a arătat foarte mare și înfricoșător. M-a apucat bocitul și am fugit la Elwin, ceea ce a reușit să-l facă pe Lord R. să se simtă suficient de puternic, și așa ni s-a permis să plecăm.

*** Pare a fi un om rău. ***

Privind înapoi, pot să spun că a fost un lucru bun că m-a dispăcut, sau că i s-a făcut frică de mine. Au fost mai multe fete și băieți care erau luați din școală în miez de noapte, iar când se întorceau miroseau a trabuc, alcool și ceară de mobilă. Abuzurile sexuale erau un fenomen extins în acele cercuri ale puterii, inclusiv abuzarea propriilor copii, copiii elitelor.

*** Am auzit și eu. David Icke vorbește mult despre asta, iar acum apar martori care implică Vaticanul,

monarhiile europene și politicieni de rang înalt. Ca și copil, ai fost abuzată sexual? ***

Am observat că se încrunta, ca și când încerca să-și aducă aminte de ceva.

Îmi amintesc că odată am fost îmbrăcată cu o rochie albă cu roz, foarte frumoasă. Avea și dantelă, și panglici, mă făcea să mă simt ca o prințesă. Mi s-a spus că am să mă duc să cunosc niște oameni importanți și că sunt foarte deosebită. Era foarte târziu noaptea, dar după aceasta tot ce-mi amintesc este un bărbat care-mi spunea să plec. Am fost dusă înapoi la școală, iar adulții erau foarte supărați. Aveam senzația că aș fi făcut ceva rău, sau că nu eram suficient de deosebită. Bineînțeles, când am mai crescut, mi-am dat seama că din cine știe ce motiv am fost scutită de o experiență scârboasă. Dar am goluri mari în memorie. Poate că am ales să uit lucruri pentru că era prea greu sau prea dureros să le țin minte. Așa că răspunsul la întrebarea ta cred că ar fi: „nu-mi aduc aminte de așa ceva”.

În acest punct am decis să luăm o pauză. Uneori, când cercetăm ceva, e nevoie de timp ca să lăsăm un gând, o amintire sau un moment de revelație să se așeze, cât timp facem alte lucruri.

Hotelul își înconjura oaspeții cu lux și frumusețe, așa că am hotărât să înotăm în piscină și să ne răsfățăm cu orchestra invitată pentru acea zi.

Capitolul doi: A doua conversație

M-am întâlnit cu Ramona la micul dejun, o minunată bogăție de bucătărie costaricană, de fructe și legume proaspete. După micul dejun ne-am mutat în hol și ne-am continuat interviul.

*** Ieri ai început să-mi povestești despre cum ai făcut cunoștință cu Temnița. Poți să-mi spui ce a urmat după prima întâlnire cu Lord R.? Lua și el parte la instruire? ***

Nu se implica activ în experimente sau în instruire, dar vizita școala cam odată la șase luni. Toată lumea era foarte supărată și nervoasă când sosea el. Ca adult, am aflat că tot personalul era controlat prin vinovăție. Omul este sedus sau forțat să comită un lucru atât de mârșav încât nu poate conviețui cu conștiința lui decât dacă se convinge mental că este ceva „normal”. Și întrucât fiecare persoană de acolo e în aceeași situație, pentru om chiar devine ceva normal. În adâncul ființei știe că nu este în regulă, și că energia asta e folosită ca să-l manipuleze, ca să-l facă să muncească acolo fără să comenteze. Este vorba de o formă extremă de abuz de putere. Prin urmare, chiar dacă Lord R. nu participa direct la instruire, era prezent tot timpul. Când am început munca de teren, el fiind șeful agenției pentru care am lucrat, aveam de-a face cu el aproape în fiecare săptămână.

Instruirea mea a început în aceeași zi în care l-am cunoscut pe Lord R. Dacă poți să-i spui instruire. Elwin m-a dus înapoi în Temniță unde mi s-au făcut tot felul de analize medicale. Analizele obișnuite, știi, de sânge, raze X, plămâni, inimă, tot tacâmul.

Apoi m-au pus într-o cameră cu alți copii și ni s-a servit prânzul, sau cina. Era greu de spus ce oră era în Temniță, pentru că nu erau ferestre. Ceilalți copii aveau între trei și doisprezece ani. Niciunul dintre ei nu vorbea spaniola, așa că n-am putut vorbi cu ei, totuși ne-am simțit foarte bine. După care am fost prezentată viitoarei mele clase și învățătoarei. Era încântătoare... dar nu-mi aduc aminte numele ei.

Zilele au devenit foarte confuze în următoarele luni. Eram luată de la clasă la ore aleatorii, pentru a face exerciții de telepatie, telekinezie sau alte abilități aplicate. Adesea mă trezeam a doua zi în pat fără să-mi aduc clar aminte dacă am fost acolo. În primul an sau cam așa, treaba a mers chiar excelent, engleza mea deveni fluentă. Îmi aduc aminte că îmi plăcea mult și în cele din urmă am încetat să mai plâng după părinții mei din Costa Rica.

Acesta este unul dintre lucrurile care mie mi se par foarte dificile: faptul că acești oameni au fost foarte buni cu mine. Am primit tot ce are nevoie un copil: iubire, hrană, grijă, educație, atenție drăgăstoasă și multe altele.

Personalul a devenit familia mea, iar copiii – internii - frații și surorile mele.

În afară de vederea copiilor abuzați și descoperirea faptelor adulților, în viața mea de atunci și după aceea nu au existat semne evidente că ceva ar fi fost în neregulă.

De fapt, am fost crescută să cred în sanctitatea planetei, în protejarea inocenților, să cred că trebuie să ne asigurăm că societatea servește oamenii, și că...

Se oprișe. Puteam să-mi dau seama că am ajuns la ceva care a schimbat regula jocului pentru ea. Lucrul care a făcut-o să „schimbe tabăra”.

... și că eliminarea a șase miliarde și jumătate de oameni de pe planetă este în interesul omenirii.

*** Stai puțin, pe asta am mai auzit-o. Există un monument, Pietrele-îndrumar din Georgia („Georgia Guide stones”) (*Monument de granit care se găsește pe unul din cele mai înalte dealuri din Elbert County, Georgia, pe care scrie în zece limbi următorul text: 1. Mențineți omenirea sub 500.000.000, în echilibru permanent cu natura. 2. Îndrumați înțelept reproducerea – îmbunătățiți sănătatea și diversitatea. 3. Uniți omenirea într-o nouă limbă vie. 4. Controlați pasiunea – credința – tradițiile – și toate lucrurile prin rațiune stăpânită. 5. Protejați oamenii și națiunile prin legi drepte și tribunale cinstite. 6. Lăsați*

națiunile să conducă în interior și să-și rezolve disputele externe într-un tribunal internațional. 7. Evitați legile neînsemnate și oficialitățile inutile. 8. Echilibrați drepturile personale cu îndatoriri sociale. 9. Prețuiți adevărul – frumosul – iubirea – căutați armonia cu infinitul. 10. Nu fiți cancerul pământului – Lăsați loc naturii – Lăsați loc naturii), pe care este scris despre menținerea omenirii la 500 de milioane pe planetă. Oamenii care te-au instruit sunt din grupul care a înălțat monumentul? ***

Chiar nu știu. Cunosco pietrele și știu că multe din sentimentele acelea mi-au fost inoculate pe măsură ce creșteam. Trebuie să mai înțelegi ceva. Majoritatea oamenilor pe care-i numești „Illuminati” sau „puterile care au fost”, cred cu adevărat, sincer, că ceea ce fac, fac pentru binele omenirii și al planetei.

*** Nu vreau să deviem de la povestea ta personală spre o discuție politică, dar spui că lucruri de genul războaielor multiple sau falselor scenarii de groază pe care „Illuminati” le-au pus în practică în deceniul trecut, au fost făcute pentru binele nostru? ***

De fapt, da. Dacă te gândești mai bine și folosești propriile tale cuvinte, nimic nu se întâmplă fără consimțământul nostru. Dacă ducem ideea asta la extrem, am putea spune că oricine este de acord să fie victima unui guvern răuvoitor care aruncă oamenii în războaie, îi otrăvește prin dăre chimice sau le injectează

vaccinuri care le omoară descendenții, va fi ucis. Nu este vorba de supraviețuirea celui mai sănătos, ci de pieirea celui mai slab, care este și adevăratul model de lucru al naturii. În natură nu supraviețuiește doar cel mai puternic, ci și cel mediocru și cel nu prea slab. Numai cei mai slabi sunt eliminați în natură.

Dacă aplicăm asta la ce fac „Illuminati” acum, din punctul lor de vedere, ei asigură eliminarea celor mai slabi. Și dacă privești mai departe lucrurile în felul acesta, cei mai puternici și cei mediocri sunt cei care s-au trezit și contracarează activ și dezaprobă ceea ce fac „Illuminati”. Ei sunt cei care refuză vaccinarea lor și a copiilor lor. Cei treziți își distilează sau filtrează apa înainte s-o bea, refuză să mănânce animale crescute în cuști de mari corporații și plante modificate genetic.

*** Pot să înțeleg acest punct de vedere, dar cunosc și cazurile unor persoane care au fost ucise de aceleași grupuri, prin cancer sau alte boli, sau împușcați, oameni care deschideau calea în domenii ca energia liberă, tehnologie și conștientizare spirituală, care ne-ar fi putut catapulta de-a dreptul în următoarea paradigmă. ***

Cred că totuși am ajuns la o discuție politică!

Am izbucnit amândouă în râs.

Există un motiv și pentru asta: „cei care iau decizii” simt că noi ca societate nu suntem pregătiți să digerăm

acele tehnologii sau conștientizări, pentru că îi cărăm pe cei foarte slabi care nu vor să-și redobândească propria putere. Asta este cauza pentru care acei deschizători de drumuri au murit, pentru că ei au fost de acord că vremurile încă nu se copseseră pentru ei. Plus că aveau slăbiciunile lor, simțindu-se victime sau fiindu-le frică. Oricine care crede că poate fi rănit, va fi rănit. E ca în Catch 22.

*** Trebuie să mă gândesc la asta. Tu personal ești de acord cu aceste convingeri? ***

Am fost, timp de mulți ani. De fapt, o mare parte a vieții mele. Dar de curând mi-am dat seama că exista o fisură în teorie. Fisura era că dacă acesta este adevărul, de ce majoritatea persoanelor care sunt în vârful piramidei, respectiv „Illuminati”, guvernul din umbră și alții asemănători, au ajuns acolo unde sunt prin abuzarea copiilor, culpabilizarea interioară și terorizarea adulților, pe care nu doar o perpetuează, ci o și poartă cu ei tot timpul? De ce sunt ei înșiși propria lor definiție de „om slab” care trebuie anulat? Și totuși, cum pot să creadă că sunt în același timp și în vârful piramidei?

Când am început să-mi pun aceste întrebări, mi-am dat seama că totul este o sală a oglinzilor, oglinzi care ascund ceva mult mai mare, și că de fapt nu putem reduce totul la o astfel de ecuație simplificată.

Chestiunile de genul energiei libere sunt doar primul pas către o tehnologie care este de fapt de bază, iar mulți dintre cercetători le fac să pară mult mai complicate decât este necesar să fie.

*** Cum de știi lucrurile astea? Cu ce tehnologie o compari? ***

Știu că ești la curent cu felul în care guvernul din umbră a tratat cu specii extraterestre și și-a însușit tehnologie extraterestră. Ei bine, la baza tehnologiei lor stă tocmai energia liberă, iar când spun „liberă”, vreau să înțelegi că vine din potențialul nostru infinit, nu dintr-un combustibil sau dintr-o sursă fizică; nici măcar de la Soare sau din mediul nostru.

*** Oh, Doamne. Am atât de multe întrebări pe tema asta. Multe despre tehnologie în sine, dar și despre contactele guvernului cu extraterestrii. Cred că putem să începem cu energia liberă. Spuneai că nu vine din mediul nostru. Deci, de unde vine? ***

OK, hai s-o luăm așa. În toate relatările parțial publicate despre contacte cu extraterestri era mereu vorba de un fel de obiect tehnologic, o navă spațială, și de ființe vii care se găseau în navă, nu-i așa?

*** Da, deocamdată n-am auzit de vreo navă spațială telecomandată. Una care să nu fi avut piloți înăuntru. ***

Da. Trebuie să mă gândesc cum să exprim asta în termenii timpului liniar. Cumva să aibă sens.

Deci, avem mașinăria și ființele conștiente, umanoide, înăuntru. Cumva sunt capabile să călătorească prin timp și spațiu repede și eficient, fără să lase urme de combustibil radioactiv sau de altă natură.

*** Dar am auzit de radioactivitate detectată la persoane răpite sau radioactivitate păstrată la sol sau în arborii din jurul locurilor de aterizare. ***

Cel mai probabil acelea au fost aparate create de oameni în încercarea de a reface tehnologia extraterestră. Au încercat să îmbine tehnologia extraterestră cu combustibili convenționali... nu funcționează prea eficient. E ca și când ai încerca să pornești un avion prin forța cailor. Dacă ai destui cai, poți să tractezi avionul pe pistă, dar nu poți cu adevărat să-l ridici de la sol. Dar și convingerea oamenilor că acele nave umane sunt nave extraterestre poate servi la ceva.

*** OK, hai să nu discutăm despre oameni care pretind că sunt extratereștri, asta ar fi o carte în sine! Să ne întoarcem la energia liberă și la cum se folosește. ***

Ai dreptate. Ai avut vreodată experiența de a vedea becurile devenind mai luminoase când ai o emoție puternică, să zicem furie sau fericire, sau chiar

explodând, sau poate televizoare, celulare sau radio-uri care se opreau, calculatoare care se ardeau?

*** Da, unele din chestiile astea chiar mi s-au întâmplat. De vreo câteva ori circuitele dinăuntrul obiectului s-au topit. De asemenea, am învățat foarte de timpuriu să nu ating comutatoare sau prize când aveam sentimente puternice, pentru că îmi trimiteau un șoc electric dureros în braț... și nu-mi plăcea deloc! ***

Acestea sunt exemple de cum se transformă propriul tău câmp energetic în electricitate sau căldură în aparatul sau circuitul din apropiere. Câmpul energetic al unui om variază în intensitate, vibrație și frecvență, în funcție de ce face, simte sau intenționează. În realitate, totul este energie, iar energia poate fi captată și exprimată în multe feluri. Noi pe planetă suntem cantonați în a gândi că singurul mod de a genera energie utilă este prin rotirea unui aparat mecanic sau cinetic pentru a produce electricitate. Chiar și când captăm energie solară, de obicei încălzim ceva care apoi rotește un generator, care produce electricitate. Suntem blocați în gândirea asta, chiar și generatoarele de energie liberă cărora li s-a permis să funcționeze au același principiu de funcționare. De ce? Pentru că este un model vechi și ne ține în cursa unui ciclu de co-dependență energetică. Ca și când am încerca să ridicăm un avion prin forța cailor. Noi încă spunem că motoarele au *cai-putere*!

Tehnologia extraterestră folosește în realitate câmpul energetic al umanoizilor, captat nemijlocit de materialul din care este construită nava. Cele două devin una... se creează o relație de simbioză între navă și pilot sau piloți. În acest caz, efectul mecanic sau cinetic este rezultatul final, nu un pas către a crea o formă utilizabilă de energie, cum ar fi electricitatea.

*** Asta ridică întrebarea de unde vine acest câmp energetic. Din corpul nostru emoțional sau din corpul fizic? Ar putea fi din suflet? ***

Ei bine, gândește-te așa: dacă te simți stresată sau tristă, trupul tău se va simți foarte curând obosit. Când te simți fericită și inspirată, fizic ai putea să tot mergi înainte la nesfârșit. Îndrăgostiții își pierd adesea pofta de mâncare și nici măcar nu au nevoie de mâncare pentru a se întreține.

*** Deci, cu cât e mai înaltă vibrația omului, cu atât e mai puternic câmpul său energetic? ***

Cam așa ceva, dar e vorba mai degrabă de un flux de energie; e nevoie de mai puține resurse fizice pentru a-l genera. Vezi diferența?

*** Nu prea. ***

Când suntem furioși, triști, sau supărați generăm un câmp energetic imens, dar susținut cu combustibil în principal de la corpul fizic. De aceea furia, stresul sau tristețea, de obicei, obosesc fizic omul. Întreabă pe oricine care a suferit de depresie, de-abia dacă se poate da jos din pat. Nu e doar pentru că nu poate face față lumii, ci este epuizat fizic. De aceea, uneori mănâncă prea mult. Încearcă să se alimenteze cu combustibil.

Când o persoană este foarte fericită, îndrăgostită sau inspirată, în general, are o energie imensă. Poate să-i dea înaintea timp de multe ore fără somn, hrană, uneori chiar și fără apă.

*** Chiar așa. Asta are legătură și cu consumul de alimente pentru a ne menține în viață, nu-i așa? ***

Da. Există o legătură între emoțiile noastre, nivelul de vibrație și corpul fizic, sub aspectul nivelului de energie și gestionării acesteia. Supraviețuirea prin ingestia de energie din mediu are o foarte mare legătură cu asta.

*** Informația asta are implicații enorme. Dacă am investiga mai departe acest filon, asta ar schimba felul în care vedem mâncarea și toate formele actuale de consum de resurse fizice. ***

Da. Și mai gândește-te la un lucru. De ce crezi că se cheltuiesc atâția bani pentru păstrarea oamenilor la niveluri joase de vibrație în societate?

*** Păi, ca să li se limiteze câmpul de conștientizare. Pentru că în teama lor pentru supraviețuire, unii devin bucuroși sclavi ai voinței altora. Așa pot să continue joaca de-a victima și agresorul și nu-și vor redobândi puterea proprie. Astfel ei nu-și vor crea o realitate fără cătușe. ***

Da, iar „redobândirea puterii proprii” s-ar întâmpla și în sens literal. Oamenii ar avea efectiv energie să-și alimenteze trupul și toată aparatura aferentă. Înrobirea funcționează doar pentru că oamenii sunt blocați în nevoia de a consuma materie pentru supraviețuire și generarea de energie. Este realmente un cerc vicios care se auto-alimentează. Oamenii cred că au nevoie de hrană ca să supraviețuiască fizic și același model este perpetuat cu fiecare „tehnologie” pe care o folosesc – de la automobile până la calculatoare sau cărți, chiar și citirea acestei cărți – toate acestea „au nevoie” de resurse materiale pentru a exista. Dar ce-ar fi dacă adevărul ar fi tocmai contrariul? În cazul în care câmpul energetic al unei persoane ar putea alimenta în realitate corpul fizic și obiectele din mediul său?

*** Ceea ce chiar poate. ***

Așa este.

*** Dar navele extraterestre, tehnologia lor, este tot din materii prime. Am ținut odată în mână o bucată de metal și era solidă. Și în același timp, îmi cerea instrucțiuni. ***

Păi, folosirea materiei pentru a crea obiecte – fie ele case, haine sau nave spațiale – este altceva decât folosirea obiectelor pentru a crea energie. Materialele se pot folosi în scopuri diferite. Sunt curioasă cum era metalul pe care l-ai atins. Spui că cerea instrucțiuni. Iată încă un lucru pe care încă nu-l înțelegem prea bine.

N-au existat nave extraterestre doborâte de arme convenționale. Ceea ce s-a întâmplat în toate cazurile pe care le-am cercetat eu, este că un fel de tehnologie de comunicare sau detecție de-a noastră a bruiat comunicarea dintre piloți și nava lor.

Cei mai mulți, inclusiv oamenii de știință care se spetesc să reconstruiască după model aceste nave, cred automat că nava îi transportă pe piloți. Dar de fapt, piloții sunt cei care transportă nava.

*** De ce ar vrea piloții să transporte nava? Sună absurd. ***

De ce cari cu tine un portofel sau un rucsac? Imaginează-ți că ai putea călători prin lume în casa ta. Că

ți-ai putea lua casa oriunde te-ai duce. Casa ta poate fi folosită în multe scopuri, dar deocamdată, de dus nu te duce nicăieri.

*** Sună drastic. Schimbă complet ideile pe care le avem despre călătoriile în spațiu și despre ce avem nevoie pentru a călători efectiv. Cum este posibil ca oamenii de știință și guvernele să nu folosească această cunoaștere pentru a construi nave spațiale care să și funcționeze? ***

Presupun că cineva vrea să păstreze viu consumerismul. Dacă dispare nevoia de a consuma resurse, tot sistemul de prăbușește. În același timp, ei sunt conștienți că suntem o specie colectivă, că ceea ce o persoană învață se răspândește rapid în toată comunitatea. A-i învăța pe oameni să-și regăsească propria putere interioară, să-și folosească câmpul energetic nu doar pentru a se alimenta pe ei înșiși, ci și pentru a pune în funcțiune o navă, este foarte periculos pentru ei. Orice l-ar face pe om independent de mediu, de combustibili sau de resurse de supraviețuire este controlat, ridiculizat sau ținut în cel mai mare secret. Cu toate acestea, există o mulțime de povești de-ale „inițiaților” care spun că aceste tehnologii au fost aplicate cu succes și sunt utilizate în taină de decenii. Se joacă pe o linie foarte subțire între folosirea și dezvoltarea acestor tehnologii, pe de o parte, și ridiculizarea lor publică, pe de alta... Iar din moment ce noi două purtăm această conversație, aș zice că modelul lor de consumerism se

prăbușește oricum, exact lucrul de care se temeau, și tocmai pentru că ei înșiși au renunțat la el „în secret”...

*** Înțeleg. Sunt curioasă cum ai aflat toate lucrurile astea despre extraterestri și tehnologia lor? ***

Am întâlnit câțiva. Cu majoritatea speciilor extraterestre care au avut contacte directe cu noi se poate comunica exclusiv telepatic. Însă motivul real pentru care mi s-a permis să-i întâlnesc nu a fost ca să devin un mijloc de comunicare pentru guvernul din umbră, ci pentru că ei vroiau să le folosească tehnologia ca armă. În loc să genereze combustibilul de care am avea nevoie pentru necesitățile noastre, agenția vroia să afle cum poate fi folosit câmpul energetic al trupului nostru pentru a ucide anumite ținte eficient și la cerere.

*** Asasini paranormali. ***

Da.

*** Bănuiesc că au reușit. ***

Da.

Capitolul trei: A treia conversație

Ceea ce-mi împărtășise Ramona avea implicații uriașe. Erau multe de digerat. Sincer, nu m-a surprins că guvernul a ales să creeze arme folosind cunoștințele privind câmpul nostru energetic, dar aveam nevoie să mă gândesc la implicațiile pe care redobândirea puterii noastre le are pentru rețeaua energetică din prezent. Știu și am văzut cum corpurile noastre emoționale sunt cheia generării energiei și a creării realității fizice, dar niciodată nu m-am gândit că ar putea fi și combustibil.

Ne-am hotărât să luăm o pauză și să ne vedem din nou la prânz.

*** Azi dimineață mi-ai povestit cum câmpul energetic uman a fost transformat în armă. Ceea ce nu înțeleg este de ce guvernul din umbră nu se teme de acest lucru? De ce v-ar permite ție și altora ca tine să învețe cum să-și folosească câmpul energetic pentru a ucide oameni, dacă această cunoaștere s-ar putea răspândi în conștiința colectivă umană? ***

Crearea omului-armă a fost o cercetare întinsă de-a lungul mai multor decenii. Ingineria genetică, programele de hibridizare, transhumanismul, programele de control psihic și mental, toate au fost gândite să creeze soldatul uman perfect: „supersoldatul”. Unele dintre aceste programe au avut succes. Eu însămi am fost un soldat de

succes, iar motivul pentru care abilitățile mele nu se răspândesc este că ele funcționează la nivelul culpabilității, fricii, distrugerii altor ființe umane. Conștiința noastră colectivă pare să fie configurată în așa fel încât numai cunoștințele care vizează supraviețuirea și înflorirea noastră se răspândesc rapid și eficient prin lume, în câțiva ani, uneori luni de-a dreptul. Pe de altă parte, orice lucru care micșorează șansele noastre de supraviețuire trebuie introdus cu forța.

Folosirea unei abilități naturale ca armă are două efecte. Primul este că guvernul din umbră are o armă eficientă. Celălalt efect este că omenirii îi parvine mesajul că această capacitate este letală sau periculoasă, iar oamenii încep să-și pună bariere și blocaje în calea sa, făcând tot mai dificilă activarea sa la mase. Un alt efect secundar, pe care guvernul din umbră îl încurajează, este că oamenii ajung să se teamă să-și dezvolte sau să se asocieze cu cei care și-au dezvoltat capacități paranormale.

*** Mă întreb ce am putea face să contracarăm asta.

Cel mai mare blocaj pe care-l au cei mai mulți oameni de pe planetă este frica de propria putere, urmată îndeaproape de frica de puterea celorlalți oameni.

*** Asta înseamnă că am avea nevoie de o campanie masivă de prelucrare a fricii (*Pe pagina mea de web ascension101.com, la meniul Tools, există un foarte bun exercițiu de prelucrare a fricii. Textul complet este acolo, gratuit*), care ar pune în prim plan frica oamenilor de propria putere. ***

Asta ar rezolva problema.

*** Tot acesta este motivul principal pentru care teleportarea, biolocția și alte abilități sunt și ele blocate în conștiința noastră colectivă? ***

Da, iar programarea care ne blochează poate fi întipărită în conștiința colectivă umană prin torturarea și uciderea persoanelor care au aceste abilități. Acesta este motivul principal pentru care de-a lungul istoriei atât de mulți oameni au fost etichetați drept vrăjitori și supuși unor chinuri groaznice înainte de a fi uciși încet și dureros. De aceea au fost arși de vii. Dacă într-o viață anterioară omul a fost torturat, violat și omorât în chinuri datorită capacității de a folosi mijloace paranormale, cu siguranță își va cenzura curiozitatea naturală pe care mulți dintre noi o simțim acum pentru aceste talente și capacități. Chiar și dacă... nu, mai ales dacă persoana nu-și mai amintește circumstanțele din acea viață anterioară.

Asistarea la uciderea altora din cauza acestor abilități a indus și ea o frică inconștientă de a avea acele abilități, iar în timpurile noastre, încarcerarea și drogarea a milioane de oameni de pe toată planeta care au manifestat capacități paranormale deoarece au fost etichetați ca având tulburări psihice are același efect. Nu spun că toți cei care au nevoie de asistență psihiatrică sunt paranormali, unii dintre ei chiar au nevoie de ajutor medical.

*** Aceste informații ne vor revoluționa planeta. Odată ce oamenii vor conștientiza de ce le este frică de propria putere și în ce mod pot s-o folosească, nimic nu ne va putea opri. ***

Cam așa ceva. Încă nici n-am început să ne dăm seama cât de multe am putea face cu ajutorul câmpului nostru energetic în viața cotidiană. Extraterestrii cu care am avut contacte oficiale au aceste abilități, da, dar pot să-ți spun că sunt limitați, sau nu ne arată decât o mică parte din ce pot să facă.

*** Uau, ce idee palpitantă... Să ne întoarcem la extraterestri. Mă întreb dacă ai întâlnit ființe de pe alte planete față în față sau legătura cu ei a fost exclusiv telepatică? ***

I-am întâlnit față în față.

*** Uluitor! Ce specie? ***

Am întâlnit indivizi din specia cunoscută publicului după prăbușirea lor la Roswell în 1947, sub numele de Cenușii. Am întâlnit și o specie de reptilienii, cărora, dacă mă întrebi pe mine, li se acordă mult prea mult credit că ar fi dirijori ai guvernului din umbră. Dar mai sunt și alții... mulți alții. I-am întâlnit doar pe cei cu care am avut legături datorită muncii, însă am auzit că există circa 72 de specii cunoscute și documentate care interacționează fizic cu Pământul în zilele noastre.

Toate comunică telepatic, dar reptilienii și Annunaki fac și altceva: controlează și subjugă alte specii, dar și pe a lor, folosindu-se de capacități paranormale. Reptilienii au trezit un interes deosebit pentru că pot induce groază sau orice alt sentiment în trupul unei persoane, oricând vor, și pot chiar să-l determine pe celălalt să facă anumite lucruri, cum ar fi să plece de acolo, să omoare pe cineva, sau chiar să se sinucidă. Capacitatea de a-i controla pe alții este proprie și unor indivizi din populația noastră umană, iar eu am fost învățată s-o folosesc foarte eficient.

*** Prin urmare, aceste specii extraterestre te-au învățat să faci toate lucrurile astea? ***

Nu. Mi s-a permis să petrec un timp cu ei ca membru al unei echipe de comunicare paranormală. Însă în timp ce comunicam, îi și scanam, și am învățat privind cum fac

ei lucrurile. A fost ușor să învăț și să descopăr câteva din propriile noastre talente „ascunse”, văzând ce pot ei să facă. Dacă ei pot, și noi putem. E simplu...

*** Da, sunt conștientă că noi, oamenii, învățăm cel mai repede urmărind pe alții cum fac lucrurile. Ne ghidăm după alții, cum s-ar spune. Ai învățat și cum să contracarezi capacitatea lor de a te controla, „vedea” și scana metafizic? ***

Da, sunt două moduri de care știu eu de a contracara aceste acțiuni, una este să nu reacționăm automat la groaza și frica trupului nostru, iar cealaltă este să nu urmăm orbește ordinele. Este esențial să învățăm cum să nu ne supunem ordinelor doar pentru că o persoană sau ființă ne spune că ne este superioară. Să realizăm că senzația sau credința că cealaltă ființă este superioară sau atât de puternică încât vom face automat ceea ce ne spune este falsă. Să știm că ideea că ne-ar fi superiori este doar o iluzie. Nu este reală. Este de obicei un acord dat inconștient, din frică. Automat. Un acord programat și stimulat de instinctul arhaic de supraviețuire. Suntem programați încontinuu să acceptăm ordine fără să întrebăm de la cei despre care am fost învățați că au autoritate asupra noastră.

*** În consecință, procesarea fricilor și necesitatea puterii și autorității proprii sunt mijloacele primordiale pentru a ne păstra propria autonomie, suveranitate și

capacitate de a funcționa nestânjeniți și neinflențați de alții... ***

Exact.

*** Tocmai ăsta este mesajul pe care-l transmit maselor de ani de zile. ***

Nu mă surprinde. Tot nu-mi dau seama încă ce ești, dar pot să-ți spun că ești pe calea cea bună. Ar fi foarte greu să fii oprită.

La ultimele ei cuvinte am simțit o înțepătură în câmpul ei, ca un subprogram care rula în fundal. Am știut imediat că întâlnirea noastră se va termina într-unul din două moduri: ori o voi intervieva cu succes și voi scrie cartea aceasta, ori unul din subprogramele Ramonei îmi va găsi un călcâi al lui Ahile și mă va ucide. Nu exista cale de mijloc... I-am scanat câmpul de conștiență să aflu dacă era la curent cu acest subprogram, dar nu era. Eram prea curioasă să văd cum se va termina săptămâna noastră împreună, așa că nu m-am deranjat să-i pomenesc că i-am simțit subprogramul. În plus, eram foarte interesată de cum s-a desfășurat instruirea ei și ce s-a întâmplat cu ocazia întâlnirilor ei cu extraterestrii, ca să abandonez în acest punct.

*** Când ai întâlnit primii extraterestri și din ce specie erau?***

Aveam zece ani. Eram opt copii în echipa mea, plus în jur de treizeci de adulți. Ni s-au arătat filme și ni s-au dat multe informații până să ni se permită să-i vedem pe extraterestrii sau să interacționăm cu ei.

*** Copiii și adulții erau toți din școala voastră? ***

Nu, de fapt acolo nu era nimeni din școala mea. Eram singura. Nu e ceva surprinzător totuși, majoritatea copiilor „supradotați” din școala mea erau făcuți praf până să ajungă la vârsta mea.

*** Ce înțelegi prin „făcuți praf”? ***

Instruirea presupunea foarte multă teroare, frică și durere fizică. De asemenea, zile întregi de depravare senzorială în rezervoare mari pline cu un lichid dens, în care eram suspendați cu doar un aparat respirator care ne proteja fața. Adesea, copiii se prăbușeau total sau sufereau de o amnezie constantă. Nu m-ar fi recunoscut chiar dacă am fi trăit împreună timp de ani de zile. Cei mai mulți erau luați și nu-i revedeam niciodată. Cred că unii erau reprogramați sau transformați în adormiți. În acest caz prin „adormiți” înțeleg oameni care pot fi activați să comită crime sau să facă altceva atunci când sunt

activați printr-un anumit sunet sau imagine cheie, sau cu alte metode tehnologice avansate.

*** Ca în filmele în care apare un om rostind un cuvânt anume la telefon, iar adormitul se apucă să omoare pe cineva? ***

Cam așa, dar din câte știu eu, e nevoie de un șir complex de cuvinte, sunete și imagini ca să fie activați. Altfel, dacă ar fi doar un cuvânt, s-ar activa ori de câte ori o persoană ar spune acel cuvânt, ceea ce ar fi prea riscant. Oricum se mai întâmplă chiar și așa „accidente” care îi bagă pe instructori în bucluc. Ca parolele de la conturile de internet, stimulii de declanșare au devenit tot mai sofisticați pe măsură ce accidente se înmulțeau.

*** Câți copii au reușit să absolve școala ta și de câte alte școli știi? Trebuie să fie destul de multe dacă n-ai recunoscut pe nimeni, nu-i așa? ***

Păi, eu am reușit, desigur, deși am mari goluri în memorie. Și mai știu de încă o fată și un băiat care au reușit să termine școala. Amândoi sunt în viață și încă lucrează pentru guvernul din umbră. Cât despre câte școli ar mai fi? Știu că există și altele, dar nu știu unde și câte. Nu-mi imaginez că ar fi prea multe. Aș crede că acum au metode ceva mai sofisticate, ca să fie mai puține victime colaterale; mai puțini copii transformați în legume.

*** OK, să ne întoarcem la interacțiunea cu extraterestrii. Poți să ne povestești pas cu pas cum a fost?

Cei cărora le spunem Cenușii au fost primii pe care i-am cunoscut îndeaproape. Chiar și așa, nu erau toți Cenușii pur-sânge, mulți arătau ca niște hibrizi umano-cenușii.

Ne-au pus, pe mine și pe ceilalți copii, într-o cameră cu jucării, cărți și gustări, apoi l-au adus pe unul dintre Cenușii. Sfinte Sisoie, avea niște capacități telepatice formidabile! M-am oprit instantaneu din ce făceam, la fel și un alt copil, un băiat. Celorlalți copii le-a luat câteva secunde să realizeze că în încăpere era un extraterestru. Eu zic că Cenușiul era un el, deși de fapt nu se vedea nici un indiciu privind sexul.

Am conștientizat experiența existenței lui pe măsură ce el se acorda la experiența existenței mele... sau la gândurile mele. Era un pic ca atunci când cauți un post de radio, când mergi înainte și înapoi, până prinzi cel mai clar sunet, doar că aici nu era vorba de sunet. Am auzit... am simțit trăiri. Era ca și când ai împărtăși o poveste prin senzații, imagini, muzică, nu în cuvinte. Brusc, unul dintre copii a țipat și s-a scăpat pe el în cameră. Extraterestrul a fost luat de acolo, la fel și noi.

Următoarea dată când l-am întâlnit eram doar eu și celălalt băiat care a simțit imediat Cenușiul în cameră. Extraterestrul a fost adus într-un scaun cu roțile. De data asta părea foarte slăbit. Ne-am jucat cu jucării, noi trei, băiatul, extraterestrul și cu mine, ne-am povestit despre cum trăim și cum e la noi acasă, folosind acea metodă telepatică de experiență împărtășită, și în general ne-am simțit bine. Dar după ce s-a terminat, cei care coordonau experimentul m-au dus într-o altă cameră și m-au chestionat timp de ore întregi. A fost îngrozitor. Chiar dacă se purtau frumos cu mine, continuau să-mi pună aceleași întrebări din nou și din nou și în plus simțeam suferința extraterestrului undeva în clădire; a fost cu adevărat oribil. Atunci mă gândeam că cineva îl torturează, încercând să-l facă să ne spună despre tehnologia și armele lor.

S-a dovedit că erau mai mulți Cenușii în bază. Veniseră să stea, dar nu apucau să trăiască mult. Atmosfera și mâncarea noastră erau incompatibile cu biologia lor. Următoarea dată când l-am întâlnit pe extraterestru mi-a spus că e doar bolnav, de aceea îi simt suferința. I-am pus toate întrebările pe care supraveghetorii mă pusese să i le pun, dar știam răspunsurile dinainte de a mi le fi dat. Erau aici pentru a stabili contacte și schimburi interculturale, chiar aduseseră câteva din navele lor la bază pentru a fi dezasamblate și analizate cu scopul de a fi reproduse. Nu aveau arme la ei.

Așa a continuat timp de două săptămâni. Într-un final, mie și celuilalt băiat ni s-a permis să petrecem timp și cu alți membri ai acelei specii. În lunile pe care le-am petrecut acolo, cred că am întâlnit cel puțin zece Cenușii diferiți.

*** Știi cumva de ce acești extratereștrii au ales să stabilească contacte și schimburi interculturale cu organizații militare mai degrabă decât cu unele educaționale, sau chiar cu culturi diferite care ar fi fost mai înclinate spre colaborare decât spre exploatare? ***

Deși nu mi-au confirmat-o niciodată, am avut senzația că i-au ales anume pe cei mai violenți și agresivi din specia noastră pentru a face schimburi fizice cu ele. Care putea fi scopul lor, și dacă acesta era malefic sau benefic la adresa noastră, nu mi-am dat niciodată seama.

*** Îți aduci aminte în ce an i-ai întâlnit pentru prima oară și unde? ***

N-aș putea să-ți spun unde, doar că am mers cu avionul de la școală, apoi am călătorit ore întregi prin tuneluri subterane. Am cercetat ulterior și cred că era în New Mexico. Anul era 1968.

*** Asta e specia care răpește oameni și le recoltează material genetic? ***

Probabil. Întrebarea asta nu s-a pus niciodată. Dar arătau foarte variat, de la complet diferiți de noi până la unii care păreau niște copii cu capul mare, așa că aș spune că au muncit mult la capitolul hibridizare, folosind ADN uman.

*** Contactele tale cu ei au încetat sau au continuat pe termen nedefinit ***

Eram acolo, aveam contacte zilnice cu ei timp de luni de zile. N-aș putea să-ți spun cât a durat, pentru că exceptând o oră pe zi în care ni se permitea să ne jucăm în aer liber, restul timpului stăteam sub pământ.

*** Îți aduci aminte de ce s-au oprit întâlnirile cu ei?

Într-o zi mi s-a spus că o să mă întorc la școală și asta a fost tot. Nu mi s-a permis să-mi iau rămas bun sau să-i revăd pe extraterestrii sau pe băiat. Dar pe atunci eram deja bine instruită să nu mai pun întrebări apropo de ordine.

*** Ce ai învățat de la acești Cenușii? ***

O formă foarte bogată de telepatie, una foarte eficientă. Și cam atât.

*** I-ai revăzut vreodată? ***

Nu i-am revăzut până când am avut un accident de mașină. În clipa impactului, am fost trasă din automobil și m-am trezit într-una din navele lor. Cel puțin cred că era o navă, dar putea foarte bine să fie și o bază subterană.

*** Ți-au salvat viața? ***

Da. S-ar părea că m-au monitorizat toată viața și, dintr-un motiv oarecare, bănuiesc că încă nu eram pregătită să mor, așa că au apărut ei și au intervenit.

Ca să-ți spun adevărul, am condus mașina spre buza falezei dinadins. Cel puțin m-am asigurat că nu sunt case sau drumuri la baza falezei, doar stânci și mare.

*** Vrei să spui că ai încercat să te sinucizi? ***

Așa e. Mă săturasem. Și la vremea respectivă părea că nu pot pur și simplu să le întorc spatele și să plec, știi? Mă amenințau cu familia și prietenii mei. Mi-au dat clar de înțeles că dacă nu fac cum mi se spune, prietenii și familia mea vor fi eliminați.

*** Mda, am fost și eu amenințată cu asta. ***

Cum i-ai împiedicat să-și pună amenințările în aplicare?

*** Nu i-am împiedicat. Pur și simplu am realizat că fiecare prieten și membru de familie are un sine superior, iar dacă ei au venit să se joace de-a victima și agresorul, în realitate nu pot să fac nimic să-i scot din acest rol, decât să nu fiu de acord să joc în aceeași piesă cu ei. Și am avut dreptate. ***

Ehei, asta m-ar fi scutit de ani de frământări și suferințe emoționale. E atât de reconfortant să aud asta.

*** Tu ce ai făcut să-i oprești? ***

I-am ucis pe toți cei din agenție care știau unde se găsesc prietenii mei și familia mea.

*** Presupun că din punctul de vedere al unui asasin, funcționează. ***

Nu tocmai, mereu apar persoane noi care reușesc să sape suficient încât să afle. E o bătălie care nu se termină niciodată. Nu sunt sigură că aș putea face ca tine, mi-e cu adevărat foarte greu să nu-i protejez. Și dacă greșesc? Dacă sinele lor superior vrea să aibă experiența ciclului victimă - agresor, iar ei sunt torturați și omorâți? N-ar fi și vina mea? Cred că mai am de lucru la aspectul ăsta.

Mulțumesc că mi-ai arătat un nou mod de a vedea lucrurile. Văd că este foarte eficient, numai să pot să-mi depășesc eu însămi teama.

*** Nici o problemă. Spune-mi, ce s-a întâmplat după ce te-ai trezit între Cenușii după incidentul de pe faleză.

Îmi place cum sună... „incidentul de pe faleză”. Ce descriere drăguță. Am s-o împrumut!

Bine, păi eu eram acolo și ei erau acolo. Cinstit, n-aș putea spune dacă l-am întâlnit pe vreunul personal până atunci, pentru că mințile lor individuale par să se întrepătrundă. E ca și când ai privi un copac, apoi pădurea, apoi din nou copacul. Asta face foarte dificilă recunoașterea fiecăruia drept un anume individ după o vreme, probabil pentru că nu reprezintă o singură minte individuală.

În ciuda dorinței mele de moarte de atunci, aveam o mulțime de întrebări să le pun, dar am sfârșit prin a mă lăsa distrasă de dorința lor de a-mi arăta împrejurimile. Parcă m-ar fi așteptat, dorind să-mi arate anumite lucruri, tehnologie, persoane, planeta, un fel de istorie a planetei noastre și multe altele. După câteva ore m-am găsit stând la marginea drumului de pe care mi-am condus mașina în prăpastie.

*** Primesc o mulțime de mesaje de la persoane care au avut experiența de a fi răpite de Cenușii. Chiar și în familia mea există cel puțin cinci indivizi care sunt luați în mod regulat. Unii spun că Cenușiii sunt cele mai groaznice, crude și nepăsătoare creaturi din Univers, că fac experimente, forțează sarcini, fură spermă, ovule și fetuși, că torturează literalmente oamenii. Alții îmi povestesc că Cenușiii i-au îngrijit și i-au hrănit de când erau bebeluși și că au familii întregi pe navele lor, dintre care mulți sunt rude de sânge. Deci, cum stau lucrurile? Cum sunt ei în realitate, în experiența ta? ***

Eu am avut experiențe pozitive cu ei, dar pot să înțeleg că unii oameni au trăit anumite proceduri ca neplăcute, în special dacă au devenit semiconștienți în timpul lor. Cred că această specie are nevoie de ADN-ul altei specii pentru a-și asigura sănătatea genetică. Recoltează ADN și creează bebeluși hibridi pentru propria supraviețuire și necesitățile lor reproductive. Sunt sigură că nu abuzează de copiii rezultați și nu torturează oamenii din răutate, deși uneori, cred că e posibil s-o facă din ignoranță. De fapt, ei fac toate astea de sute de ani, însă în ultima vreme, și în special acum, oamenii devin tot mai conștienți și își aduc aminte de lucruri pe care în trecut le uitau cu cea mai elementară programare telepatică.

*** Deci crezi că această specie este binevoitoare față de omenire? ***

N-am spus asta. Dar nu cred că sunt răuvoitori. De fapt, știu că nu sunt răuvoitori față de noi. Nu sunt de o parte sau alta, probabil de asta îi vedem Cenușii, adică nici negri, nici albi.

Oamenii nu par să-și dea seama că dacă Cenușiii ar fi fost răuvoitori, având în vedere capacitățile și tehnologia lor, ne-ar fi putut șterge de pe fața pământului de mult. Fără nici o îndoială. Dar nu sunt nici binevoitori. Pur și simplu nu au vreo intenție față de noi, în afară de propriile lor necesități, fie ele bune sau rele. Trăiesc pur și simplu alături de noi și-și iau ce au nevoie. Dacă mai și dau înapoi? Ei bine, în cazul meu au făcut-o și am mai auzit de oameni care au fost vindecați de boli în stadiu terminal sau au fost tratați de boli pe care medicii umani nu le puteau trata. Or fi ca țăranii care-și îngrijesc vacile? Nu prea cred, dar nici nu i-am întrebat. Când eram acolo sus, sau jos, cu ei în orice caz, n-am simțit decât iubire și grijă din partea lor.

În mod clar m-au reîncărcat cu gândire pozitivă și înțelegere - „un tratament” pentru epuizarea emoțională suicidală. Din ziua aceea, nu m-am mai simțit niciodată singură. E ca și când ceva familial s-ar fi reconectat.

*** Crezi că ești înrudită cu ei? Ar putea să fie familia ta stelară? ***

Știu că nu-i așa. Nu asta e. Este mai degrabă ca și când ar fi reparat ceva care se ruptese în câmpul meu energetic. Ceva care mă leagă de restul omenirii, de familia mea.

*** Oh, da. Acum înțeleg. ***

Am remarcat că turnase niște zahăr pe masă și acum desena în el un simbol al infinitului cu degetul. Din nou și din nou.

Acest simbol mă liniștește ori de câte ori o idee sau o temă devine copleșitoare. Mă readuce la centru. Îmi aduc aminte că atunci când am fost cu ei data trecută, am avut senzația că în mai multe linii temporale, dar și în afara timpului liniar, poate într-un loc pe care-l vedem ca viitorul nostru, chiar noi am creat Cenușiii. Am văzut că ei sunt de fapt copiii noștri, creația noastră. Am senzația că ei încearcă să găsească drumul înapoi la noi. E foarte greu să înțelegi o asemenea poveste care este atât de departe de realitatea noastră și de felul în care înțelegem timpul.

Inițial am fost adusă la ei ca să învăț să comunic telepatic ca lumea, dar și ca să văd dacă pot afla informații despre armele lor... nici un om de acolo nu și-ar fi putut imagina o specie care să umble neînarmată. Oamenii aceia erau convinși că Cenușiii dețineau arme de distrugere în masă. Dacă îi privim ca pe proprii noștri

stră-stră-strănepoți, atunci da, la un moment dat și Cenușiii au avut arme de distrugere în masă.

Dar nu sunt foarte sigură dacă am înțeles bine, dacă noi i-am creat pe ei, adică dacă noi oamenii i-am creat, sau dacă noi în calitate de creatori inițiali ai universului, care acum se joacă de-a oamenii limitați, i-am creat.

*** Când ai spus asta, se simțea aproape ca și când ar fi de fapt un fel de inteligență artificială. Ca și când nu ar avea suflet, așa cum au oamenii. Ca și când ar fi niște computere biologice foarte avansate sau poate suflete care au rămas blocate într-un calculator. Ca și când trupurile Cenușiilor sunt nave biologice, asemănătoare navelor metalice care călătoresc prin spațiu. Ceva care să poarte o conștiință, un suflet care de fapt se găsește într-un trup existent într-o altă dimensiune sau pe o altă planetă. Nu știu. ***

Pinocchio încearcă să fie un băiat adevărat.

Am stat în tăcere.

Capitolul patru: A patra conversație

Ramona a hotărât să petreacă restul zilei singură. Asta mi-a dat timp să ies pe plajă și să plutesc în ocean pentru un timp. Aveam multe de gândit și de digerat.

În ziua următoare ne-am întâlnit la micul dejun, iar Ramona mi-a spus că ar vrea să cunosc pe cineva într-un sat din apropiere. Nu ieșisem de pe teritoriul hotelului-stațiune, așa că am fost foarte bucuroasă să văd mai mult din Costa Rica.

Am mers cu mașina vreo două ore spre interiorul insulei până la un sătuc de lângă Parcul Național Guanacaste. Ramona a parcat mașina și am mers mai departe pe o stradă pietonală. Case mici se aliniau pe ambele părți ale străzii, cu uși și ferestre deschise. Grădinile îngrijite și detaliile caselor erau absolut nemaipomenite. Mă uimea frumusețea și grija care se vedea până și la cea mai umilă căsuță: ușile erau sculptate, podelele de pământ măturate, nici urmă de murdărie sau gunoi.

A observat că admir frumusețea din jurul meu.

În multe țări din lume sărăcia este sinonimă cu urâtenia, mizeria, graffiti și decăderea umană, degradarea relațiilor interumane și alunecarea în infracțiuni violente.

Totuși, sărăcia și aceste aspecte ale realității umane de fapt n-au legătură.

Oricum, am ajuns.

Ne-am oprit în fața uneia dintre căsuțe, iar Ramona a strigat un salut. Deși greu de detectat, am simțit înăuntru o disonanță. În casă era ceva care n-avea ce căuta acolo. Se simțea rece și lichid, ca un robinet care picură într-o baie veche, jilavă, faianțată. Când primesc indicii sub formă de imagini, ele nu trebuie înțelese literal. Sunt reprezentări a ceea ce înseamnă imaginile respective pentru mine personal, iar un robinet care picură într-o baie veche, jilavă, faianțată, cu mirosurile aferente, înseamnă ceva care cândva fusese bine pus la punct, avea legătură cu curățenia, dar acum era abandonat și pierdea energie. Sunetul picăturilor de apă ricoșând din plăcile de faianță crăpate putea reprezenta o reverberare a unei energii reziduale pure.

O bătrână ieși și-o salută călduros pe Ramona, apoi ne invită înăuntru. Ne-a spus s-o luăm înainte spre grădina din spate, până ne va face un suc de fructe proaspăt.

Grădina din spate era bine ferită de căldura zilei, cea mai mare parte a micului spațiu era în umbra pomilor fructiferi și a viței de vie. Acolo stătea el. Un bărbat alb înalt, probabil la 40 și ceva de ani, într-un tricou albastru,

blugi, pantofi sport, cu picioarele acoperite cu o pătură; ochii lui se întoarseră încet spre noi.

El este Chad.

*** Înțeleg. Ramona, de ce m-ai adus aici? Cine este Chad? ***

A fost ultima persoană pe care am „ucis-o” pentru ei.

Ramona mă privi în tăcere până sosi bătrâna cu o tavă cu trei pahare colorate de plastic pline cu suc de fructe proaspăt stors. După ce ne-am luat paharele, bătrâna s-a așezat lângă Chad, ajutându-l să bea. Ramona și cu mine stăteam cu ei și o ascultam pe băbuță care ne povestea despre progresele lui Chad, care păreau să fie inexistente.

Era o misiune de rutină. Chad făcea progrese înspre conceperea unor comunități sociale bazate pe valori umane și relații fără legătură cu munca sau înrobirea. Când am primit însărcinarea, tocmai își contura ideile. Explora căi prin care s-ar putea forma o comunitate în care creativitatea umană să fie cu adevărat și complet folosită, unde tehnologia, natura și ființele umane sunt deopotrivă prețuite și puse la treabă ca să susțină și să hrănească pe toată lumea.

Era de-abia la nivelul cercetării conceptuale. Nici măcar nu apucase să-și împărtășească sau să-și discute

ideile cu prea multe persoane, doar cu o mână de prieteni. Deocamdată nimeni nu realizase unde bate, ce se contura în mintea lui.

Erau idei noi și periculoase despre comunitate, atât de diferite de realitatea noastră prezentă încât cei mai mulți nu puteau nici să conceapă așa ceva. Încearcă și tu să-ți imaginezi un mod de conviețuire în care nimeni nu are vreun rol sau vreo sarcină sau în care acestea nu sunt importante.

*** Dacă încă nu reușise să închege un model de lucru sau măcar să-și discute ideile cu oamenii, cu oricine, cum de voi ați știut de el? Cum a aflat agenția ta despre el? ***

Avem o tehnologie, o metodă de a asocia mai mulți indivizi printr-un calculator biomecanic, care creează un sistem de monitorizare cu inteligență artificială, care se poate conecta la mintea fiecărei persoane în viață. Aparatul este programat să detecteze neregularitățile, blipurile care ar putea să amenințe sistemul actual, blipuri care pot să arunce societatea noastră într-o linie temporală diferită, care pot schimba felul în care ne percepem pe noi înșine și felul în care acceptăm ce este real și ce nu.

Funcționează ca un aparat Geiger care detectează diferite tipuri de radiație. Odată detectată, neregularitatea

poate fi repede localizată. Majoritatea sunt blipuri mici: o conversație, cineva citește o carte și-i vine o idee nouă, sau își aduce aminte de ceva, sau întrevește o nouă linie temporală. Aceste blipuri sunt șterse ușor de mașinărie. Omul își dă seama brusc că nu-și aduce aminte ce a citit adineaori, ultimul paragraf sau pagină, sau uită o idee care i-a venit sau despre ce vorbea. Uneori omul uită tema complet și repetă conversația din nou, doar ca s-o mai uite o dată. Uneori ai senzația că nu mai vrei să urmărești un gând sau să citești un text mai departe, sau te oprești din a privi la ceva, sau nu mai discuți despre o temă pentru că te temi că nu vei mai putea scăpa de ea, ca și cum te-ar murdări sau ar fi periculoasă, așa că te oprești.

Dacă mașinăria nu poate dizolva blipul, unul din noi este trimis să facă treaba.

*** Gândurile lui Chad erau un blip. ***

Da. Ideile lui erau un blip imens.

*** De ce nu l-ai ucis? ***

Nu trebuia să ne întâlnim. N-ar trebui să-mi întâlnesc niciodată țintele în viața reală. În mod normal, mi se desemnează o persoană, o scanez și decid dacă e nevoie să mă mut geografic mai aproape de ea sau dacă are suficientă frică sau vreo dorință astfel încât să pot elimina blipul de la distanță.

*** Așteaptă, înainte de a continua, spune-mi exact cum faci să declanșezi moartea omului? ***

Ei bine, în primul rând, eliminarea sau lichidarea unei neregularități nu înseamnă uciderea omului. Nu avem nevoie decât să dispară blipul, radiația. Uneori asta înseamnă și uciderea omului, dar cel mai des înseamnă doar eliminarea fizică a gândurilor, încetarea perseverării în neregulă.

De fapt, este vorba de îndepărtarea energiei, a capacității sau cunoașterii care au potențialul de a ne deraia pe noi ca specie într-o societate sau cultură diferită. Dacă omul rămâne în viață sau este ucis – n-are importanță.

*** Deci îndepărtezi radiația. Bine. Cum faci asta și cum alegi cine este ucis fizic și cui i se permite să trăiască? ***

Nu există două cazuri la fel, dar majoritatea oamenilor au o frică sau o nevoie sau își doresc ceva foarte mult; au o teamă, o dorință, o intenție, sau o nevoie. Odată ce am descoperit care e punctul slab, îl activăm sau îl stimulăm. Dacă omul continuă să urmărească blipul, îi atacăm trupul fizic. Uneori amenințările pot să-l oprească, sau poate fi ispitit spre alte dorințe, sau putem

activa în trupul lui o boală care fie îl va distrage complet, fie îl va ucide.

*** Poți activa boli de genul cancerului? ***

Păi, cancerul este una din bolile care au frecvent legătură cu emoții de gen furie sau frică. Așa că da.

A fost un caz în care am reușit să eliminăm mai multe persoane care aveau un interes comun, determinând îmbolnăvirea de cancer a unuia singur dintre ei și lăsându-i pe ceilalți să înțeleagă că noi am cauzat cancerul la acea persoană. Vestea s-a răspândit ca... un cancer. Dar, de cele mai multe ori este vorba doar de câte o persoană.

Însă nu determinăm boli foarte des.

*** Ce alte metode folosiți pentru a ucide persoana vizată? ***

Căutăm slăbiciuni fizice. O inimă slabă, plămâni, vene în creier, cheaguri în trup, orice altceva asemănător poate fi utilizabil. Apoi, folosim telekinezia sau un șoc electric transmis din corpul nostru energetic pentru a exploata slăbiciunea.

*** Ce se întâmplă dacă omul nu are puncte vulnerabile utilizabile fizice, emoționale sau mentale? ***

Când nu putem să ajungem la un om pur și simplu pentru că nu are frici, nevoi, intenții sau dorințe care să fie suficient de puternice pentru a putea fi manipulate, chestie care se observă mai ales imediat după naștere sau cât timp este copil, îi luăm în vizor pe ceilalți copii sau adulți din preajma lui. În esență, folosim persoanele adormite din jur ca să le facem viața un iad, după care alimentăm sentimentul de „am obosit și m-am săturat” la adresa vieții și muncii și pe cel de „e prea mult, prea dureros; mi-a ajuns” față de viață în general. De asemenea, alimentăm și sentimentul de alienare, ca și când omul ar fi complet singur pe lume. Uneori chiar trimitem un adormit să-l omoare fizic. Dacă am reușit să-l facem îndeajuns de sătul de viață, va muri.

Folosirea oamenilor adormiți este ceva ce am învățat de la acea specie extraterestră de reptilieni. Ei bine, de fapt nu sunt chiar atât de extraterestri. În acest caz, prin oameni adormiți nu mă refer la cei programați de guvernul din umbră, ci vorbesc de oamenii care trăiesc conform spiritului de turmă, cei care au ales să nu se trezească, oameni blocați în drame și care experimentează existența umană la un nivel vibrațional scăzut.

*** Da, am văzut cum funcționează asta, cum pot fi manipulați acei oameni de la distanță ca să facă lucruri. Înainte să trecem la extraterestrii reptilieni, poți să-mi povestești ce s-a întâmplat cu Chad? ***

Ramona a suspinat din rărunchi și s-a întins să-l ia de mână pe Chad.

N-ar fi trebuit să ne întâlnim niciodată.

Mi l-au repartizat acum cinci ani. Cercetările preliminare au arătat că nu are slăbiciuni majore care ar fi putut fi exploatare, nu erau destul de serioase ca să le detectez complet sau să le folosesc de la distanță.

Locuia la Bruxelles, așa că am zburat în Franța.

Era la Bruxelles de doi ani și trăia cu un grup de indivizi într-o casă dintr-o veche zonă istorică. Era o comunitate cu probleme: se fumau multe droguri, unii erau vegetarieni, erau multe conflicte interne, un alcoolic și chiar și niște acte reprobabile. Aveau în comun amărăciunea față de societate și lume, iar în grup erau multe energii pe care le puteam folosi cu ușurință pentru a-l ataca pe Chad.

Dar Chad era de neatins. Chiar și când am declanșat un episod dramatic major legat de alcoolic, Chad plutea prin casă cu săptămânile fără să fie atins de tragedie. Parcă mă uitam la un balet, un dans, în care haosul se retrage pur și simplu din calea primului balerin pe măsură ce înaintază în dansul său.

Chad era arhitect de meserie, și, spre deosebire de alți membri de breaslă, era angajat cu salariu mare. Așa că următorul pas era să gălesc ținte la locul de muncă.

Fusesse un efort mort din fașă. Am zgândărit competiția, gelozia profesională, teama de pierderea locului de muncă sau a contractelor în favoarea colegilor, i-am pus să folosească calculatoarele pentru activități ilegale, virusându-le astfel încât tot sistemul s-a prăbușit, am încercat orice și cu oricine am putut găsi – chiar și cu proprietarul clădirii de birouri și cu omul de serviciu. Nimic nu-l atingea pe Chad.

Când tot ce am încercat a eșuat, m-am mutat mai aproape... la Mons, în Belgia, cam la patruzeci de mile de Chad.

*** Poți să explici de ce distanțele fizice îți afectează munca? ***

Ai putea crede că e o chestiune de distanțe geografice dar, de fapt este vorba de numărul de persoane dintre tine și țintă.

*** Vrei să spui de câți oameni locuiesc între tine și țintă? ***

Da, sau care lucrează acolo.

*** Dar din experiența mea, când te conectezi cu cineva, e ca și când ar fi lângă tine. Nu contează unde se află pe planetă sau câți oameni se interpun între tine și acel om. ***

Așa este, când te conectezi cu o persoană, când ai o legătură conștientă cu ea, atunci distanța sau numărul oamenilor dintre voi sunt nerelevante. Însă, noi nu ne conectăm cu ținta, ceea ce facem noi este să eliminăm blipul. Chiar dacă poate să pară același lucru, și da, pot să scanez și să citesc și eu o persoană de pe partea cealaltă a planetei oricând, atunci când încerc să influențez o persoană, sau pe cei din jurul său, e ca și când aș avea mai multe radiouri sau DVD playere date la maximum nonstop timp de luni de zile.

*** Adică obosești. Te copleșește. ***

Da, și nu mai dau randament. Când suntem geografic mai aproape de o persoană, putem să intrăm și să ieșim din câmpul său mai ușor. De aceea oamenii care se îndrăgostesc se mută adesea împreună. De aceea oamenii continuă să facă naveta la locul de muncă și de aceea firmele au un sediu central în care-și adună angajații. Avem tehnologia care ne-ar permite să nu avem nevoie de birouri pentru firme, angajații ar lucra de la distanță. Și totuși, munca la distanță nu a devenit preponderentă în modul nostru de a lucra. Motivul este că oamenii care lucrează într-un birou sau în aceeași clădire intră într-un

câmp specific legat de munca prestată. Tranziția la modul de lucru acasă este mai grea, nu sunt mulți care pot s-o facă, pentru că oamenii au alte energii acasă, fără legătură cu munca.

De aceea unele orașe par să susțină sau să se specializeze pe anumite meserii sau ramuri. Există orașe universitare, de exemplu, unde sunt cele mai renumite sau de succes facultăți sau școli. Alte orașe sunt cunoscute pentru sprijinirea artelor, acolo vin buluc artiștii. Altele sunt specializate pe muzică, sau pe mâncare și lista poate să continue.

Locul în care ne aflăm și oamenii care se află acolo ne afectează câmpul personal și eficiența cu care intrăm în câmpul altei persoane.

*** Cred că înțeleg ce spui. Mutarea mai aproape de Chad a avut vreun efect? ***

De câte ori mă mut într-un loc nou, îmi ia timp să mă acomodez. Îmi iau timp să mă familiarizez cu energiile locului, îmi găsesc un loc liniștit să lucrez, la nevoie închiriez un apartament. Un exercițiu bun este să privesc oamenii. Mă duc în cafenele și stau acolo, prefăcându-mă că citesc o carte sau mă holbez la un laptop și urmăresc oamenii, câmpurile lor, energiile lor, chestii din astea. Deja mă ocupam de acest caz de un an și jumătate și-mi

luasem o pauză să mă obișnuiesc cu Mons-ul, lucru de care aveam mare nevoie.

*** Un an și jumătate! Credeam că în meseria ta intri, lichidezi omul și ieși. Presupun că mă gândeam la asasinul tradițional, cu pușcă, ce apare și dispare foarte repede. ***

Ei bine, chiar și acel gen de asasin petrece uneori săptămâni sau chiar luni de zile punând la cale atentatul, în funcție de cât de bine este păzită ținta.

*** Probabil. Deci e normal să pierzi mai bine de un an cu o singură persoană? ***

Știu de cazuri în care s-a lucrat la o persoană cu deceniile, fiindcă nimic nu părea să aibă efect prea mult timp.

*** De ce nu puteau să trimită pe cineva cu o pușcă?

Asta se poate doar în unele cazuri. Nu sunt sigură de ce, dar există oameni pe care nu este permis să-i ucizi în acest fel. Permis de cine? Habar n-am. În plus, când eliminăm blipul odată cu umbrele personale ale omului, adesea asta înseamnă că *acel* șir de gânduri se poluează. Această poluare face ca gândurile respective să nu mai reapară la altcineva. Când omori pe cineva cu gloanțe,

mai degrabă atragi atenția asupra lui și tot mai mulți se vor conecta la șirul de idei neregulamentare ale omului.

*** În plus, pot fi oameni care pur și simplu nu sunt de acord să fie împușcați sau uciși pe această cale, nefiindu-le teamă sau având convingerea că gloanțele n-ar putea să-i omoare. ***

Lipsa acordului. Așa este.

*** Spuneai că te obișnuiai cu noul oraș. ***

Da. Eram acolo de vreo trei săptămâni și mă decisesem să mă mut într-un apartament. Era într-o marți dimineața; primăvară, puzderie de flori în ghivece peste tot. Era o zi însorită, dar încă destul de rece. Mi-am luat cafeaua, am ieșit să mă așez pe terasă, dar acolo am simțit că e totuși prea frig, deci m-am întors să intru din nou și m-am izbit tocmai în el. Era Chad!

*** Cum de nu l-ai simțit că era acolo? Și oricum, ce treabă avea el acolo? ***

Ambele întrebări, foarte bune, mi-au trecut imediat prin minte. Amândoi aveam hainele pline de cafea fierbinte, eu am căzut pe spate din cauza șocului și m-am ciocnit de scaunul cuiva, apoi de masa lor care s-a răsturnat pe jos. În tot acest timp îl vedeam cum trece de

la surpriză la furie, apoi la îngrijorare, dând din mâini degeaba în încercarea de a-mi opri căderea. Geanta lui de laptop zbură în direcția opusă. Oamenii din jur se trăgeau din calea noastră țipând – a fost groaznic. M-am lovit la cap foarte tare, iar șocul energetic de a-mi întâlni ținta a fost atât de grozav de puternic, încât mi-am pierdut cunoștința.

*** Ți-ai pierdut cunoștința. ***

Da.

*** Adică ai leșinat. ***

OK, bine, am leșinat. Oh, Doamne. Am leșinat ca o florică delicată. A fost cel mai jenant moment din viața mea. Am rămas complet descoperită.

*** Te-a șocat mai mult contactul fizic sau cel personal cu Chad? ***

A intrat în câmpul meu, deci a fost ceva personal. Când m-am trezit, mă ținea în brațe pe podea ca un disperat, îngrozit că a ucis pe cineva. O femeie mă tampona cu un șervețel umed pe față, iar altcineva a spus că ambulanța e pe drum.

*** Oh, Doamne! Că tot vorbeam despre ce înseamnă să manifesti un incident dramatic. ***

N-am fost eu. Nu eu l-am produs. Nu-mi întâlnesc niciodată țintele în viața reală. Niciodată. Și niciodată nu-i ating fizic.

*** Dar *cumva* ți-ai permis să fii în situația asta. ***

Păi da, toată intenția mea era să fiu fizic mai aproape de Chad. Însă el nu avea clienți sau prieteni în Mons, deci nu ar fi avut nici un motiv să vină vreodată acolo. N-am avut de gând să-l întâlnesc.

*** Ce s-a întâmplat mai departe? ***

A continuat detensionarea comică. Am țipat și am încercat să fug, dar eram atât de amețită, iar podeaua era plină toată de cafea și mâncare, încât m-am zvârcolit acolo ca o meduză, ca o muiere isterică și neajutorată pe jos.

Femeia îmi tot spunea să mă liniștesc, că eram bine, că totul era în regulă, iar Chad se uita la mine de parcă m-ar fi omorât, nu altceva. Avea ochii plini de lacrimi.

Am început să înțeleg că era prea târziu, că nu mai puteam s-o șterg și dacă mă port mai departe ca o nebună, lucrurile pot deveni și mai nasoale. Așa că am jucat rolul domnișoarei la ananghie. M-am liniștit și am întrebat ce s-a întâmplat, unde sunt, chestii din astea. Mă

simțeam ca un copil descoperit cu mâna în borcanul cu bomboane, care nu înțelege cum de s-a putut întâmpla așa ceva. Mă simțeam expusă, ca și când toată lumea știa de ce sunt acolo și ce făceam.

Iar Chad mi-a mângâiat fața și m-a sărutat pe frunte, spunând: „Ești bine, ești bine, slavă Domnului că ești bine”.

Vreau să spun, cine ar săruta o persoană total străină pe frunte!

Ochii Ramonei s-au umplut de lacrimi și începu să-și muște buza ca să nu plângă.

*** Te-ai îndrăgostit. ***

A dat din cap. Eram consternată.

M-a privit ca un copil pierdut, prea speriat ca să ceară ajutor. Bătrâna i-a dat un șervețel și a mângâiat-o pe braț. „Pobrecita mi amor”, spunea, „Sărăcuța mea dragă”.

Puteam să văd că scena asta anume s-a consumat de nenumărate ori, ca o buclă fără ieșire; toată lumea își cunoștea rolul, reacțiile, rezultatul final fiind re trăit din nou și din nou. Nimic nu se schimba. Doar că acum apăruse un element nou. Eram eu acolo. Ca și când prezența mea ar

putea schimba lucrurile cumva. Dar nu aveam ce face. Chad era făcut praf, iar Ramona... era scoasă din uz.

*** Te-ai gândit vreodată că există oameni care fac o muncă opusă celei pe care o faci tu? Că de fapt tu erai cea distrasă? Că *blipul* tău a fost eliminat? ***

Cuvintele mele n-au avut niciun efect asupra ei. Ca și când nici nu le-ar fi auzit. Erau prea în afara realității ei ca măcar să le perceapă. Asta în sine mi-a confirmat ideea. Cineva îi făcea Ramonei exact ce a încercat ea să-i facă lui Chad. Dar cine? Cât de aproape era respectivul? Făcea parte dintr-o agenție? Un calculator biomecanic?

Oglinzi reflectate în oglinzi. Cuvintele Ramonei îmi ricoșau prin cap, făcându-mă să mă întreb cât de departe mergeau oglinzile și ce căutam eu acolo, în mijlocul întregii povești. Va trebui să-mi joc rolul ca să văd cum se va încheia scena.

*** Deci te-a sărutat. Ce s-a întâmplat după aceea?

Ramona și-a șters lacrimile și a inspirat adânc.

Nimic deosebit. A venit salvarea, m-au dus la un spital să vadă dacă n-am făcut vreo comoție. Chad a sosit la spital la câteva minute după mine și am stat de vorbă. De fapt, el a vorbit. Eu doar mă holbam la el. N-aveam

idee că sunt îndrăgostită. Mă uitam la el și mă întrebam ce să fac. Era ca și cum aș fi aterizat într-o țară străină goală pușcă!

Până să mă dezmeticesc, mă urca într-un taxi să mă ducă la hotel, apoi îmi făcea cinste cu prânzul.

Era peste tot în câmpul meu, în pielea mea, în mintea mea, iar eu înotam în câmpul lui ca un pește fără minte care dă ture în acvariu și face bulbuci.

Mi-am dat seama că pagubele sunt prea mari, că altcineva va fi desemnat pentru el și m-am panicat la acest gând. Atunci m-am hotărât să-l ascund. Am să mă asigur că blipul dispare și că nimeni nu-l va găsi din nou. Dar asta putea să mai aștepte. Puteam să văd clar că gândurile lui legate de o societate mai bună erau absente când era cu mine. Vedeam că sunt sursa unei distrageri enorme pentru el și nu simțea doar grijă pentru binele meu, sau vinovăție că m-a răsturnat. Ceea ce de fapt nici nu făcuse, am căzut pentru că încercam să fug. Îi plăcea de mine.

Distragerea unui om prin iubire și sex este o practică comună. Există oameni programați să creadă că au un suflet pereche, că au nevoie să îl întâlnească și odată la câteva zile sistemul le va activa nevoia de a-și găsi perechea pentru a fi compleți și fericiți. Bingo. Își vor

petrece majoritatea zilelor și nopților cu obsesia singurătății lor și căutarea „unicei perechi”.

Altora li se trimite o persoană care seamănă cu un suflet pereche. Nu e un rol dificil și este ușor de jucat de acei copii și adulți făcuți praf de la agenție, adormiții. Caută și seduc ținta. La început se folosesc de amor și de relație pentru a o păstra distrasă. Când luna de miere se termină, se apelează la abuz psihologic și câteodată și fizic pentru a dezactiva ținta, ținând-o cât mai mult în conflicte de vibrație joasă astfel încât niciun blip pozitiv să nu-i intre în minte, dărmit să genereze așa ceva.

*** Asta aveai și tu de gând cu Chad? ***

Nu. Ei bine, într-un fel, da. Credeam că pot trage de timp dacă-l fac să creadă că sunt amoretată de el, că poate s-ar îndrăgosti și l-aș putea ține astfel departe de idei mult și bine. Între timp, aș putea să găsesc o cale să-l protejez cu adevărat.

Nu știu ce era în capul meu. Nici măcar nu știam cum e să fii îndrăgostit, deci n-am realizat că deja eram îndrăgostită de el. Credeam că gândesc rațional.

M-am uitat la Chad și ecoul picăturilor devenea mai sonor. Ceva se schimba. Prezența mea schimba scena.

Știu. Vrei să-ți povestesc cum l-am făcut să ajungă așa.

*** Cred că ar trebui să plecăm, Ramona. ***

Da. Ai dreptate. Nu gândesc limpede când îl văd în starea asta. În plus, nu poți să faci nimic să-l ajuți, nu? Pentru o clipă am crezut că pentru asta te-a trimis prietena noastră la mine, că ai putea să-l ajuți pe Chad; sau să mă ajuți pe mine să-l ajut.

Ecoul se auzea tot mai tare. M-am ridicat și am înșfăcat brațul Ramonei.

*** Hai să mergem. ***

În timp ce plecam, m-am întors și mi s-a părut că văd o minusculă sclipire de lumină în ochii lui Chad. Am întors privirea în altă parte și m-am concentrat s-o scot pe Ramona de acolo.

Capitolul cinci: A cincea conversație

Am mai fost atrasă în trecut în săli ale oglinzilor, pe vremea când eram implicată activ în lucrări mistice, dar să găsesc o sală a oglinzilor în viața reală, legat de viața de zi cu zi a oamenilor, asta era ceva nou pentru mine. Unul din lucrurile pe care le-am învățat a fost că oglinzile se folosesc fie pentru a atrage oamenii într-un labirint, fie pentru a ascunde pe cineva într-un loc foarte greu de găsit. Oglinzi în oglinzi. Cine erau băieții buni, cine erau cei răi? Pentru cine lucra de fapt fiecare dintre noi? Cine juca pe cine? Era o capcană? Sau o ascunzătoare?

Mai aveam două nopți de stat în Costa Rica. Venisem să iau un interviu unui asasin paranormal, să aflu cum poate fi făcută o persoană să devină așa ceva. Din ce am văzut, Ramona era ultradotată și în multe privințe unică. Aș fi vrut să aflu mai multe despre instruirea ei, tehnologia folosită și agenția pentru care lucrase.

Dar acum a apărut Chad.

Era ca unul dintre acele obiectele pe care nu vrem să le vedem. Credem că dacă privim repede în altă parte ne putem prefăce că nu există. Dar cine sau ce nu vroia ca eu să-l văd? Era Chad însuși? El era cel care o distrăgea pe Ramona? Sau erau zidurile protectoare ale Ramonei din jurul lui, cele pe care le-a ridicat ca să-l ascundă, care mă făceau să-l evit? Sau era o terță parte care ar fi vrut ca eu

să renunț și să plec? Sau poate chiar o terță parte care ar fi vrut să mă apropii să privesc mai îndeaproape?

În ziua următoare, Ramona a sunat la ușa mea, spunându-mi că mă aștepta. Am făcut un duș și m-am grăbit să cobor în salonul de mic dejun.

Vreau să-mi cer scuze. N-a fost corect din partea mea să te duc la Chad sau să mă aștept să-l vindec sau să faci ceva. Știu că nu faci chestii din astea.

Mi-am dat seama că vreau să aflu ce se întâmplă și că informațiile pentru care venisem aici nu mă mai interesau atât de mult. Mă întrebam dacă distragerea era cheia misterului lui Chad. Misterele pot fi capcane conștiente. Misterele au fost folosite ca mijloc de a ne ademeni și distrage și uneori erau calea către capcane mai mari. Dar eram aici, iar povestea se voia auzită.

Ecoul îndepărtat al unui robinet care picura devenea tot mai puternic. Chad se trezea.

**** Spune-mi cum a ajuns în starea asta, Ramona. Ce s-a întâmplat cu Chad? ****

Planul meu de a-l seduce a funcționat excelent timp de vreo patru luni. Am închiriat un apartament lângă un parc, iar el venea acolo zilnic. Practic s-a mutat cu mine. Niciodată în viață n-am fost atât de fericită ca atunci.

Simțeam că ce fac este în regulă, pentru că nu mă prefăceam că-l iubesc, ci chiar îl iubeam.

*** Ai dat raportul la agenție să anunți schimbarea de tactică? ***

Nu. Nu facem așa ceva. Nu dăm raportul până când nu terminăm o misiune sau renunțăm s-o ducem la bun sfârșit.

*** Bine. Și ce s-a întâmplat după cele patru luni? ***

A început din nou să se gândească la noile comunități. De data asta a fost groaznic, era ca și când relația noastră făcea suvoiul gândurilor lui să fie mai bogat și mai strălucitor ca niciodată. Transmitea ca apucatul – era imens!

Am încercat totul, am încercat cu sexul, cu scene, am încercat chiar să rămân însărcinată. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât blipul lui creștea. Începuse să deseneze hărți, scheme cu mecanica noilor structuri sociale.

Începuse să contacteze oameni pe tot mapamondul. Iubirea noastră părea să alimenteze blipul. Și atunci am simțit: apăruse un alt asasin paranormal.

Trimiseseră întăriri.

Ramona și-a ridicat ochii spre mine și preț de o secundă am auzit șarpele cu clopoței.

*** L-ai omorât pe asasin? ***

Da.

E mai simplu să omori un asasin decât ai crede. Imaginează-ți un vânător care pândește un cerb. E atât de concentrat pe cerb, e atât de grijuliu să nu-și trădeze poziția, să nu-l sperie înainte de a fi pregătit să tragă, atât de concentrat să se asigure că nu ratează ținta, că nu nimerește victima într-un punct greșit și să-o rănească doar, încât conștiința lui se îngustează foarte mult. Este complet focalizat pe cerb, pe armă și pe propriul trup. Este, cum s-ar zice, floare la ureche să te furișezi și să-i tai gâtul.

*** Un atac pe furiș. ***

Într-un fel, da. Era imposibil ca asasinul să știe că mă apropiam.

*** Nu te-a simțit în câmpul lui? Nu te-a detectat când l-ai scanat? ***

Nu. Nu știu dacă știi, dar când scanăm pe cineva, lăsăm o urmă energetică identificabilă. Propria noastră semnătură vibrațională. Această semnătură conține

informații despre personalitatea noastră, vederile noastre filosofice, chiar și materialul nostru genetic. De aceea ai și activat un program când m-ai scanat, de exemplu. Scopul programului nu era să te ucidă pe tine personal, ci pe oricine cu o vibrație anume, pe care o ai și tu în semnătura ta.

*** Ce anume poți să identifici din ce conține semnătura vibrațională a individului? ***

Examinând vibrația specifică ce a activat în mine programul de a te ucide, am dedus că era o combinație dintre intenția neabătută de a împuternici masele și o anumită secvență genetică.

*** Hmm, hai să ghicesc. Ai detectat o anumită secvență genetică legată de descendența unor familii conducătoare din Europa. ***

Da. Știai de treaba asta?

*** Faptul că indivizi neidentificați care se trag din aceste neamuri se găsesc pe toată planeta sperie anumite facțiuni din elita conducătoare. Îi sperie faptul că există jokeri capabili să conducă, cum ar veni. Așa că nu mă surprinde că au creat un baraj pentru combinația acelei secvențe genetice anume și intenția de a împuternici masele. ***

Deci ești conștientă că ești înrudită cu acești monștri?

*** Absolut. Doar că eu personal nu i-aș numi monștri. ***

Nu mai știu ce să cred. Uneori mă uit la tine și văd cea mai strălucitoare lumină din câte mi-a fost dat să văd pe planetă. Dar acum, când mă uit în ochii tăi, îi văd pe ei. Văd întunecime totală. Îi văd în ochii tăi. Îi văd pe acei oameni ca și cum s-ar uita la mine direct prin ochii tăi...

Dacă n-aș avea atâta încredere în prietena noastră comună, m-aș întreba de partea cui ești. Ce facțiune reprezinți, susții și împuternicești.

*** Hai să spunem că sunt de partea ascensiunii globale și a redării puterii către mase. Asta în sine nu are o culoare, nu e vreo parte. E doar ceva care schimbă regulile jocului. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine. Spune-mi, cum ai reușit întâi să-l scanezi, apoi să-l localizezi și să-l ucizi pe asasin fără să fii detectată. ***

Nu, nu, nu, ia stai puțin. Felul cum m-ai ignorat, cum încerci să-mi măтури întrebarea de pe masă, este o metodă tipică pentru ei, oamenii care lucrează în umbră. Vreau să-mi răspunzi fără ocolișuri. Lucrezi sau nu pentru elitele de la putere care încearcă să țină rasa umană în sclavie?

Am privit-o pe Ramona. Uneori când o persoană este adânc implicată într-o parte a unei discuții, îi este foarte greu să perceapă că există o lume întreagă în afara discuției.

*** Nu lucrez pentru elitele conducătoare, Ramona.

Nu sună ca un răspuns complet. Dacă nu lucrezi pentru elite, pentru cine lucrezi?

*** Nu lucrez pentru nicio parte. A lucra pentru una din părți înseamnă că dai putere părții adverse, astfel încât dualitatea ecuației devine mai „reală”. Când o persoană își extinde conștiința suficient încât să poată face alegeri conștiente, nimeni nu mai are putere asupra alegerilor pe care le face. Omul poate s-o ia în multe direcții și aceasta este frumusețea liberului arbitru. Nu sunt aici ca să impun sau să susțin crearea unei lumi a luminii sau a uneia a întunericului. Sunt aici ca să susțin capacitatea fiecăruia de alege conștient și nu din programe, frici sau intențiile altora. Ce face fiecare om cu șansa asta e treaba lui. Pot să se îndrepte spre „lumină” sau spre „întuneric” sau pot să facă ceva complet diferit, nici luminos, nici întunecat. ***

Și ce se întâmplă dacă o persoană nu vrea să devină conștientă? Atunci de partea cui ești?

*** Mulți ani am lucrat presupunând că fiecare ființă umană ar dori să devină o persoană pe deplin conștientă, dotată cu putere la nivelul realității fizice. În 2011 vibrația și nivelul de conștientizare a întregului colectiv uman a atins un nivel suficient de ridicat încât fiecare om a putut să ia o decizie privind felul în care vrea să-și trăiască realitatea fizică. Fiecare om a avut capacitatea de a alege; chiar dacă în viața de zi cu zi putea să pară adormit, la nivel vibrațional era suficient de conștient încât să decidă cum vroia să trăiască. Se putea alege între intrarea într-o realitate în care omul își asumă întreaga putere proprie, în care știe că are control total asupra experiențelor fizice, sau o lume în care omul trăia o viață de limitări, deposedat de putere și condus de oameni puternici de undeva din altă parte a lumii. O bună parte a omenirii a ales să continue în iluzia lipsei de putere. Încă nu terminaseră cu ea. Asta m-a șocat complet, pentru că presupusesem că oricine ar alege în mod firesc să fie mai treaz, mai conștient și mai autodeterminat.

Ca să-ți răspund la întrebare, nu sunt de partea nimănui. Am fost creată de colectivul uman pentru a asigura corectitudinea jocului. Un joc în care alegerea colectivului și a fiecărui individ în parte se realizează în plan fizic, care la rândul lui este doar un vis, o iluzie. Aș putea să spun că eu sunt o parte din vis, o parte din visător sau o parte din camera în care visătorul doarme.

Ce face fiecare în visul lui nu mă privește, n-ar trebui să mă privească niciodată.

La nivelul Unimii, chiar și într-o realitate a lipsei de putere și a sclaviei, omul este prezent în toate, în deținut, în gardian și în pușcărie... și în insula pe care s-a construit pușcăria. ***

Am așteptat câteva minute, știam că această conversație are atâtea straturi încât în curând va fi ștersă din mintea Ramonei și vom putea să ne întoarcem să aflăm cum poate un om să intre în câmpul altuia fără să fie detectat. Și exact cum am bănuț... a continuat.

Vroiam să spun ceva, părea important. Dar acum nu mai știu ce era. Sunt sigură că o să-mi reamintesc. Despre ce vorbeam?

*** Îmi povesteai despre asasinul care venise să se ocupe de blipul lui Chad. Urma să-mi spui cum ai intrat în câmpul asasinului fără să fii detectată. ***

E din cauză că vibrațiile noastre conțin atâția indicatori comuni. Când suntem instruiți să facem ceea ce facem, apar anumite similarități. Metoda de instruire ne transmite, de exemplu, capacitatea de a ne face treaba, abilitățile, dar și sentimentul de „corectitudine” a ceea ce facem.

Altă vibrație comună este acceptarea ascultării de ordine, ceea ce înseamnă o îndoctrinare a etosului, a sistemului nostru de credințe.

Ca să intru în câmpul altui om fără să fiu detectată, e de ajuns să trec prin vibrațiile care sunt la fel cu ale mele. Alinierea la câmpul vibrațional al altui asasin este firească și simplă pentru mine... chiar și intenția de a elimina ținta este identică vibrațional. Amplificând vibrațiile comune și făcându-le pe celelalte foarte slabe, pot să intru nedetectată în câmpul altei persoane.

*** Ai ucis fizic asasinul? ***

Da, am făcut-o. Avea o dispoziție genetică pentru atacuri cerebrale. Avea o arteră deteriorată în creier, cu un perete subțiat care putea să se spargă oricând. I-am dat un mic impuls, artera s-a spart și țesutul cerebral a fost inundat de sânge, presând asupra creierului. A murit în câteva minute. Fără dureri.

Se uita spre gâtul meu, apoi spre cap.

*** Așa ai încercat să mă omori și pe mine, ei? ***

Am râs. Ea a zâmbit și a dat din cap.

E o minune că mai ești în viață, ai atâtea puncte slabe în trupul fizic.

*** Păi da, am murit deja de vreo câteva ori. Dar voința colectivului ca eu să fac această muncă, să răspândesc acest mesaj este mai puternică decât capacitatea trupului meu fizic de a muri. Nu pot să fiu de acord cu adevărat cu decizia asta, cu moartea, până când nu-mi văd treaba terminată. Ceea ce ne readuce la Chad. L-a scos asasinul pe tușă înainte să-l fi putut omorî? ***

Nu. Nici nu s-a apropiat propriu-zis de Chad. Dar odată ce a dispărut semnătura asasinului de pe planetă, s-a dezlănțuit iadul! Simțeam agenția încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat. Fusesem foarte precaută, așa că n-au reușit să-mi detecteze acțiunile. Dar știau că ceva e putred, așa că am hotărât că e mai bine să-l ascund pe Chad. I-am indus o stare comatoasă. Ar fi trebuit să fie ceva temporar, fără avarii pe termen lung, dar ceva a mers foarte prost.

*** Ce s-a întâmplat? ***

Chad era în comă, așa că l-am internat într-un spital belgian obișnuit. M-am întors la agenție în State. Plănuiam să-mi depun demisia și să mă întorc în Belgia. L-aș fi adus pe Chad aici, în Costa Rica, l-aș fi scos din comă, i-aș fi explicat totul, după care urma să trăim fericiți până în adânci bătrâneți. Simplu, nu?

Când m-am întors la agenție, Elwin se purta cam ciudat. Era îngrozit de ceva; și nu era singurul. I-am spus că mă retrag, a spus doar „OK” și asta a fost tot. S-a întors a doua zi la școală fără măcar să-și ia la revedere.

M-am dus să-l văd pe Lord R., iar când i-am înmănat demisia, nu s-a mișcat din scaun, doar a râs. Râdea și râdea... „Mereu ai fost oaia neagră, Ramona”, mi-a spus, „dar nu mi-am dat seama niciodată că era din cauză că erai atât de tâmpită, atât de înceată. Ești probabil cea mai jalnică și idioată creatură care a intrat vreodată pe ușa aia. Mă mir că ai supraviețuit până la vârsta adultă și e un mister cum de nu te-ai frânt ca majoritatea acelor penibile pretexte umane pe care le-am crescut aici”.

Apoi sări la mine, traversă camera aruncând din cale scaunele și tot ce-l despărțea de mine, era absolut turbat... Eu doar stăteam acolo, siderată. Mi-a apucat fața în timp ce-l simțeam pe celălalt om din birou înșfăcându-mă de brațe. Mi-a îndesat scrisoarea de demisie în gură și continua să urle obscenități la mine încercând brutal să mă facă să mănânc bucata de hârtie.

*** I-ai lichidat ca pe asasinul care venise după Chad?

Pot să mă mișc foarte discret și eficient în starea de conștiință modificată în care intrăm atunci când lucrăm la nivel paranormal. Dar un atac fizic este brutal, trupul

meu a intrat în stare de groază. Mi-am adus aminte de această oroare crescândă, durerea fizică a torturii, panica ce se instalează după câteva ore sau zile în rezervoarele de deprivare senzorială. Știa exact cum să mă dezarmeze.

Și totuși, brusc s-a întâmplat ceva. Am văzut acea roșeață în câmpul lui Lord R., teama de foc pe care am sesizat-o pe când eram copil și ne-am întâlnit prima oară. Era ca un îmblânzitor de lei cu o biciușcă, o biciușcă pe care o folosea de când leul era un pui, dar colții și ghearele leului puteau acum să facă zdrențe în câteva secunde bici și îmblânzitor deopotrivă.

Lord R. a simțit schimbarea în mine și l-am văzut făcând un semn din cap către omul care mă ținea, pe care l-am simțit dându-mi drumul la braț și pipăind calea spre cap și gât. Știam că urmează să-mi rupă gâtul. Și atunci s-a activat. O abilitate pe care am învățat-o de la reptilienii. Felul în care puteau să facă un trup să le urmeze ordinele. Dintr-o dată, am „devenit” omul care urma să-mi rupă gâtul. I-am scos pistolul cu propria lui mână și l-am împușcat pe Lord R. drept în cap. Mi-a dat drumul, iar eu m-am întors către omul pe care-l posedam. Era un pion, atât. Un soldățel. A căzut în genunchi într-o poziție de supunere. „Îmi ofer serviciile ție,” a spus, întinzând arma cu mânerul spre mine.

„Scoate-mă de aici,” i-am spus, și s-a conformat. Oamenii se retrăgeau pur și simplu din calea noastră pe

coridoare. Era mâna dreaptă a lui Lord R. Odată ieșiți din bază, i-am spus că e liber să plece oriunde dorește. În mod ciudat, a rămas pironit locului în timp ce eu plecam cu mașina.

Următoarele câteva zile au fost o nebunie totală. M-am dus la școală, dar Elwin mi-a spus categoric că familia mea va fi omorâtă om cu om dacă nu fac exact cum mi se spune. Așa că l-am ucis și am distrus toate însemnările referitoare la mine din școală, precum și rapoartele celorlalte două persoane care îmi cunoșteau familia și locul unde trăia.

*** Ceilalți doi care au venit cu Elwin să te ia din Costa Rica. ***

Așa este. Dar în ultimii trei ani au tot apărut alții. Au fost alții care au încercat să ajungă la mine, mi-au amenințat familia.

*** Mă întreb, Ramona, de ce vrei tu ca povestea ta să fie publicată, dacă secretul existenței tale, a lui Chad și a familiei tale sunt de o importanță capitală pentru supraviețuirea lor. ***

Prietena noastră comună m-a convins că cel mai bun loc de a ascunde ceva este la vedere. În plus, planul meu n-a funcționat cum trebuie. Nu doar că nu au încetat să mă vâneze, dar Chad pare să sufere de vătămări cerebrale

ireversibile. Nu este tocmai „fericirea până-n adânci bătrâneți”.

*** L-a găsit până la urmă cineva, un alt asasin? ***

Tocmai asta e, nu detectez lucrătura unui alt asasin. E ca și când ceva l-a lovit cât era în comă. Parcă ar fi venit ceva și l-a transformat într-o legumă. Nu știu nici până în ziua de azi ce sau cine putea să fie. Am scanat și am rescscanat. Nicio semnătură vibrațională. Nimic.

M-am întrebat dacă sesizează ecoul apei picurând. Dacă s-ar fi auzit tot timpul, în ultimii trei ani, ar fi funcționat ca un semnal de localizare pentru oricine l-ar fi căutat pe Chad. Și totuși, eu însămi nu l-am detectat decât când eram deja în fața căsuței, iar acum îl auzeam numai pentru că îl cunoșteam. Dintr-un motiv oarecare, Ramona nu-l detecta, altminteri mi-ar fi pomenit despre el. Dacă explicația ei despre cum detectăm vibrațiile era corectă, asta însemna că ecoul era dat de o semnătură care era parte integrantă din semnătura proprie a Ramonei. Ce putea să fie?

În timp ce observam ecoul, simțeam cum se trezește conștiința lui Chad. M-am uitat la Ramona, dar n-am observat nicio schimbare în comportamentul ei. Probabil că îi dăduse bătrânei un celular pe care să-l folosească oricând va vedea o schimbare în starea de sănătate a lui Chad.

Estimam că în câteva minute telefonul va suna.

Aveam o senzație puternică privind cum și de ce era Chad în starea în care era, dar nu era ceva care s-o bucure pe Ramona. Trebuia să procedez cu grijă.

*** Ramona, îți mai aduci aminte ce mi-ai spus despre prima dată când te-a sărutat Chad? După ce l-ai întâlnit fizic? ***

Că eram șocată? Că a venit la spital cu mine?

*** Cuvintele în sine, după ce te-a sărutat pe frunte.

OK... hmm. Am spus, „cine ar săruta o străină pe frunte”.

*** Și-ți aduci aminte ce spunea când ți-ai revenit? ***

Spunea „Slavă Domnului că ești bine”.

*** Și te ținea în brațe. ***

Da. Și ce-i cu asta? De ce trecem în revistă detaliile astea?

*** E vorba de cuvintele pe care le-ai ales. Spune-mi, cine sărută o persoană total străină pe frunte, în timp ce o ține în brațe”. ***

Nimeni n-o face. Dar tocmai ăsta e Chad, așa este el, atât de bun, de iubitor, de generos. Dacă ar crede că a ucis un trecător nevinovat, exact asta ar face.

*** Ar săruta o străină pe care credea că o omorâse.

Unde bați? Nu înțeleg.

*** Privind din afară, Ramona, mie mi se pare că Chad nu doar te cunoștea, ci era deja îndrăgostit de tine când v-ați întâlnit. ***

Dar e imposibil. Nu știa că exist înainte de acel moment.

Telefonul era pe punctul de a suna.

*** Înainte de a răspunde la telefon, Ramona, te rog să înțelegi că nu e nimic personal. Chad este un pion la fel ca tine. ***

Care telefon? Despre ce naiba vorbești? Te rog să vorbești mai concret, mai clar.

Telefonul sună.

I-am susținut privirea cât de mult am putut. Întârziem cât puteam de mult conversația pe care urma s-o aibă, să-i ofer timpul necesar să-și însușească întrebările pe care le-am pus înainte să afle de revenirea miraculoasă a lui Chad.

Erau două moduri în care ar fi putut reacționa. Unul era să lase totul baltă și să alerge la Chad, celălalt era să fie suficient de deschisă să înțeleagă că Chad era mai mult decât un blip privind viața comunitară.

A ridicat telefonul și a purtat o scurtă conversație în spaniolă. A închis și m-a privit nemișcată. Apoi a sorbit din ceai.

Cine ar săruta o persoană total străină pe frunte.

A murmurat. Apoi și-a răspuns singură la întrebare.

Nimeni nu sărută o persoană total străină pe frunte.

Inelia, înțeleg ce vrei să spui. Că Chad mă cunoștea. Că știa exact cine eram și ce făceam. Că s-a apropiat să mă vâneze când mă uitam în altă parte, când am încetat să-l observ și mă familiarizam în schimb cu Mons-ul. Spui că este și el un asasin paranormal care lucrează pentru partea adversă, nu?

*** Este o concluzie posibilă având în vedere dovezile. Nu este singura concluzie, dar e una foarte probabilă. Ceea ce ar trebui examinat este dacă cineva a încercat poate să vă scoată din joc pe amândoi, dacă ținta reală ai fost tu, sau a fost într-adevăr Chad tot timpul, sau agenția însăși. Până la urmă, ai lichidat câțiva jucători cheie la agenție. Oameni la care nimeni din afară nu ar fi avut acces.

Ca să înțelegi care a fost scopul final al întregii povești, ieși din poziția de victimă sau de vânător și vezi ce a reieșit din toată tărașenia. Ce s-a întâmplat. Ce se întâmplă chiar și acum. ***

Trebuie să plec. Trebuie să-l văd. Mă strigă pe nume, dar încă nu e pe deplin conștient. Îmi pare rău, dar acest interviu a luat sfârșit. Trebuie să mă ocup de situația asta.

*** Vin cu tine. ***

Era pe punctul de a spune „nu, rămâi aici”, dar apoi a încuviințat din cap. În timp ce ieșeam, a insistat să-mi spună că interviul s-a terminat, dar că pot continua să înregistrez evenimentele atâta timp cât nu-i stau în cale și nu intervin. Eram curioasă să văd tot câmpul ei energetic schimbându-se, focalizându-se, devenind tăios ca briciul, iute ca glonțul.

Capitolul șase: În căutarea lui Chad

Capitolele care urmează vor fi scrise sub formă de povestire, nu de interviu. Ramona a refuzat pur și simplu să se lase „deranjată cu întrebări” din clipa în care am părăsit hotelul să-l revedem pe Chad. Ce a urmat a fost o experiență care a aruncat în aer mulți parametri ai realității, atât pentru mine cât și pentru Ramona.

Începutul povestirii:

Până să ajungem la mașină, telefonul Ramonei a sunat din nou, se părea că Chad a reușit să evadeze de la bătrână și nu era de găsit.

Ramona opri mașina și încercă să se calmeze îndeajuns încât să-l poată căuta. Eram în mijlocul pustietății, în jur numai câmpuri, căldura umedă a zilei lovindu-ne fără milă.

M-am gândit la observatorul care influențează obiectul observației ca la o posibilă explicație a revenirii lui Chad, dar nu era prea probabilă. Energia de tip robinet picurând pe care am observat-o era acolo dinainte de sosirea mea în Costa Rica. De aceea am simțit-o ca pe un loc vechi, robinetul picura demult.

Ramona a început să lovească cu mâinile de volan, „Nu-l pot găsi! Nu pot... calmează-te”.

Eu însă îl simțeam. Era acolo, la marginea câmpului meu de conștientizare. Totuși, dacă aș fi intrat în câmpul lui, asta ar fi schimbat calea celor doi, oricare ar fi fost aceea. Să devin o parte a poveștii nu se potrivea cu ideea mea de interviu bun. Și totuși, cărțile mele sunt orice altceva decât explorări pasive. Când mi-am intervievat prietena în legătură cu hibrizii umano-extraterestri pe Pământ, nu doar viețile noastre s-au schimbat dramatic în urma explorării temei în carte, ci și viețile altor mii de oameni s-au schimbat în urma citirii cărții. Acum, pe măsură ce exploram instruirea și capacitățile unui asasin paranormal, nu mai era vorba doar de expunerea mașinațiunilor guvernului din umbră pentru dominarea lumii - se găseau deja destule informații despre asta în spațiul public - trebuie să fi fost ceva legat și de persoanele implicate, inclusiv de mine ca scriitor, Ramona și Chad drept canale de comunicare și cititorul ca observator. *Observatorul influențează obiectul observat.*

Nu vroiam să-l găsesc pe Chad, dar știam că trebuie s-o fac.

Am coborât din mașină, am închis portiera și m-am rezemat de ea. După scurt timp ieși și Ramona și se postă lângă mine.

„E foarte cald și umezeală pe aici”, am spus.

Ramona și-a pus ochelarii și a răspuns, „Păi... dacă eu nu-l pot găsi, cel puțin cred că nici cei de la agenție nu vor putea. Te rog, ajută-mă. Spune-mi unde este”.

„Ca să-ți spun adevărul, nu prea vreau”, i-am răspuns.

„De ce nu? Ce se întâmplă cu tine?”

„Nu sunt sigură. Parcă ar fi o scindare a liniilor temporale. Dacă o iau în direcția asta și-l căutăm pe Chad, deschid o poartă către o linie temporală pe care n-o mai pot închide după mine. Și nu doar noi, tu, eu și cu Chad vom păși pe calea asta, ci și alții, sute de mii, poate milioane, care vor parcurge drumul citind cartea, poate chiar cuvintele pe care le spun acum”.

„Dar... dacă va fi o linie temporală rea, poți pur și simplu să lași cartea în sertar. S-o ștergi. Ai mai șters cărți înainte, alte linii temporale, nu-i așa?” întrebă.

„Da. A fost o carte pe care n-am terminat-o și n-am publicat-o. Poarta aceea am putut s-o închid. Dar nu sunt atât de sigură că și asta va putea fi închisă. Va influența totul”.

Se opri pentru o clipă. „Ah. Povestea ta, călătoria ta, sunt în sine un blip pe care alții îl vor putea percepe. Ceva

care va virusa conștiința colectivă umană. Dacă așa stau lucrurile atunci cu siguranță merită s-o luăm pe aici. Numai blipurile care promovează evoluția și bunăstarea omului se răspândesc ca virușii. Orice altceva trebuie impus cu mult efort și forță”.

Am zâmbit. „În mod cert n-am făcut nici un efort ca să te intervievez. Spune-mi, de ce ai ales să-ți stabilești cartierul general în Costa Rica, Ramona? E clar că nu pentru că te-ai născut sau ai rude aici. Dacă vroiai să-ți știi rudele în siguranță, era ultimul loc pe care să-l fi ales să te stabilești”.

„Motivul este același pentru care nu există o armată în Costa Rica. Există niște tratate, diplomatice și de altă natură, care asigură un nivel de suveranitate nemaîntâlnit în nici o altă țară din lume. Și de asemenea...”

„... de asemenea, ce?” am întrebat.

„Nimic. Nimic care să aibă legătură directă cu noi. E ceva legat de existența pe Pământ a unui loc a cărui semnătură vibrațională nu conține teama de invazie sau de apărare. Și nu este doar locul geografic, ci și populația care nu subscrie la nevoia de a avea o armată”.

Am căutat energia în timp ce vorbea despre ea. „Se simte ca o ancoră peste timp și spațiu. Ca o ancoră

energetică din viitor în trecut, pe care noi o trăim ca timp prezent. Hmm, până la urmă e o ancoră care e complet în afara timpului și spațiului. În afara nebuniei cu victime și agresori. Intangibilă pentru guvernul din umbră. Un nivel de sănătate care este clar înainte de timpul său”.

„Nu sunt sigură de ultima afirmație, Națiunile Unite sunt un instrument al guvernului din umbră, iar aici există o Universitate pentru Pace a Națiunilor Unite”, a spus.

Recunosc că această informație m-a luat prin surprindere. Până acum n-am mai auzit de vreo Universitate pentru Pace.

„Chiar așa? ONU are o organizație satelit aici? Și este axată pe tema păcii? Ar fi fascinant să văd cum arată universitatea, cum sunt oamenii. Ce cercetează, ce studiază, lucruri din astea. Un avanpost aici ar putea fi o încercare de a învăța ceva, sau ar putea fi un mijloc de a încerca vampirizarea sau poluarea energiilor de aici”.

Am închis ochii. „Nu știu ce legătură are asta cu găsirea lui Chad.

Nu știu încă. Dar știu că are. Dintr-un motiv oarecare, de câte ori îl simt pe Chad, simt ancora din afara timpului și spațiului. Ascultă: dacă investigăm tema asta și oamenii vor citi despre ea, atunci va deveni un factor

conștient la nivel colectiv. Am putea să ne întoarcem la hotel și să ne continuăm conversația despre experiența ta personală, instruirea ta și misiunile pe care le-ai îndeplinit, sau am putea să cercetăm legătura dintre Chad și această ancoră din afara timpului și spațiului. Dacă alegem a doua variantă, toți cei care vor citi textul vor participa activ la dezvoltarea unui lucru care va schimba regulile jocului pentru specia noastră”.

„Se poate întâmpla așa ceva? Se poate ca niște oameni care citesc ceva în viitor să aibă influență asupra unui eveniment care se desfășoară în trecut? Asta n-ar însemna că ceea ce e scris nu e bătut în cuie, chiar dacă a fost scris în trecut?”

„Ei bine, mie mi s-a întâmplat să citesc o carte de două ori, iar a doua oară parcă aș fi citit o cu totul altă carte. Dar și mai important în situația de față e că simt că cititorii noștri vor afecta finalul experienței noastre... vor influența dacă ieșim vii și cartea se publică, sau murim și cartea ajunge să fie văzută doar pe jumătate. Asta în fond determină profunzimea informațiilor transmise, cu alte cuvinte... ce putem să descoperim și să împărtășim: dacă ne întoarcem la hotel și continuăm discuția despre experiența ta personală, sau vedem unde ne conduce Chad. Totul”.

„Înregistrezi toate astea? Am senzația că în câteva minute s-ar putea să uităm această conversație”.

„Absolut. Am aparatul pornit”.

Am arătat spre microfonul pandantiv pe care în ziua aceea îl prinsesem de bluză, „da, microfonul e pornit, iar telefonul e în buzunarul din spate, receptând înregistrarea audio”.

[Notă] Acum când transcriu conținutul înregistrării, conștientizez că circa două treimi din discuția noastră dispăruse din memoria mea.

Am închis ochii, asta mă ajută uneori, când e prea mult bruiaj pentru a afla ceva. Acum era zgomot de jur-împrejur, parcă venea din viitor, dar și din mediul nostru. „Simt foarte tare energia asta, când mă uit la faptul că suntem aici, că Chad s-a trezit și la relația noastră cu Costa Rica, simt că trebuie să ne ferim”.

„Ce vorbești tu acolo? Să ne ferim?”

„Da, adică să ne dăm la o parte. Mă gândesc că în curând vor zbura gloanțe, energetice sau nu, și noi trebuie să ne ferim din calea lor. Iar dacă vom fi nimeriți, nu e ceva personal. Nu va fi pentru că suntem cine suntem, ci pentru că suntem unde suntem”.

Conexiunea cu Chad deveni dintr-odată stabilă. „Se pare că pășim în linia temporală cea interesantă până la urmă. Îl vom căuta pe Chad. Acum îl văd clar”.

Am arătat spre sud-est. Ne-am întors în mașină; Ramona conducea, iar eu o direcționeam.

Energia lui Chad era albă ca zăpada și luminoasă ca soarele, ca o sticlă albă, transparentă, prin care privești la cel mai sclipitor peisaj înzăpezit, într-o zi scăldată în soare. Era clar că o iubea pe Ramona din toată inima.

Apoi am sesizat o altă energie.

„Ramona, Chad nu este singur”.

A ascultat energia, „da, simt pe cineva. Mai mult de o persoană. Nu-i simt amenințători. Sunt în câmpul nostru, dar încă nu-l văd pe Chad. E cu ei?”

„Da. Sau cel puțin, e pe drum către ei, sau cineva îl duce la ei”.

Dădu din cap. „Văd clar că sunt neutri. Vor să știe dacă și eu voi rămâne neutră și nu-i voi ataca. Nu sunt sigură că pot să le răspund la întrebare”.

„Cred că vor să audă intenția. Vii cu intenția de a-i răni sau nu”, am spus.

Ramona răspunse, „Intenția mea este să-l găsesc pe Chad și să-l duc acasă. Dacă cineva îmi va sta în cale, voi lua măsurile necesare ca să-mi duc la bun sfârșit misiunea”.

Mă cam așteptam să aud motorul murind când a spus cuvintele astea. Dar n-a murit. Am presupus că oricine îl avea pe Chad, nu are intenția să-i stea Ramonei în cale.

Am condus timp de mai multe ore, ziua se apleca spre seară. A trebuit s-o forțez pe Ramona să oprească pentru o pauză de masă și de baie într-un orașel. Pe strada principală era un bar și câteva magazinașe.

Ne-am așezat la una din mese în ceea ce părea o cantină ținută de o familie. După câteva minute apărură un bărbat cu două farfurii de supă de pui, pâine și veselă, urmate de un bol de salată și o tavă de orez cu fasole. M-a surprins foarte tare faptul că nu am fost întrebate ce dorim să mâncăm sau că nu exista un meniu. Ramona mi-a explicat că birturile astea sunt obișnuite în Costa Rica și sunt pentru hrănirea muncitorilor locali. Mănânci ce s-a gătit în ziua respectivă.

M-am întors spre Ramona și am întrebat: „Încă îi mai simți pe cei care l-au luat pe Chad?”

„Da, foarte clar. Par... cenușii. Nu ca specia de extraterestri... deși ar putea fi extraterestri, dar mai colorați. De asemenea, îi simt bătrâni. Foarte bătrâni. Sau tineri. Încă nenăscuți. Avansați”.

„Este atemporalitatea. Aspectul lor de dinafara timpului liniar”., am adăugat.

„Ah, da. Așa se explică. Crezi că dacă vorbim de asta și că ne dezvăluim zona geografică în care suntem va crea sau atrage un aflux de indivizi treziți spre Costa Rica?”

Nu eram sigură. „E posibil. Dar până la urmă cred că oamenii ajung definitiv sau în vizită exact acolo unde trebuie să ajungă. Informațiile ajung la ei pentru a putea alege dintr-o sumedenie de direcții, iar dacă ei aleg o direcție sau alta, este cu adevărat o decizie foarte personală”.

„Simți că nu mai e atât de urgent să-l găsim pe Chad acum?” întrebă ea.

„Doamne, chiar așa este. Da, o simt”.

A închis ochii și a devenit foarte tăcută. Apoi zâmbi. „Este interesant. S-a dus graba de a-l găsi pe Chad, iar asta se întâmplă sau pentru că l-am găsit, sau pentru că e în siguranță, sau pentru că nu mai suntem împiedicate

să-l găsim, sau, dar asta ar însemna niște capacități fenomenale, suntem încetinite prin sentimentul că nu mai este urgent să-l găsim”.

„Știi cum să-ți dai seama care e adevărul? Care e motivul pentru care nu mai purtăm energia urgenței?”

„Da. Chiar asta fac acum, acord timp fiecărui motiv posibil. Îi permit să vibreze prin corpul meu fizic și văd dacă apare vreo disonanță. Singurul care este complet în acord cu mine este că l-am găsit. E aici, în acest oraș, sau foarte aproape”.

Ne-am terminat masa, ne-am împropătat și am ieșit să așteptăm lângă mașină. Nu eram sigură ce așteptam, dar cumva știam amândouă că trebuie să așteptăm.

Limuzina neagră sosi cam după o jumătate de oră. Avea ferestre fumurii, părea foarte gen „Bărbați în negru”. Contrasta complet cu orașul, oamenii și mediul în care ne găseam. Pentru început, era mult prea sclipitoare. Mașina noastră era acoperită cu praf de la călătoria de peste zi, dar limuzina era straniu de curată. Se opri în fața mașinii noastre, dar nu ieși nimeni.

„Cred că ar trebui să urcăm”, am spus.

„Da. În mod normal, n-ar fi tocmai o idee strălucită... Hai s-o facem totuși”.

Am râs: era o nebunie. Ne-am apropiat de mașină, Ramona a deschis portiera din spate și a urcat. Eu am deschis portiera pasagerului din față și am urcat. Șoferul s-a uitat la noi, a dat din cap și a pornit.

„Hei, de ce nu m-am gândit să stau eu în față!”

„Probabil că ai sânge regesc în vine, ești obișnuită să fii dusă de colo-colo, nu să stai alături de personal”.

Am continuat să râdem.

Am încercat să leg o conversație cu șoferul, iar el mi-a răspuns politicos la toate întrebările, în afară de destinația noastră. Vorbea de angajatorii lui ca de „los señores”, ceea ce nu are o traducere foarte exactă, dar în acest context ar putea să însemne „stăpânii”.

Am mers încet pe drumuri mici de pământ preț de vreo douăzeci de minute. Orașul rămăsese mult în urmă, nu era nici o lumină în afară de farurile mașinii. În jur erau doar copaci, niciun câmp lucrat. Am ajuns la o poartă foarte înaltă din fier forjat care bloca drumul. Poarta părea abandonată și neîngrijită, dar s-a deschis automat când ne-am apropiat.

„E aici”, afirmă Ramona.

Îl simțeam pe Chad foarte aproape. „Da, este”.

După câteva minute copacii s-au rărit, lăsând să se vadă o clădire pătrătoasă bine luminată. Erau câțiva oameni care se plimbau pe lângă casă, dar erau și înăuntru. Mașina a tras în fața a ceea ce părea intrarea principală, iar șoferul ne-a urat o seară frumoasă. Am înțeles aluzia, am coborât din mașină și am intrat în clădire.

„Pe aici”. Ramona o luă pe unul din coridoare și începu să fugă. Eu o urmam îndeaproape.

Năvăli într-o cameră. Înăuntru era Chad care încă nu era complet conștient, insista că trebuie să plece, iar un tânăr încerca să-l calmeze. De cum a văzut-o pe Ramona, Chad se repezi spre ea și o îmbrățișă ca și când n-ar fi văzut-o de ani de zile. Vorbea încă foarte greu, dar se puteau înțelege cuvintele: „Trăiești, iubirea mea, trăiești. Nu mă părăsi. Să nu mă mai părăsești niciodată”.

Ramona îl ținu în brațe și se dizolvă în câmpul lui. O vedeam văd plângând în tăcere, confuză, incapabilă să facă orice altceva decât ar face orice ființă total înamorată care-și vede iubitul salvat din ghearele morții.

Tânărul reuși s-o convingă pe Ramona să-l așeze pe Chad într-un scaun, unde începu să-i ia tensiunea și temperatura.

Câmpul energetic din jurul lui Chad era foarte diferit acum. Încă era disonant, dar elementul care suna ca un robinet stricat într-o baie veche, picăturile răsunând dintre pereții crăpați, devenise acum mai degrabă ca niște lumini concentrice care se extindeau spre exterior, strălucitoare, puternice.

M-am așezat lângă Chad și i-am luat mâna. S-a întors să se uite la mine, lumina din ochii lui ba era, ba nu era. Trupul îi tremura foarte ușor, așa cum se întâmplă adesea la oamenii care suferă de stres posttraumatic.

Tânărul care îl examina s-a oprit, s-a întors cu fața spre ușă și a coborât ochii în podea. Ramona și cu mine am privit spre ușă.

Ușa se deschise și intră un bărbat mai vârstnic. Energia lui era neutră, zâmbea.

„Bine ați venit, amândouă,” spuse.

Energia Ramonei se potoli brusc. Se ridică și privi spre mine. Se vedea că este în afara sferei ei de cunoaștere. Energia acestui om nu era nici luminoasă, nici întunecată. Nu era inamic, dar nici prieten - cele două fețe ale realității pe care le cunoștea. Nici eu nu mă dumiream ce-i cu el, dar știam că oricum aș reacționa, asta va dicta ce se va întâmpla mai departe. Ei erau clar

mai mulți, posibil energetic mai puternici, așa că frica sau lupta nu erau opțiuni valabile.

I-am zâmbit la rândul meu și l-am întrebat: „Cu cine avem plăcerea?”

„Puteți să-mi spuneți Alaster”.

„Îmi pare bine să te cunosc, Alaster,” am spus îndreptându-mă spre el și întinzând o mână în semn de prietenie. „M-aș prezenta, pe mine și pe prietena mea, dar bănuiesc că știi exact cine suntem”.

„Știu ce reprezentați amândouă,” mi-a zâmbit strângându-mi mâna, „sunteți deschizătorii de porți. Cei care aduceți ochii lumii cu voi”.

„Tu pari să fii cel care a deschis poarta, Alaster. Noi doar am trecut prin ea ca să ajungem la Chad”, am răspuns, întorcându-mă la Chad și Ramona.

„E una din situațiile acelea în care rolul fiecăruia dintre noi a fost hotărât dinainte de a ne naște, și, în același timp, a fost hotărât astăzi, când.... a fost încălcată neutralitatea”, a spus.

Vedeam că se luptase să găsească termenul potrivit pentru a descrie exact ce anume fusese încălcat. Folosise cuvântul „neutralitate”, care însă părea neadecvat pentru

ce vroia să spună. Ce vroia să spună era, simțeam, era o stare dincolo de lumină și întuneric. O stare în care nici una nu exista.

„Eu...” se opri, privindu-mă curios, „nu știu ce ești tu”.

„Bine ai venit alături de noi”, spuse Ramona, pe jumătate glumind.

Așa cum se întâmplă adeseori când cineva de lângă mine încearcă să-și dea seama ce sau cine sunt, pot să mă conectez la întreaga sa semnătură energetică. L-am scanat, dar nu am găsit nimic cunoscut ca să explic ce percepeam. Îmi era complet străin.

„Tu nu ești în ecuație”, declară el. Mi-a luat câteva secunde ca să realizez că nu-i văzusem buzele mișcându-se și că vocea lui se auzea clar, direct în percepția mea auditivă și în zona de traducere a creierului. Cu alte cuvinte, am auzit vocea lui în capul meu.

„Uau! Cum ai făcut asta?”

„Ce a făcut?” întrebă Ramona.

„Hmm, a vorbit cu totul și cu totul în creierul meu. Nu ca în telepatie; erau cuvinte audibile folosind vocea lui”.

Ramona se uită la Alaster: „Ce i-ai spus?”

Alaster se uită de la Ramona la mine, apoi înapoi la Ramona; era clar că nu se aștepta la reacția asta din partea nici uneia.

„Am... spus... că ea nu face parte din ecuație”.

„Care ecuație?” am întrebat amândouă.

„Asta de aici. Tu, Ramona, ești ceea ce am putea numi un soldat de vibrație joasă: violență, război, conflicte, luarea de vieți, abuz de putere, frică, teroare, întuneric. Chad este opusul, el este pace, colaborare pozitivă, energie hrănitoare, folosirea puterii, fericire, lumină. Eu sunt absența ambelor poziții vibraționale opuse. Dar tu,” spuse uitându-se la mine, „tu nu ești nimic din toate astea. Nu ești în ecuație. Și totuși, iată-te, stând cu noi în camera asta”.

Nu eram sigură dacă era o întrebare, dar dacă era, nu aveam un răspuns. Până la urmă, ce căutam eu acolo? Dând la o parte curiozitatea și dorința de a vedea cum evolua povestea Ramonei, nu mă interesa cine era Alaster și ce făcea aici cu oamenii lui. Dar ar fi trebuit să mă intereseze. M-am concentrat din nou să-l citesc pe Alaster. Imaginea lui deveni tremurată, ca o imagine pe care o privești prin apă vălurită.

„Arăți ca un om obișnuit, Alaster, dar oamenii de aici vă spun stăpâni. Și poți să proiectezi informații auditorii direct în creierul meu. N-am văzut până acum ca un om să facă asta fără ajutorul unor aparate. Bănuiesc că și înfățișarea ta e tot o proiecție și de fapt nu arăți așa?” am întrebat.

„Da, presupui bine. Înfățișarea noastră este umanoidă, dar necunoscută speciei umane, ceea ce îngreunează orice fel de interacțiune cu oamenii când suntem în forma noastră firească”.

Aș fi vrut să văd cum arată cu adevărat, dar știam că trupul meu s-ar fi panicat. Așa că m-am abținut să-l rog să-mi arate forma lui reală.

Răspunsul a venit din nou direct în capul meu: „Ești înțeleaptă că nu vrei să-mi vezi forma naturală. Te-ar zăpăci și nu ți-ar fi deloc de folos”.

M-am gândit: „Deci poți să îmi auzi chiar și gândurile”.

„Da, sunt doar o formă mai subtilă de unde sonore. În prezent oamenii sunt foarte buni la a gândi cuvinte propriu-zise și nu prea buni la a și le păstra pentru ei. Tu porți un trup uman și te porți ca un om”.

M-am uitat la Ramona care mă privea intens; m-a întrebat: „Oare vreau să știu ce discutați voi, în capetele voastre?”

„Sunt doar curioasă de capacitatea lui de proiecție auditivă”, am spus, „îmi place să înțeleg cum funcționează lucrurile și de ce”. M-am întors înapoi spre Alaster: „Hai să revenim la această ecuație, cea în care sunt Ramona și Chad și cu tine. Ce înseamnă? De ce există? Care ar trebui să fie rezultatul?”

A râs. Simțeam că s-ar putea să avem de așteptat, că încercă să găsească o cale să ne explice în mod simplu și inteligibil. Era un pic ca și când cineva ar încerca să comunice cu un nou-născut.

„Planeta, adică societatea voastră, intră acum într-un stadiu al experienței în care pacea și războiul au nevoie să se consolideze. Vedeți, pacea nu poate exista în război, iar războiul nu poate exista în pace. Amândouă sunt absența celuilalt. Așa se definesc. De aceea, unele zone ale planetei sunt în război, altele în pace. Fiecare se raportează la celălalt.

Eu sunt membru al unei specii care nu există în război sau în pace, nu avem nici conceptele, nici energia, nici realitatea nici uneia din cele două”.

„Când spui de specie, vrei să spui extraterestră?”

„Nu. Noi locuim pe Pământ de foarte mult timp. Am văzut specia voastră născându-se, crescând și evoluând în diferite forme și dimensiuni. Folosim acest spațiu drept loc de întâlnire al mai multor realități diferite în cadrul planetei. E ca un pământ al nimănui”.

„E planeta voastră?”

„A noastră, a voastră și a noastră... păi de tine personal nu sunt sigur, dar a oamenilor și a noastră și a multor alte specii deopotrivă”.

Eram curioasă să văd ce știe despre Pământ, despre Gaia, și cum se compară cu ce știu eu despre el/ea. Dar nu vroiam să schimb subiectul de la ce era mai important - chestia cu ecuația și cum a luat naștere.

Mi-a venit brusc o idee, și am verificat, era a mea: „Ramona și Chad n-ar fi trebuit să fie împreună niciodată, nu-i așa? Amândoi au fost trimiși să-l elimine pe celălalt, să-l facă să dispară, dar în schimb s-a întâmplat să se unească într-un câmp energetic și nu s-au exterminat. Din punct de vedere energetic pare imposibil ca ambele câmpuri, întuneric și lumină, să existe în același spațiu, și totuși, ei au făcut-o”.

Alaster s-a apropiat de noi, trupul lui devenind și mai tremurător în ochii mei; acum îmi era mai greu să păstrez

proiecția iluzorie a înfățișării lui umane și percepeam cum forma adevărată a trupului său transpare în simțurile mele, deși încă nu puteam să-mi dau seama cum arată. Situația era de-a dreptul înnebunitoare. Mi-am verificat trupul și am observat că simțea puțină frică, am procesat-o repede, iar ea a fost de acord să rămână calmă. Evocând momentul strângerii noastre de mână, atingerea lui părea mai degrabă rece și netedă. O fi reptilian? Nu, nu chiar.

A sesizat disconfortul trupului meu, și-a dat seama că proiecția lui vizuală nu funcționează la mine, și s-a mutat de partea cealaltă a patului, lângă Ramona. Se simțea prost că nu reușește să-și păstreze imaginea stabilă în ochii mei. Am simțit o energie de scuză și de surpriză că nu reușește să-mi asigure confortul.

Chiar nu știam cum să-i răspund.

„Da”, dădu din cap, „Ramona și Chad au cauzat o defecțiune, un câmp, o vibrație, ca un impuls care s-a auzit de jur-împrejurul planetei, dar apoi a dispărut pentru câțiva ani. Vibrația a reînceput acum câteva luni și de atunci devine tot mai intensă. Inițial am identificat sursa și am văzut că este de natură umană. Am capturat mintea celui care era mai deschis dintre cei doi pe care ne concentrăm și l-am ghidat să vină încoace. Știam că celălalt om îl va urma în scurt timp”.

„Nu înțeleg, de ce ai nevoie de ei aici? De ce vroiai să-i aduci înapoi?”

„E o oportunitate. Data trecută câmpul a funcționat doar câteva luni și era mai slab. Apoi a dispărut. Când l-am detectat din nou, mai ales că venea de la oameni care se aflau fizic atât de aproape de noi, am știut că trebuie să-i aducem aici. Altfel cu siguranță ar muri. Unul din ei sau amândoi ar muri”.

M-am uitat din nou la Ramona și Chad, întrebându-mă de ce era atât de important să-i țină în viață, și în ce fel erau atât de unici pe planetă încât această specie stranie i-a adus aici. Care era natura acelui câmp și de ce s-a manifestat acum, și tocmai prin ei?

„Atâta timp cât ei există în câmpul pe care l-au creat”, începu să explice Alaster, „specia umană este capabilă să-l absoarbă și să învețe despre acest câmp nou. Un câmp în care întuneric și lumină există ca una. Nu coexistă, nu non-există, ci realmente, pur și simplu, există ca o vibrație diferită, nici întunecată, nici luminoasă, ci ambele în același timp - un fel de consolidare, ceea ce am simțit ca fiind o linie temporală alternativă pentru multă lume pe Terra, nu doar pentru oameni”.

„Dar nu este asta imposibil? Nu contrazice toate legile și regulile realității noastre?” întrebă Ramona.

„Păi da. La fel de imposibil era să vă găsiți calea până la noi, până aproape de locul nostru. Și totuși, iată-vă aici. Iar noi n-avem habar cum sau de ce ați ajuns aici”.

Cu toții ne-am gândit, brusc, că ar putea exista o terță parte, neidentificată, care face coreografia pentru tot, care mișcă oamenii, inclusiv pe Ramona, pe Chad și specia lui Alaster, după cum are interes. Alaster și Ramona s-au holbat la mine, teama scânteia în ochii lor.

Mi-am ridicat brațele în semn de non-amenințare universală: „Hei! Nu vă uitați la mine, eu... și eu sunt unul dintre pioni în acest caz. Sunt aici doar ca să spun oamenilor ce se întâmplă. Nici eu, nici cititorii mei nu avem nimic de-a face cu toate astea – suntem martori, atât. Dacă vreți să dați vina pe cineva, dați vina pe EA,” am spus arătând spre podea.

Alaster și Ramona s-au uitat amândoi spre podea, apoi au schimbat o privire, apoi s-au uitat din nou la mine.

„Gaia! Dați vina pe ea, sau pe colectivul uman, n-am idee. Eu doar am obiceiul să fiu... nu pot să spun în locul potrivit la momentul potrivit, mai degrabă la locul cheie în momentul cheie. De ce? Nu știu. Dar se întâmplă. De multe ori. Și doar ca să știți, de fapt nu judec în nici un fel și nu mă interesează ce faceți cu realitatea voastră, cu planeta sau cu orice altceva. Sunt aici numai ca să mă

asigur că voi toți puteți să alegeți *conștient* ori de câte ori vă confrunțați cu mai multe linii temporale care se deschid pentru voi”.

„Noi toți?” întrebă Alaster.

Mi-am dat seama că da, asta include și specia lui. Am dat din cap.

Ramona a dat și ea din cap și s-a relaxat.

Conturul lui Alaster s-a schimbat brusc pentru o fracțiune de secundă, devenind mare și luminos, hotărât umanoid, apoi redeveni uman. Trupul meu a tresărit. El roși și se scuză, cum ar face cineva care a fost surprins dând vânturi în companie simandicoasă.

„Nu-ți face griji”, am spus.

„De ce să nu-și facă griji? Și de ce te rușinezi?” întrebă Ramona pe Alaster, întrucât realiza că schimbul nostru nu se referea la bănuiala lor comună cum că eu aș fi eminența cenușie din spatele situației de față.

„Mi-e teamă că îmi este mult mai greu să păstrez constantă proiecția formei umane în mintea prietenei tale decât mă așteptam. Îmi ocupă mult din atenție. Și așa mi-e mai greu să mă concentrez și să-mi dau seama ce-i cu situația asta și ce ar fi de făcut”.

Dintr-odată m-am simțit foarte incomod în cameră, în toată clădirea, pe tot domeniul care îi aparținea. Vroiam să plec. Mi-am scanat câmpul energetic ca să găsesc originea sentimentului de disconfort și am văzut că este o proiecție din partea cuiva care urmărea conversația, printr-un fel de tehnologie audiovizuală care semăna cu sistemele noastre video și de televiziune. Doar că în acest caz era o experiență multidimensională completă, ca un film holografic care includea energii subtile, gânduri și emoții. Toată pălăvrăgeala noastră mentală, corpurile energetice, emoționale și fizice, toate conversațiile noastre interioare și exterioare erau monitorizate, înregistrate și trăite de alții.

Aș fi vrut să urmăresc acea linie, câmpul de conștiință care aparținea speciei lui Alaster, dar ȘTIAM că trebuie să rămân concentrată pe Ramona și Chad. Era o ramificație fundamentală a liniilor temporale pentru specia noastră. Aici erau informații care se cereau percepute de mii, dacă nu milioane de oameni, inclusiv de fiecare cititor. Informații care prezentau o alegere diferită, una care nu însemna reîntoarcerea în vechea paradigmă, nici pășirea în cea nouă, mai luminoasă, mai plină de putere, ci pășirea într-o *paradigmă esențialmente diferită*, în care întunericul și lumina există ca unul, în care unul nu există ca absență a celuilalt, nu se anihilează reciproc, ci există ca o vibrație complet nouă. Nu una cenușie, care

ar însemna amestecarea albului cu negrul, ci de o culoare care nu există în spectrul nostru actual.

Doi asasini paranormali, unul în slujba luminii, celălalt într-a întunericului, trimiși ca să se elimine reciproc, s-au îndrăgostit, cumva și-au unit câmpurile fără să știe, amândoi și-au continuat munca de a-l elimina pe celălalt, rămânând cumva la extrema lor de spectru, și totuși prin apropierea lor fizică, înăuntrul corpurilor lor energetice, începuse să apară altceva. - ceva necunoscut până atunci în această realitate.

Am descoperit că în timp ce mă gândeam, scoteam mici fluierături ciudate, ca un amestec de zgomot alb și sunetul conexiunilor de date din anii 80, când calculatoarele noastre apelau internetul prin liniile telefonice. Ramona se uita la mine curioasă, în timp ce Alaster își acoperea urechile.

Când m-am oprit, am deschis gura să-mi cer scuze de la Alaster care era în mod evident deranjat, dar înainte de a putea rosti ceva, mai mulți „oameni” au năvălit în încăpere, înșfăcându-ne, cu excepția lui Chad care acum era leșinat pe pat. Pe când mă târau afară din cameră, am văzut-o pe Ramona injectată cu ceva care a lăsat-o imediat lată. Gândul meu a fost tare și răspicat: „Rahat!”; o mână rece și netedă mi-a acoperit gura. Ceva din fluieratul meu a pornit procedura de panică. „Îmi pare rău?”, am gândit cât de tare am putut, explicându-le că

oricare ar fi fost problema, n-a fost cu intenție. Înțepătura din braț a fost ascuțită și rapidă, iar eu am căzut într-un puț de genuni. Am recunoscut puțul, era non-existența individuală.

Capitolul șapte: Frică, bine ai venit

Când m-am trezit, m-am simțit foarte ușurată că sunt în viață. Nu pentru că sunt în mod special atașată de viață, dar situația asta era atât de interesantă încât nu voiam să plec fără să fi aflat mai multe!

Trupul meu suferea de greață și am început să vomez înainte de a-mi putea deschide ochii. Cineva m-a ridicat și m-a ajutat în timp ce trupul meu arunca din el ultima sa cină într-o găleată.

L-am simțit pe Alaster intrând în încăpere. Acum era mai puțin „om”, era mai mult sinele lui adevărat. Așa cum era în realitate nu prea avea energii cunoscute de mine pe care să le identific drept emoții, sentimente sau alte asemenea chestiuni omenеști. Am deschis ochii și am fost ușurată să văd că încă avea forma unui om sau cel puțin creierul meu percepea în continuare proiecția lui.

„Ce naiba, Alaster,” am reușit să spun sau să gîndesc. „Nu se face”, am adăugat.

Cea care mă ajutase era, după cum observasem, un medic uman obișnuit; mi-a dat la o parte părul de pe față, m-a ajutat să mă întind pe spate și făcu ceva la transfuzia intravenoasă înfaptă în brațul meu. S-a uitat la Alaster încruntându-se, apoi din nou la mine, prietenoasă și îngrijorată. „Trebuia să fie un sedativ ușor, dar corpul tău

este alergic la el și a făcut un șoc anafilactic total. Îți administrez un tratament pe bază de adrenalină. De asemenea, ești sub tratament cu un remediu dintr-o plantă locală care te va ajuta să-ți revii foarte repede în puteri”.

Alaster s-a apropiat de mine, dar îl simțeam reținut într-un fel. Creierul meu era înfundat și gelatinos. Trăiam fragmente din vocea lui proiectată, amestecate cu trupul lui tremurător și a celorlalți indivizi din specia lui care se aflau în sală. Un mesaj a răzbătut foarte clar și tare, „nu este umană”, și încă o vibrație a cărei cea mai apropiată traducere în realitatea noastră ar fi „frică”.

Mi-am ridicat o mână generată mental, fiindcă cele fizice nu mă ascultau, și am spus: „Scuze, dar sunt la fel de umană ca și voi... oricare ar fi specia voastră. Totul e o mare neînțelegere, iar eu vreau să mă duc acasă acum. De fapt, nu. Cer să-i văd pe Ramona și pe Chad. Sunt sub protecția mea, așa că luați-vă mânuțele reci de pe ei”.

Am realizat că vorbesc ca un om beat. Oricare ar fi fost sedativul pe care mi l-au dat, încă era în sistemul meu, iar eu mă simțeam ca și când aș fi fost drogată bine. Totuși, a face revendicări era ca și când aș fi tras gloanțe în beznă, dar nu se știe niciodată ce funcționează în situațiile astea, nu?

Alaster sau altcineva a spus ceva, după care singurul om din cameră, doctorița, a ieșit. Atunci am observat alte patru trupuri tremurătoare lângă mine. Trupuri cu arme!

„Oh, OK”., am spus, dându-mi seama că orice ar fi reprezentat sunetul pe care l-am fluierat, le-a spart cumva sistemul de securitate. Nu puteau să mă țină adormită, fiindcă trupul meu a reacționat alergic la sedativul lor altminteri nevinovat, iar ei s-au convins că nu sunt umană. Mai erau și altele, dar deocamdată nu-mi dădeam seama ce. Creierul meu plutea într-o ceață de droguri.

„Ramona și Chad?” am întrebat.

„Sunt în perfectă siguranță. Nu vrem să le facem nici un rău, trebuie doar să procedăm cu grijă. Am respectat toate protocoalele acceptabile, n-am încălcat nici o lege. Ne cerem scuze pentru moartea ta neașteptată, te-am adus înapoi la viață, iar trupul tău nu va suferi de vătămări pe termen lung. De fapt, am și vindecat câteva lucruri care nu funcționau cum trebuie”.

M-am încruntat. Cuvintele lui, felul în care au fost rostite, sunau aproape ca și când ar fi vorbit într-un microfon. Și atunci mi-am dat seama: specia din care făcea parte avea o minte colectivă conștientă. Unul din ei putea să funcționeze ca o cameră de luat vederi la distanță, o cameră multidimensională completă, pentru

întreg colectivul. Și colectivul uman este de fapt la fel, doar că în prezent nu și la nivel conștient.

Specia lor conștientizează atât mintea lor personală Sunt capabili să intre sau să iasă din oricare la alegere cât și cea colectivă.

Nu vorbea cu mine, vorbea cu „colectivul” meu. Nu credea că sunt umană, nu știa ce sunt, dar am reușit cumva să le sparg sistemul de securitate, așa că pentru el și ai lui era un „prim contact”.

După câteva secunde am realizat că eram chiar ca un microfon, o cameră de luat vederi, pentru un colectiv foarte puternic. Colectivul uman. Și într-adevăr, aceste evenimente erau trăite de colectivul meu, prin carte, prin citirea acestor idei și cuvinte – odată ce le voi pune pe hârtie - în timp și spațiu. Împreună cu alții de pe tot globul pământesc, tu, cititorule, privești, percepi, vezi ce am văzut, simțit și trăit eu.

El însă nu vorbea cu colectivul uman. Cel puțin nu credea asta.

„Stai puțin. M-ați omorât?”

Trupul lui Alaster alternă pentru o fracțiune de secundă între forma adevărată și cea umană, iar cea umană roși din nou.

„Nu a fost un act de agresiune. Nu am acționat din rea-voință față de tine. A fost o moarte accidentală, total reversată, precum poți să vezi, din moment ce acum ești vie și sănătoasă”.

„Ce naiba, Alaster, m-ați omorât, măi! Nu e frumos. Și acum îmi veniți cu arme?” am răspuns, uitându-mă la însoțitorii lui.

„Suntem doar... prudenți”.

Găseam toată situația foarte hilară și mă gândeam că ar putea fi din cauza drogurilor, dar probabil că era doar simțul meu aiurit al umorului. Puteam să le înțeleg situația penibilă. Întrebarea era dacă să profit de ea și să mă folosesc de teama lor evidentă față de mine și de „colectivul” meu imaginar pentru a-i aduce înapoi pe Ramona și pe Chad pe calea lor, oricare ar fi fost aceea, sau să fiu cinstită și să recunosc că n-am idee ce se întâmplă? Am realizat că gândeam toate acestea tare și răspicat (hopa!) și m-am liniștit din nou.

Le-am spus „acoperiți-vă urechile” și am scos aceleași fluierături, dar de data asta numai mental. Reacția lor a confirmat că au același efect, ceilalți indivizi din cameră și-au acoperit urechile, apoi s-au oprit și și-au îndreptat armele spre mine. De data asta armele erau pe poziția „pornit”.

Am zâmbit.

Alaster a râs.

„Nu există nicio suprapunere de date în acest zgomot, e doar... o zgomotos,” spuse, și le făcu semn soldaților să plece. „Aș vrea să știu cum de ai știut ce trebuie să faci. De unde știai că asta ne va bloca?”

„N-am știut. Pur și simplu s-a întâmplat. De multe ori fac lucruri fără să le fi învățat dinainte. Presupun că se descarcă direct din colectivul uman”. Am încercat să mă ridic, iar el a venit să mă ajute, aranjând pernele la spatele meu, ca să pot sta în șezut.

Nu mă mai vedea ca pe o amenințare, ceea ce era un lucru bun. Niciodată nu m-am simțit confortabil între oameni înarmați, așa că plecarea lor a fost un lucru bun pentru mine. Mă întrebam totuși, dacă era dintr-o specie care nu cunoștea nici pacea, nici războiul, de ce aveau arme?

„Pentru unii care nu sunteți nici război, nici pace, cu siguranță aveți o mulțime de arme,” am spus.

„Când avem de-a face cu oamenii, am descoperit că armele sunt necesare.

Nu le folosim cu rea-voință, ca să cucerim sau să ne impunem puterea asupra altora. De fapt, nu le-am folosit niciodată. Sunt mai mult de spectacol, un mijloc de comunicare pe care oamenii și guvernele lor îl înțeleg”.

„Și ce fac mai exact aceste arme?”

„Transmit un val de paralizie fizică și inconștiență. De asemenea, șterg memoria pe termen scurt a persoanei”.

Înainte de a întreba, a adăugat: „Nu, n-ai fost împușcată cu așa ceva”.

„Alaster,” am spus, „avem o problemă. De fapt, două. Una este că orice ați fi voi, până acum secretul a fost păstrat de guvernele umane, dar odată cu publicarea cărții mele, toți vor începe să știe de voi. A doua problemă este că acel câmp energetic pe care l-au creat Ramona și Chad nu este activ atâta timp cât ei sunt inconștienți. Cum să continue să fie absorbit și împărtășit în colectivul uman dacă ei rămân inconștienți? Iar Ramona este foarte periculoasă, odată ce se va trezi și va vedea ce i-ați făcut, va reacționa înainte de a gândi sau a se putea comunica cu ea”.

„Noi am procedat fără rea-voință...”

„Da, știu,” l-am întrerupt, „dar Ramona va vedea lucrurile altfel. Știi de ce este capabil un asasin paranormal?”

„Da, i-am... citit viața”.

Știam că termenul de „citit” nu descrie nici pe departe ceea ce vrea să spună. Ce vroia de fapt să spună era că i-au „trăit” viața într-o clipă. Au fost acea persoană și au trăit experiența vieții ei în câteva momente.

Înainte de a putea pune alte întrebări, el interveni: „Avem nevoie să înțelegem cum a fost creat acest nou câmp al realității de Ramona și Chad. I-am citit pe amândoi și tot nu vedem cum a fost posibil. S-a mai întâmplat ca oameni cu vibrații opuse să se unească pe viață, dar fără să genereze un câmp energetic nou. Ce este atât e unic la acești doi oameni? Trebuie să aflăm”.

Am simțit o claritate apărând în câmpul meu cognitiv, și deși am recunoscut vocea, nu reușeam s-o identific. Se simțea ca și când ar fi Gaia, o zeiță frumoasă și maternă a naturii. Părea să se ascundă, părea ca amintirea unei flori. M-am uitat mai atent la Alaster, eram încă foarte slăbită și amețită, dar mintea mea se limpezea rapid. El nu simțea prezența altcuiva în cameră. Energia din câmpul meu era atât de neprihănită, atât de clară, încât mi-am permis să mă conectez la ea. „Este important,”

spunea ea, „să ieși de aici în viață. Să publici ceea ce ai văzut. Părăsește acest loc acum”.

„Și cum rămâne cu Ramona și Chad?” am întrebat floarea.

„Lasă-i”.

Continuam să mă uit la Alaster care nu înregistrase noua prezență din conștiința mea. Cum era posibil? Eram obosită, de-abia respiram, de mișcat nici nu putea fi vorba, dar am mai fost în situația asta de câteva ori. Nu mi-a luat prea mult timp să realizez că Alaster n-a înregistrat noua conștiință din câmpul meu pentru că *nu exista* nici o conștiință nouă.

Era conștiința *lui* colectivă care îmi vorbea nemijlocit. Prima mea impresie că ar fi fost Gaia ascunsă însemna că imaginea și vibrația pe care o proiectau era una care rezona foarte bine cu mine, dar nu era neapărat esența sau vibrația autentică. Pur și simplu și-au acordat comunicarea pe o frecvență pe care se așteptau s-o ascult și poate să mă și supun. Dar niciodată nu m-am priceput să ascult de ordine, nici chiar atunci când erau date de entități considerate de alții drept zei sau zeițe. Dacă m-ar fi „citit” și pe mine, ar fi știut asta.

Nu aveam de gând să-i abandonez pe Ramona și pe Chad. Ar fi trebuit s-o știe și pe asta. E clar că nu mă „citeau” prea bine.

Alaster se încruntă și-și înclină capul într-o parte. Era clar că nu reacționasem așa cum se așteptaseră. Apoi s-a relaxat și a întrebat „OK, atunci ce propui? Ce să facem cu Ramona și Chad?”

Trebuia gândit cu multă grijă, dar eu eram încă amețită și cumva extenuată de medicamente și de efectele ulterioare ale reacției alergice.

„Da,” răspunse el, „îmi cer scuze. Ai nevoie să dormi ca să te refaci mai repede”.

„Cred că ar fi cel mai bine,” am spus, iar el a încuviințat din cap și a ieșit, închizând ușa după el.

M-am întors pe o parte cu mare greutate, întrucât trupul meu încă nu mă asculta, și am închis ochii. Perna mirosea ca orice pernă bună dintr-un spital: supra-dezinfectată, fiartă și călcată la abur.

Oricare ar fi fost leacul din plante pe care medicul mi l-a administrat în perfuzie, îmi circula prin vene și-mi activa simțurile. Nu aveam nici o șansă să adorm. Nu cu planta asta și cu adrenalina în perfuzie. Deși nu eram foarte sigură dacă mai este și adrenalină în perfuzie sau

am rămas doar cu planta. Oricum, era multă adrenalină în trupul meu, deci nu aveam să adorm prea curând.

Așa că am respirat adânc, m-am relaxat fizic și am început să-mi scanez mediul, extinzându-mi tot mai mult câmpul. Simțeam lumea din afara bazei, multe niveluri subterane, un labirint de tuneluri și structuri enorme de tip grotă, orașe care se simțeau ca fiind „subterane”. Nu-mi dădeam seama dacă erau subterane fizic sau erau localizate ultradimensional. În orice caz, foloseau un spațiu sub ceea ce noi cunoaștem drept suprafața Pământului.

Când am intrat într-unul dintre aceste orașe, am simțit luminile diminuându-se în aceeași clipă de la un fel de comutator automat care restricționa informațiile vizuale. Mirosea a mâncare, a ceva gătit. A flori. Și a apă, energia apei pure, cristaline. Și ceva ce am interpretat ca fiind râset de copii.

Lumina deveni și mai difuză, iar eu nu mai simțeam nici mirosurile și nu mai auzeam nici copiii. Am continuat să caut printr-unul din tuneluri. Era lung, iar la un moment dat se apropia de suprafață. Părea că aceste ființe chiar trăiesc în lumea noastră fizică, între „scoartă”, sub stratul stâncos, și deasupra centrului planetei. De fapt, puteam să percep mai multe niveluri de spații locuibile subterane, cu diferite vârste și diferite vibrații. Fiecare era ocupat de altă specie, cu alt grad de subtilitate

și alte energii. Unele fuseseră abandonate demult, altele erau ocupate, aproape colonizate, de alte specii. Am rămas surprinsă de mărimea planetei noastre, de câte straturi erau ocupate momentan sau fuseseră ocupate la un moment dat. Ocupate, abandonate, apoi re-fundate de altă grupare. Uluitor.

Lemurienii, de exemplu, se găseau aproape de suprafață, dar nu ajungeau la ea.

Nu puteam să înțeleg cum puteau coexista atâtea niveluri pe Terra. Pur și simplu nu ieșea la socoteală. Părea fizic imposibil, și totuși, aceste niveluri erau realmente fizice, nu mai subtile sau în alte dimensiuni.

Poporul lui Alaster, pentru care încă nu aveam un nume, era foarte fizic și venea dintr-un strat aflat destul de adânc, dar aveau puține în comun cu specia noastră. În lumea lor chiar nu exista un model al luminii și întinericului. Pur și simplu nu existau aceste polarități. Era ca și când ai vedea lumea prin ochii unui daltonist, unele culori pur și simplu nu se văd.

Acum începeam să înțeleg mai bine acest areal geografic și baza în care mă aflam. Alaster i-a spus pământ al nimănui, dar era mai mult de atât. Era ca un punct de întâlnire pentru mai multe existențe. Iar senzația mea originală că era un punct de ancorare între trecut, prezent și viitor în ceea ce privește lipsa războiului

și a păcii, era și ea corectă. Acest loc părea să existe în afara timpului liniar. Și totuși, nu era așa. Îmi amintea de trucul pe care-l poți face cu un pix. Ai un pix solid, îl ții cu vârful degetului mare și indexului și-ți miști rapid în sus și în jos mâna, în timp ce scuturi pixul repede astfel încât să apară ca aripile unei păsări colibri. În curând pixul care păruse solid și drept începe să pară moale și gelatinos. Îl percepem ca fiind moale și gelatinos, dar dacă nu-l mai mișcăm, redevine un pix solid.

Când atenția mea reveni la suprafață, în jurul bazei am observat ceva ca un nor de fierbințeală. Încerca să răzbată. Încerca să intre în bază. L-am atins foarte ușor și am recunoscut imediat energia. Era vechea agenție a Ramonei. Intenționau să captureze ținta și s-o ducă înapoi în SUA. Deci Alaster și ai lui nu erau singurii care au detectat noul câmp generat de Ramona și Chad. L-a detectat și agenția și nu-ți trebuia cine știe ce imaginație să-ți dai seama că și organizația lui Chad trebuie să fie pe aproape, încercând să pătrundă și ea.

Agenția Ramonei vroia să pună mâna pe noul element pentru a se conecta la puterea lui sau să facă din el o armă. Era de înțeles, ei deturneză multe energii, oameni, intenții și situații. Reprezintă puterea asupra altora prin excelență.

Am simțit o soliditate în jurul corpului meu, era o vibrație cunoscută și totuși nerecunoscută. Cel mai bine

aș descrie-o ca pe o armură care se materializează cu câteva momente înainte de a intra în luptă. Nu avea sens, pentru că eu nu mai port lupte. Am privit atent vibrația de soliditate și am văzut că avea semnătura unui „paznic”. O forță impenetrabilă care stă între ceva sau cineva și orice sau oricine încearcă să ajungă la obiectul păzit. Armura de paznic nu conține judecată, frică sau agresiune. Este pur și simplu o armură, atât.

Pe măsură ce simțeam armura tot mai solidă, am înțeles ce trebuia făcut cu Ramona ca să nu-i ucidă pe toți cei din jur în clipa în care-și revine. Era atât de simplu. Era îndeajuns s-o cuprind în armură un timp suficient de lung încât să devină conștientă de acțiunile ei, să-și lase să se activeze programele distructive și pur și simplu să-și consume muniția. După aceea, nu-i va lua mult timp să înțeleagă situația în care suntem și să aleagă să acționeze altfel. Era o femeie deosebit de inteligentă.

Am deschis ochii și am descoperit șocată că sala era plină de oameni. Adică, de neamul lui Alaster. Erau cel puțin douăzeci de indivizi care stăteau acolo, în jurul patului. Înfățișarea lor umană se focaliza și se defocaliza. Am căutat repede chipul familiar al lui Alaster și l-am și găsit în stânga mea, lângă perete. Erau îmbrăcați în veșminte foarte diferite de orice altceva am văzut vreodată. Purtau robe care păreau ca niște tunici, sau pelerine făcute din... ei bine, lumini și cristale. Erau tare

frumoși la vedere. Îmi doream tare mult una din pelerinele acelea.

„Aș putea avea și eu o robă din asta?” gândul și cuvintele mi-au scăpat înainte de a-mi da seama. Am închis gura repede, ușor jenată. Pentru mine, era ca un prim contact cu un grup care arăta ca ambasadorul unei specii, iar primele mele cuvinte au fost să le cer una din hainele lor.

S-au uitat unii la alții, zâmbind. Alaster dădea din cap în spate. Ce naiba se întâmpla?

„Ne place de tine”. Era o femeie, o femelă, care a vorbit. Și ea stătea în stânga mea, imediat lângă pat.

„Mulțumesc. Și mie îmi place de voi”.

Ce altceva puteam să spun? În plus, chiar îi plăceam. Erau foarte drăguți, iar vibrația lor era diferită și interesantă.

„Suntem sub asediu”. De data asta vorbise un bărbat; era lângă ușă, în fața mea.

„Da,” am răspuns, „am simțit, este agenția Ramonei. Îi vor pe Ramona și pe Chad, ca să deturneze noul... element”.

S-au uitat unii la alții pentru câteva momente, apoi din nou la mine, și bărbatul a vorbit din nou: „Am prezis că asta se va întâmpla, și tocmai de aceea am adus noul element aici. În mod normal agenția nu ar putea intra aici, pentru că au acea polaritate a vibrației. Am deschis o poartă, ca să mă exprim așa, pentru ca Ramona și Chad să poată intra, și cu toate că am închis poarta în urma lor, n-o putem ține închisă mult timp și nici nu putem să-i ținem în bază mult timp, pentru că acest loc, această zonă, îi va neutraliza”.

Mă întrebam ce înțelegeau prin *neutralizarea* lor.

„Vor înceta. Se vor anihila. Nu vor mai fi”.

„Vor muri?”

„Nu suntem siguri. Nu s-a mai întâmplat așa ceva”. Era un bărbat care arăta clar mai bătrân decât ceilalți și stătea în dreapta mea. Ceilalți s-au dat la o parte, iar el s-a apropiat de mine. Mi-a luat mâna și a ținut-o într-a lui. Avea mâna caldă, iar trupul lui uman nu-și pierdea consistența.

„Uau,” am spus, „ori ești foarte bun la chestia cu proiecția mentală, ori ești om”.

„Sunt om”, spuse el. „Mă cheamă Sandro Renato”.

„Italian?”

„M-am născut în acea zonă geografică cam cu trei mii de ani în urmă”.

„Cam trei mii de ani? Uau”.

Zâmbi. „Tu, în schimb, îmi apari cât se poate de umană, deși nu am aceeași profunzime a percepției ca poporul meu adoptiv. Poate că într-o zi vom putea să ne așezăm și să schimbăm câteva impresii. Dar în clipa asta, trebuie să-i punem în siguranță pe Ramona și pe Chad. Ziceai că știi ce-i de făcut cu ei?”

„Ei bine, știu ce să fac cu Ramona, dar nu știu ce-i de făcut în final cu Ramona și Chad, după ce se trezesc. De ce nu-i duceți într-unul dintre orașele voastre subterane? Tu ești om și e evident că trăiești acolo jos de mult timp”.

„Ramona și Chad au supraviețuit aici până acum pentru că e un pământ al nimănui. Dacă i-am lua cu noi într-unul dintre orașele noastre, ar... înceta să existe”.

Când Sandro a rostit aceste cuvinte, am înțeles în fine ce vroiau să spună când s-au exprimat că o persoană ar înceta să existe. Am răspuns: „Ca și când ar dispărea din spectrul vizibil deoarece culorile lor nu există acolo jos”.

„Da, ceva de genul”.

Am dat din cap. Avea sens. Tot ceea ce credem noi că există nu sunt altceva decât percepții interpretate de trupurile noastre fizice și minte. De aceea vedem doar o mică parte din ce se întâmplă în realitate în jurul nostru. Spectrul nostru de percepție este intenționat foarte redus.

Toți din sală au schimbat priviri între ei, dând din cap, apoi m-au privit pe mine zâmbind.

Trebuia să-i întreb: „De ce vă uitați la mine?”

Toți au râs, cu excepția mea.

O femeie din stânga a răspuns: „Te găsim o ființă ciudată. Am vrut să te trăim direct. Specia noastră este separată în conștiințe subcolective. Fiecare persoană din această sală este reprezentantul unuia dintre aceste subcolective. Când unul din noi ia contact direct cu tine, experiența existenței tale este simțită mai clar decât atunci când folosim o persoană dintr-un alt colectiv. Cu toții facem, desigur, parte din întreg, dar fiecare subgrup există într-o rezonanță ușor diferită, iar în interiorul fiecărui colectiv, fiecare individ poate să intre și să iasă din conștiința sa personală, în conștiința mai vastă a subgrupului și în conștiința întregului colectiv”.

„La fel sunt și oamenii”, am spus, „doar că voi o faceți conștient”.

„Da”, aprobă din nou femeia. „Pot să te ating?”

„Sigur,” i-am spus. Toată viața mea am fost întrebată ce sunt. Și n-a existat niciun răspuns complet pe care să-l pot da. În felul său, și această specie întreba același lucru, dar răspunsul nu era important sau relevant în acest moment. Am descoperit că în situațiile în care apărea întrebarea – nu că aș mai fi fost vreodată într-o situație exact ca aceasta – cel mai util era să mă explic în funcție de ce se întâmpla în acel moment.

Chiar dacă n-au întrebat direct ce sunt, am decis să le răspund oricum, vroiam să pun lucrurile în mișcare.

„Cea mai mare parte a vieții mele am fost un jolly joker. Pur și simplu mă potriveam acolo unde ceva lipsea, sau era nevoie de mine ca ceva să devină complet. În acest moment, eu sunt armura de care aveți nevoie pentru a o readuce pe Ramona în simțuri. Apoi, dacă puteți, v-aș sugera să reparați vătămarea cerebrală a lui Chad, ca să poată funcționa și el cum trebuie. Vom avea nevoie de amândoi în cele ce vor urma”.

Au mai schimbat niște priviri, de data asta a durat mai mult, câteva minute, apoi au dat din cap și au ieșit. Înainte să iasă, Alaster a spus, „Ți-o trimitem pe doctoriță să te ajute să te ridici și să te îmbraci”.

Capitolul opt: Asediul

A o readuce în simțiri pe Ramona fără să facă pe Rambo cu toți cei prezenți nu urma să fie o treabă ușoară.

Am căutat-o și am descoperit că au pus-o în aceeași sală cu Chad, de fapt în același pat. Poate că gazdele noastre nu erau oameni, dar era clar că-i înțelegeau pe oameni. Cu toate că atât Chad cât și Ramona erau sedați, trupurile lor simțeau proximitatea și câmpul energetic al celuilalt, făcându-i mult mai liniștiți, mai puțin stresați. De fapt, era frumos să-i vezi. Măinile lor se atingeau, degetul ei mic se încolăcise în jurul degetului lui mare.

Încăperea era atât de ternă, patul neutru, metalic, așternuturile albe, locul avea binecunoscutul miros de spital. Parcă simțea nevoia să vezi flori, un strat de zugrăveală pe pereți, poate lila? verde? galben?; sau un poster gigant, cu o pădure.

Brusc mi-a picat fisa. Puteam să-i iau cu mine într-o reverie sau într-un construct astral al unei păduri sau al unui alt loc frumos și să port acolo cu ea prima conversație conștientă. Poate Gaia ar putea să ne dea o mână de ajutor și să ne împrumute un loc fizic concret. Știam că un asemenea construct n-ar putea s-o frâneze mult timp pe Ramona, dar i-ar da suficient timp de confuzie ca să mă conectez cu ea și să-i spun ce se întâmplă.

A fost îndeajuns să mă gândesc la o pădure deasă ca să mă conectez profund cu Gaia. Energia ei – vastă, proaspătă, iubitoare, hrănitoare și susținătoare - m-a cuprins instantaneu. Gaia urma să ne ajute cu locația și m-am simțit încântată s-o simt luându-mă de mână.

Am închis ochii și am văzut o pădure deasă, străveche. Arborii erau mai mult conifere, dar se vedeau și stejari, și frasini, precum și o mulțime de ferigi și arbuști fructiferi. Uitându-mă în jur, mi-am dat seama că Ramona nu s-ar simți în siguranță dacă s-ar trezi aici. Erau prea multe ascunzători pentru inamici. Am respirat adânc aerul proaspăt de pădure, i-am mulțumit Gaiei și am cerut în schimb un loc cu orizonturi largi.

Următorul loc m-a luat prin surprindere: era o plajă din Marea Caraibilor, cu nisip alb strălucitor, o mare turcoaz, palmieri ici-colo și tufe joase. Orizontul se întindea până unde vedeai cu ochii. Aerul era umed, dar spre deosebire de pădure, era cald și purta mirosul oceanului. Am privit în jos și am simțit nisipul auriu și cald între degetele de la picioare. Înainte s-o cer, a apărut o mică baracă pe plajă. În loc de pereți, avea draperii din pânză subțire, iar la mijloc avea un hamac încăpător.

Era perfect. Era un loc excelent. Părea să fie momentul de dinaintea răsăritului. La orizont tocmai se iveau o feliuță subțirică de aur, transformând marea în

milioane de scântei albe. Se părea că port o rochie albă de vară și eram desculță. Am stat un timp pe nisip, simțind căldura pe piele. Era atât de real încât dacă nu aș fi știut dinainte că era o realitate imaginară, aș fi crezut fără doar și poate că eram undeva pe o insulă din Marea Caraibilor. Energia paznicului începu să crească în afara trupului meu, cuprinzând toată zona până la limita orizontului. Avea, de asemenea, culoarea aurului; cel puțin așa o interpreta mintea mea.

Mi-am închis ochii imaginari și i-am deschis pe cei fizici, apoi am luat-o pe Ramona de mână și i-am căutat conștiința. Deloc surprinzător, era cu Chad, dormea.

N-a fost deloc greu să-i atrag în peisajul de pe plajă. Mi-am închis ochii fizici și eram înapoi în baraca de pe plajă. În fața mea Ramona și Chad, îmbrăcați corespunzător, stăteau întinși în hamac. Contactul fizic și intenția lor de a mi se alătura au fost îndeajuns.

„Ramona, trezește-te, somnoroaso,” am șoptit, „o să ratezi răsăritul soarelui”.

Ramona se luptă să-și deschidă ochii, se uită în jur derutată: „Unde suntem?”

„Nu contează, hai repede, hai să vezi răsăritul”.

Se ridică nesigură pe picioare, iar eu am condus-o afară. Ne-am așezat pe nisip, iar ea continua să clatine din cap mijindu-și ochii și încercând să privească soarele care acum arăta ca o jumătate de monedă strălucitor de albă ieșind din oceanul scânteietor. Locul fremăta de viață: pești în apă, păsări care-și luau zborul, era minunat.

„Ramona, acum aș vrea să vezi și altceva”.

Mă privi; simțeam că redevine complet conștientă. Aveam doar câteva secunde.

I-am luat ambele mâini într-ale mele și i-am arătat evenimentele din ultimele ore. Inclusiv întâlnirea cu reprezentanții subcolectivelor speciei lui Alaster.

Ochii ei deveniră două puțuri de întuneric, fața ei s-a metamorfozat într-un chip de fiară, și atacă.

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat exact din punctul ei de vedere, versiunea scurtă era că a crezut că fost păcălită, că eu eram inamicul, la fel ca și toți ceilalți. Se simțea prinsă în cușcă, ceea ce într-un fel era adevărat, iar singura cale de ieșire era prin distrugerea completă a tuturor inamicilor percepuți.

Din perspectiva mea, dintr-odată „eu”, Inelia Benz, nu mai existam. Eram altceva. Eram tot peisajul, întreg

peisajul imaginar. Eram fiecare grăunte de nisip, aerul din plămânii noștri, palmierii, oceanul, coliba, Ramona, Chad, precum și imaginea și conștiința imaginară a Ineliei Benz.

Am simțit ca și cum loviturile ei treceau prin spațiile dintre atomi, în timp ce percepția ei devenea mai largă și mai clară, apoi într-o fracțiune de secundă a realizat natura imaginară a peisajului în care eram, a simțit-o pe Gaia și s-a oprit. Această pauză de milisecunde a fost îndeajuns ca să strecur experiența de a fi lăsată să existe, să se exprime și să FIE în toată plenitudinea ei: fără judecată, fără respingere, fără răzbunare, împreună cu rugămintea ca ea să verifice rezonanța adevărului. O invitație de a răspunde mai degrabă decât de a reacționa. De asemenea, i-am reamintit unde era în realitatea fizică, sedată, ținând încă degetul mare al lui Chad cu degetul ei mic.

A înțeles. S-a trezit.

Mi-am deschis ochii fizici și am urmărit-o pe Ramona redevenind conștientă. Din clipa în care a devenit trează și conștientă în realitatea imaginară a fost capabilă să-și redobândească controlul asupra trupului și în realitatea fizică, ignorând sedativul.

Și-a scos branula din braț și a zâmbit, „Zici că pot să vindece vătămarea creierului lui Chad?”

„Da, vreau să spun, le-am propus să-i dea drumul și s-o rezolve. Nu știu dacă au și făcut-o”.

„Hai să aflăm, ce zici?” spuse și scoase acul din brațul lui Chad, apoi și-a pus mâinile pe pieptul lui. El a deschis ochii și a inspirat cu sete, apoi s-a uitat drept în ochii Ramonei și a luat-o instantaneu în brațe.

Am ieșit de acolo. Prezența mea părea invazivă în acest moment în care se revedeau după atâția ani.

Alaster aștepta afară din cameră. Avea un aer de urgență, ca și când ar fi înțeles că e nevoie de timp, dar că nu avem timp.

Forțe puternice au înconjurat baza și nu mai erau doar energetice. Erau și băieți cu arme.

Dădu din cap și mă conduse în afara clădirii. Nu vedeam pe nimeni, dar îi simțeam clar. Era ca sentimentul pe care-l ai într-o excursie când te pândește un prădător mare, cum ar fi o pumă sau un urs. Doar că, de data asta, era și o energie crâncenă de eliminare a oricui ar sta în calea lor către țintă.

Eram cu adevărat la capătul puterilor. Pierdusem noțiunea timpului, dar din câte îmi aduceam aminte, dimineața asta era penultima mea zi din Costa Rica. Nu

dormisem de 24 de ore, încă eram afectată de sedative, respiram greu, iar munca pe plan energetic cu Ramona a avut prețul ei.

Alaster simțea epuizarea mea și spuse: „Hai să luăm micul dejun. Ne va ajuta”.

M-am uitat la el cam încurcată. Iată-ne aici, înconjurați de băieții răi, iar lui Alaster îi ardea de mic dejun. Dar apoi mi-am dat seama că nu prea aveam ce altceva să fac în starea asta. Așa cum eram, nici măcar nu vedeam bine. De fapt, micul dejun era o idee bună. Hrana mă ajuta să elimin medicamentele din organism și mi oferea și ceva energie. Ne-am întors în clădirea principală.

Când am intrat în cantina personalului, am fost surprinsă să constat că arăta ca orice cantină de personal de oriunde de pe glob. Mâncarea era în schimb proaspătă și plină de viață. Altă surpriză a fost să-l văd pe Alaster mâncând aceleași lucruri pe care noi, în sensul de „noi oamenii”, le mâncăm.

Ramona și Chad au fost aduși și ei înainte să terminăm și ni s-au alăturat la masă. Toată energia și felul de-a fi al Ramonei erau clar diferite. Singurul cuvânt pe care-l pot folosi să le descriu este „complet”. O mare parte a furiei și atitudinii defensive dispăruseră. Pe Chad încă nu îl întâlnisem cu adevărat, așa că m-am ridicat și

m-am prezentat. Am dat mâna și am schimbat amabilități.

Era o scenă ciudată în mijlocul a ceea ce era de fapt o bătălie de proporții extraordinare.

Ne-am așezat și ne-am terminat micul dejun vorbind despre vreme, bucătăria locală și beneficiile proteinelor non-animale. Era cam nebunesc.

Aș fi vrut să-l cunosc mai bine pe Chad, să-l intervievez și pe el, dar știam că după ce toate astea se vor fi terminat, n-am să-l mai revăd nici pe el, nici pe Ramona. Așa că, după ce am terminat masa, m-am hotărât să-i pun câteva întrebări.

Am aflat că era într-adevăr un asasin paranormal care lucra pentru partea adversă. Rolul lui ar putea fi descris mai degrabă ca luptător în lumină, întrucât ei nu se descriu cu termenul „asasin”. Fusese într-adevăr desemnat de o agenție, care ar putea fi descrisă ca fiind opusul agenției Ramonei, s-o scoată din funcțiune sau s-o elimine pe ea. O treabă pe care n-a putut s-o ducă la bun sfârșit pentru că în clipa în care a văzut-o s-a îndrăgostit fără speranță de ea.

Era ciudat să-i vezi pe acești doi oameni împreună. Energia ei încă se simțea ca sticla neagră transparentă, ca cerul noaptea, imens și presărat cu stele, iar energia

lui rămânea albă ca neaua, strălucitoare ca soarele, ca sticla albă transparentă, sau ca un peisaj acoperit cu cea mai strălucitoare zăpadă, într-o zi însorită. Și totuși erau aici, umăr la umăr. Nici nu se eliminau, nici nu-și diminuau reciproc frumusețea sau intensitatea. Puteam acum să simt noul câmp de energie pe care-l formau ei amândoi. Era atât de diferit încât mi-era aproape imposibil să mă păstrez atentă sau concentrată pe el. Aproape ca atunci când vezi ceva cu coada ochiului, dar când te întorci să-l privești mai bine, nu mai e.

Și mai era ceva. Aveam senzația că amândoi aveau câmpul energetic în curs de dizolvare pe la margini, ca și când esențele lor s-ar topi.

Și legătura mea cu ce se întâmpla în jur era tot mai vagă. Era aproape ca și când deveneam „mai puțin” Inelia Benz. Mai puțin „singulară” și mai mult altceva. Energia de paznic era încă în câmpul meu, era câmpul meu, dar acum mai apăruse și altceva. Era ca și când mă detașam rapid de orice construct, credință, realitate, soliditate sau dorință de finalitate, inclusiv existența persoanei mele.

Alaster m-a atins pe braț, apoi i-am auzit vocea. Mă întrebam de ce fusese nevoie de contact fizic de data asta. Înainte nu fusese necesar.

„Și eu, și noi ne întrebăm ce se întâmplă cu tine. Cea mai apropiată descriere ar fi că devii acest pământ al

nimănui în afara timpului și spațiului. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Și nu e doar cazul tău, se extinde în timp și spațiu, sunt milioane de indivizi. Este aproape ca și cum devenind conștient de existența și natura acestui loc, colectivul uman o creează în afara timpului și spațiului”.

Cel mai amuzant lucru era că, în timp ce spunea astea, în loc să devin curioasă sau să vreau să aflu mai multe despre ce vede, cum ar fi făcut orice persoană obișnuită, nu mă puteam gândi decât la cum am să-mi aduc aminte de cuvintele lui, din moment ce microfonul nu mi le putea capta din minte. Ideea era pe moment atât de hazlie încât am zâmbit.

Alaster răspunse: „Vom face o înregistrare pe care o vei putea accesa ori de câte ori vei avea nevoie”.

Nu înțelegeam cum va funcționa asta, dar aveam încredere că o va face, așa că nu m-am mai gândit la asta. După cum constat ulterior, arată ca o amintire extraordinar de clară, ca un fel de film 3D.

Gândul meu principal acum era: „Și cum îi scoatem de aici pe ăștia doi”, adică pe Ramona și pe Chad.

Și atunci mi-am dat seama. Motivul pentru care erau afectați de acest loc și unul de celălalt și se incapacitau reciproc se datora unor acorduri conștiente sau

inconștiente. Dacă ar fi eliminat aceste acorduri de a fi afectați în vreun fel de oricare parte prinsă în războiul dintre lumină și întuneric, atunci teoretic ar fi putut să iasă de aici și să trăiască oriunde ar fi vrut, fără a mai fi afectați vreodată. Problema era că pentru a atinge acel nivel de limpezime și împuternicire ar fi putut să dureze ani întregi de muncă, în mod special pentru persoane cu energia puternic polarizată, cum erau și Ramona și Chad.

Am simțit o energie aurie, luminoasă, care creștea din trupul meu fizic. Era energia Paznicului, dar era întrepătrunsă cu altceva, cu o calitate foarte distinctă. Singurul cuvânt prin care puteam caracteriza acea calitate suplimentară era „hotărât”. Era o energie adesea descrisă ca încăpățănare, dar ar putea fi văzută mai degrabă ca „decizie sigură” și „neclintire până la realizare”, nu întotdeauna cu rezultate sau consecințele pozitive, dar acum nu conta.

Atât Ramona cât și Chad au observat-o. Chad zâmbi, Ramona se încruntă.

Urma să fie interesant.

Energia se extinse prin spațiul care ne despărțea și începu să-i înconjoare încet și blând pe Ramona și pe Chad. Părea să „ceară” să devină una cu ei.

Chad a spus imediat da și deveni auriu și luminos. Ramona l-a privit pe Chad câțva timp, simți ce simțea el, apoi și-a dat acordul și a devenit și ea aurie și luminoasă.

Am realizat că interpretau în mod diferit înfățișarea, culoarea și senzația energiei, dar rezultatul era același. Acum erau și ei Paznici.

„Nu mă așteptam la așa ceva”, spuse Ramona, privindu-și mâinile.

„E un sentiment absolut minunat”, i-a răspuns Chad. „E ca și când nimic nu mi-ar putea schimba hotărârea sau să mă împiedice să fiu eu însumi”.

Întrebările „Cine face toate astea? Cine stă în spatele acestei situații? De unde vine energia Paznicului?” – au apărut în aceeași clipă în mintea lui Alaster, a Ramonei, a lui Chad și a mea.

„Eu nu”, am răspuns repede. „Parcă am fi noi toți”.

Și în clipa în care am spus aceste cuvinte, știam că nu era vorba doar de oamenii din cameră, ci de toți cei care au existat vreodată.

„OK,” zise Ramona, „cu scutul Paznicului putem minimiza atacurile energetice. Acum mai trebuie să vedem cum facem cu gloanțele”.

„Într-adevăr,” începu Alaster, „ei sunt în afara perimetrului nostru, deci nu putem să ne folosim armele împotriva lor”.

Nu că le-ar folosi, chiar dacă inamicul ar fi înăuntru, mă gândeam.

Alaster mă privi și zâmbi.

„Avem două lucruri de rezolvat acum,” am intervenit eu, „unul e să-i scoatem pe Ramona și pe Chad de aici cât mai repede. Văd că deja încep să se dizolve, în lipsa unui alt cuvânt mai potrivit. Celălalt lucru este ca după ce ei pleacă de aici, să se găsească un loc sau un mod în care să nu fie vătămați fizic; un loc în lumea noastră obișnuită, în care configurațiile de lumină și de întuneric pot exista simultan pe măsură ce noul element se va întrupa complet”.

Când am spus asta, am simțit teama colectivului de necunoscut. Frica mă lovi ca o tonă de cărămizi, dar mi-am dat seama că după ce frica va fi prelucrată, lucrurile vor arăta cu totul altfel.

„Ramona, Chad, vedeți noul element ce deveniți?”

S-au privit pentru câteva momente, apoi au dat din cap.

„Trebuie să lăsați orice frică legată de asta să existe, să crească și să se exprime. Credeți că puteți s-o faceți?”

„Da”. Răspunsul a fost unanim. Am fost surprinsă că venea și din partea lui Alaster și a conștiinței colectivului său. Până acum nu mi-a trecut prin cap că și lor le-ar putea fi frică de acest nou element.

Am închis ochii și am căutat profund în propria mea esență să văd dacă și mie personal mi-e frică de noul element. Răspunsul a fost de asemenea da. Nici la asta nu mă așteptasem.

Simpla contemplare a fricii era de ajuns ca să înceapă să se dizolve.

„Voi știți cum să plantați în mintea altora idei, experiențe, energii și gânduri astfel încât să pară că sunt ale lor proprii?” i-am întrebat pe Ramona și pe Chad. Știam că Alaster poate și că în cazul de față n-o va face.

„Da”, spuse Ramona, privindu-l pe Chad. Uitasem că ea n-a apucat să-și dea seama că Chad era un mistic la fel de puternic ca și ea.

„Da”, răspunse și Chad.

„Bine. Uite la ce mă gândeam. Vom crea o proiecție amplificată, unindu-ne capacitățile. După care voi doi veți întrupa noul element cât de mult puteți, prin emoțiile, gândurile și interpretările voastre, și-l veți transmite tuturor celor interesați - inclusiv fiecărui membru al celor două agenții. Îl proiectați asupra fiecărei persoane de pe planetă care vrea să-l simtă, pentru o clipă. Fiecare om va putea să-l adopte sau să-l ignore, dar o va face din propria sa voință. Ce credeți?”

„Nu văd sensul,” spuse Chad.

„Așa încetează omul să simtă frică și începe să ia decizii care se sprijină pe sinele lui adevărat și pe informații, mai degrabă decât pe construcții egoiste sau intenții dosnice,” răspunse Ramona. „Asta mi s-a întâmplat și mie pe insula din Caraibe”.

„Ce insulă din Caraibe?” întrebă Chad.

„Îți povestesc mai încolo” răspunse ea.

„Da, în esență, când ceva nu mai este necunoscut, este mai probabil să nu vrem să-l distrugem sau să-l oprim. Suntem înclinați mai degrabă să-l lăsăm să existe și să crească”. Am adăugat că „nu există nici o garanție că va funcționa, întrucât ar putea fi unii care vor alege în continuare să încerce să elimine, să folosească, să exploateze sau să-și însușească noul element, dar cel

puțin grosul fricii și negativității va fi eliminat din decizia lor. Cunoașterea necunoscutului crește șansele de a lua decizii bune”.

„Mie-mi sună bine. Intru în joc” spuse Chad.

„Am putea insera decizia să-l lase să existe, să ne lase să trăim în pace și să ne ignore,” spuse Ramona.

„Păi, asta ar viola liberul lor arbitru. Orice om știe când i se încalcă liberul arbitru, chiar dacă la un nivel profund inconștient, și va răspunde extrem de negativ la ce se întâmplă. Ar ricoșa înspre noi” am spus eu.

Aș fi putut să mă lansez în explicații și să-i spun că nu sunt nici capabilă, nici dispusă să le spun oamenilor ce să facă sau cum să decidă. Ridicarea nivelului de vibrație al planetei, precum și ideea de a reda puterea oamenilor contravine complet acestei abordări. Însă am simțit că explicațiile nu sunt nici necesare, nici relevante în clipa asta.

„Am dori să vă oferim o locație potrivită,” spuse Alaster ridicându-se și indicând cu mâinile spre ușă.

Capitolul nouă: Libertate

Mă așteptam ca Alaster să ne ducă într-o cameră prietenoasă și liniștită, poate cu perne pe jos sau fotolii foarte comode, însă ne-a dus într-un loc mai uimitor decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

Clădirea în care ne aflam era doar un mic punct de acces exterior către un complex subteran aparent imens de încăperi (unele foarte mari) și tuneluri care duceau în depărtare.

Am urcat în ceva care ar putea fi numit lift de mare viteză cu scaune, dar care se mișca și pe orizontală, și pe verticală, precum și spre față-spate în anumite locuri.

Când ușile liftului s-au deschis, toți trei, Ramona, Chad și cu mine, am rămas cu respirația tăiată de admirație și uimire.

„Încăperea” arăta de parcă ar fi fost în aer liber, la suprafață. Și totuși, simțeam că nu e. Cerul arăta ca cerul real și, ieșind din lift, câteva raze mi-au atins pielea coborând prin cel mai verde frunziș silvestru pe care l-am văzut vreodată. Frunzele aveau acel verde luminos, proaspăt al vieții nou-născute de primăvară.

Aerul mirosea proaspăt, vag a flori de portocal. Dincolo de copaci se vedea un lac. Apa era cristalină,

întinsă și pură. Pădurea cobora până la lac, pe malul opus erau dealuri, iar în distanță munți.

„Nu înțeleg,” am spus, gândindu-mă că eram în subteran, dar după toate semnele, trebuia să fim totuși sub cerul liber, la suprafață.

Alaster răspunse: „Cei mai mulți dintre voi ați fost învățați că ceea ce vedeți cu ochii și percepeți cu toate celelalte simțuri, vine din afara voastră, că aceasta este realitatea, că este solidă, iar voi vă mișcați prin ea; că mediul este ceva din afara voastră”.

A ridicat câteva pietre și ne-a dat câte una la fiecare. „Mai credeți și că ceea ce percepeți ca fiind real, ca fiind mediu, nu este deformat sau schimbat de voi sau de alții, că este separat de voi și, de asemenea, independent de voi. Realitatea în care trăiți este că lumea, Terra este rotundă, are o atmosferă, este făcută din roci și apă, iar voi trăiți pe suprafața ei. Dar nu v-ați gândit niciodată că această realitate este în fond o proiecție convenabilă a propriilor voastre minți, a conștiinței voastre colective”.

„Vrei să spui că Pământul nu este rotund, iar noi nu trăim pe suprafața lui?” întrebă Ramona.

„Afirm că aceasta este o percepție și o interpretare a locului unde trăiți”.

„Și care ar fi interpretarea ta?” întrebă ea.

„Interpretarea mea, a noastră, este că lumea, Pământul nostru, nu este rotund și că nu are un exterior sau un interior”.

„Relativitatea lui Escher” am îngăimat eu, amintindu-mi de un desen al lui M.C. Escher. Desenul reprezenta o cameră care avea o mulțime de tavane, podele și scări care duceau spre diverse spații, atât în sus cât și în jos, dar și cu capul în jos, simultan.

„Da,” răspunse Alaster, „și așa cum arată și în pictura lui intitulată „Mâini care desenează”, mediul și creatorul său nu sunt cu adevărat separați”.

N-am prins pe deplin proporțiile colosale ale ideii exprimate, dar am înțeles ideea de bază. „Deci acum suntem în realitate la suprafața planetei, dar în același timp suntem și în subteran”.

„Da”.

„Asta înseamnă că separarea dualității lumină-întuneric care are loc chiar acum pe Pământ, vreau să spun pe Pământul oamenilor, ar putea fi doar o separare la nivelul percepțiilor fizice despre planetă pentru cei care aleg să-și redobândească puterea, respectiv cei care aleg frica?” am întrebat.

„Da, am putea spune că majoritatea „Pământurilor” au apărut prin separări la nivelul alcătuirii realității, a acordurilor și percepțiilor privind realitatea de către una sau mai multe specii. Și totuși, vorbim de un singur Pământ”.

Trebuia să mă opresc pentru o clipă să mă gândesc la asta: „Dacă există un singur Pământ, înseamnă că există o singură Gaia. Dar de ceva vreme am simțit că Gaia că a ales să existe la un nivel de vibrație mai înaltă, că ea de fapt trăiește la un nivel vibrațional foarte înalt, de putere asumată și pur și simplu ne așteaptă pe noi, cei care aleg să-și redobândească puterea, să o ajungem din urmă. Dar dacă ce spui tu înseamnă că separarea are loc în Gaia însăși, atunci această percepție este incorectă. Asta ar însemna că tot ea a ales și o continuare a vechiului model de realitate foarte întunecată, a vechii paradigme de putere asupra celorlalți”. Aș fi vrut să mai dezvolt ideea, dar nu găseam cuvintele potrivite.

Alaster părea să înțeleagă ce vreau să spun și răspunse: „Singurul mod în care eu o înțeleg este că ea nu trăiește într-un spectru vibrațional redus, mititel, ci într-unul foarte larg și este conștientă de întreg spectrul. Fiecare bandă de vibrație există în propriul său timp și spațiu, ca celulele unui corp, sau ca arborii dintr-o pădure. Când o persoană alege o bandă vibrațională sau alta, o percepe în Gaia și este atrasă în acea realitate. De

aceea unii oameni văd o Gaia distrusă, poluată, devastată, violată, care are nevoie să fie salvată, iar alții văd o Gaia puternică, cu puterea asumată, minunat de luminoasă, de vibrație înaltă, care ne așteaptă. Nici unii nu-i invalidează sau neagă pe ceilalți, sunt doar ca două celule într-un corp sau doi arbori dintr-o pădure. Iar oamenii, ca ființe fizice cu focalizare relativ redusă, percep doar celula sau arborele în care-și duc traiul sau în care se vor muta. Există și specii care și-au propus să exploreze „Pământurile” sau benzile de percepție vibrațională. Niște indivizi fascinanți”.

Mai aveam o puzderie de întrebări, dar timpul ne presa. Puteam să mai întreb și altă dată, după ce vom fi terminat ce aveam de făcut acum, după ce pericolul va fi trecut.

„Ce excursie,” spuse Ramona, atingând copacul cel mai apropiat.

„E un loc de stat foarte drăguț cam la cinci minute de aici,” spuse Alaster și porni.

Mintea mea gonea cu o mie de kilometri la oră. Tocmai când realitatea părea că nu poate deveni mai ciudată, a făcut-o. Am inspirat adânc de câteva ori și am început să urmăresc configurația peisajului. Mergeam către un punct geometric perfect în care se întâlneau

liniile energetice ale lacului, dealurilor din apropiere, munților și pădurii însăși.

Urmărind rezonanța și evitând disonanța am ales un loc foarte aproape de apă.

Noi trei ne-am așezat pe iarbă, iar Alaster se întoarce de unde veniserăm, dispărând în pădure.

N-am rostit nimic, nu era nevoie. Ne-am așezat fără un gând anume. Ei doi erau față în față, cu genunchii aproape atingându-se. Eu eram întoarsă spre ei, la câțiva metri. În minte îmi apărură cuvântul „martor”. Era foarte bine, o vor face fără participarea mea. Eu voi asista pur și simplu, creând o poartă spre noul element pentru oricine ar fi vrut să-l exploreze, să intre înăuntrul lui sau să-l observe, după ce voi fi scris cartea.

Pașii erau clari... vom crea o conexiune directă cu mintea oamenilor, fie conștientă fie neconștientă. Odată ce conexiunea se va fi stabilit, Ramona și Chad vor intra pur și simplu și vor intra noul element, iar atunci tot ceea ce simt, trăiesc și sunt se va transmite direct în colectivul uman. Poate chiar și în colectivul fiecărei specii de pe planetă și a celor de dincolo de ea.

Au dat din cap spre mine; erau pregătiți.

Am închis ochii și am simțit cum se formează conexiunea. S-a extins rapid în toate direcțiile, de-a lungul și de-a latul planetei. În mintea mea apărură miliarde de voci, experiențe, vieți. Asta era. Transmiteam în direct, cu mare claritate.

Dintr-odată am simțit noul element ca fiind parte din mine, din mintea mea, din toată ființa mea. Energia, existența sa în sine mi-a fulgerat conștiința ca un trăsnet. O simțeam difuzându-se pe întreaga planetă, în fiecare voce, fiecare experiență de viață, fiecare minte. Devenise ca un val care se extinde, repede și clar.

Se făcu o pauză în mintea colectivă, zumzetul încetă pentru o milisecundă și parcă asculta. Apoi murmurul se auzi din nou. De data asta era curiozitate, frică, furie, recunoaștere, care apoi se atenuă și zgomotul reîncepu.

Și atunci noul element reveni la noi. Se retrăgea din toate direcțiile la fel de repede precum se extinsese. Era ca și când un râu cu ape bogate ar fi curs prin trupurile noastre. Și se opri.

Am deschis ochii și am văzut o sferă de lumină de o culoare nespus de frumoasă și de nedescris. Plutea exact între Ramona și Chad. Se priveau ochi în ochi zâmbind. Era cea mai frumoasă lumină pe care am văzut-o vreodată în viața mea. În timp ce o observam, parcă mă trăgea și pe mine în ea, ca și cum lumina aceea devenea totul, era

peste tot, prin timp și spațiu. Îmi simțeam propria conștiință dispărând în ea. Apoi reapărând. Eram din nou în afară, observând lumina din propriul meu trup.

Brusc expandă din nou, acoperindu-i pe amândoi, apoi dispăru... și cu ea dispărură și Chad și Ramona. Nu mai erau.

Mi s-a tăiat respirația.

Am scanat rapid zona. Nu era nici un semn, nici urmă de ei. Ramona și Chad, împreună cu noul element, nu mai erau. Tot ce-a mai rămas era energia Paznicului. Era peste tot, făcea parte din fiecare frunză, munte sau piatră. Era lacul și cerul, păsările și aerul. Apoi chiar și această energie deveni din ce în ce mai puțin perceptibilă.

Am stat tăcută, privind cum energia de paznic începe să se disipeze. Se dizolva, se transforma în alte energii și vibrații în jurul meu. Apoi dispărură și acestea.

Inima îmi bătea tare. Mi-am amintit să respir din nou și am continuat să stau acolo, în așteptare. Nu sunt sigură ce așteptam, dar nu concepeam, nici nu doream să fac altceva.

La un moment dat sosi Alaster și se așeză lângă mine.

După o eternitate, am întrebat: „Ce s-a întâmplat cu ei?”. Nu eram convinsă că știe mai multe decât mine, dar merita întrebat.

„A avut loc Geneza” spuse el.

M-am uitat la el fără să înțeleg pe de-a-ntregul ce spune.

„În toate lumile, în toate culturile fiecărei lumi, există povești despre originea omului. Cele mai multe vorbesc despre primul bărbat și prima femeie care au sosit din cer sau au fost creați de Dumnezeu, la începutul timpului. Așa începe lumea”.

„Ramona și Chad? Adam și Eva ai unei lumi noi?”

„Da”.

„Dar poveștile astea sunt absurde. Cum se poate ca un singur bărbat și o singură femeie să dea naștere unei planete pline cu oameni?”

„Nici vorbă. Ei pur și simplu lasă poarta deschisă pentru ca oamenii să intre în noua expresie și noua percepție a Gaiei. Lasă poarta deschisă către noua celulă din corpul ei, către noul arbore al pădurii”.

„La început n-a fost nimic, apoi au fost Ramona și Chad. Din ei se născu o planetă întreagă,” am spus. „Acum înțeleg cât de ușor e să interpretezi greșit toate astea”.

Alaster zâmbi: „Principala interpretare greșită este că adesea se crede că e vorba de o singură planetă, sau o planetă solidă rotundă, pe care nu există nimeni altcineva în altă parte sau în alt timp”.

„Dar e vorba doar de un spectru diferit de percepție care ocupă probabil același timp-spațiu,” am spus eu.

„Poate”.

„A avut loc o ruptură în colectivul uman acum câțiva ani. Specia noastră s-a orientat în două direcții diferite. Una era redobândirea puterii și o conștiență extinsă, cealaltă o continuare a paradigmei de putere asupra celorlalți și lipsirea lor de putere. Când mă uit la noul Pământ, la noua culoare a realității căreia i-au dat naștere Ramona și Chad, mă gândesc că acum există și o a treia alternativă”.

Și în timp ce spuneam ultimele cuvinte, am realizat că pentru noi sunt acum accesibile chiar mai mult de cele trei opțiuni. Faptul că Alaster și ai lui au devenit vizibili pentru noi, în mod public, însemna că realitatea lor, Pământul lor, în care nu există nici lumină, nici întuneric,

era de asemenea deschis pentru noi să-l experimentăm și să-l trăim dacă vrem.

Alaster dădu din cap și adăugă: „Omul nu trebuie decât să vadă Pământul așa cum este, iar realitatea, precum și orice fel de experiență și-ar dori în viață, sunt deschise pentru el la fel. Există tot atâtea expresii ale Pământului câți sunt și oamenii care le visează”.

Am suspinat și m-am ridicat, întinzându-mi picioarele.

„Îți vom aranja transportul până la hotel și la aeroport. Zborul tău pleacă în câteva ceasuri,” spuse el.

„Zborul meu spre casă,” m-am gândit. El dădu din cap.

Cumva ce era „acasă” era atât de irelevant în clipa asta, încât o simțeam ca pe o iluzie, un vis demult visat și terminat.

„Ce vei face?” întrebă Alaster. Se referea la carte. O voi publica? O voi păstra în sertar?

Răspunsul era deja evident. Era clar: pentru că noul element era cunoscut și perceput în timp și spațiu, devenise o opțiune de realitate eligibilă pentru orice persoană al cărei sistem de credințe îi permitea să se

miște prin pereții celulari sau rădăcinile Gaiei, indiferent cum explicăm treptele dintre sus și jos – oricare ar fi și susul și care josul: moarte și renaștere, portaluri prin toată planeta, locuri ca acesta, ale nimănui. Toate erau căi posibile către noua lume; către oricare dintre lumile alternative.

„Mă duc acasă și o scriu,” i-am spus, „apoi s-ar putea s-o public”.

Am părăsit complexul în aceeași mașină neagră și mă uitam la oamenii care se mișcau printre copaci. Câteva luminițe roșii de laser mi-au scânteiat în ochii și pe geam... le vedeam îndreptate spre pieptul și capul meu. La început nu era clar ce urmau să facă, dar după câteva minute s-a dovedit că aveam trecere liberă. Am suspinat ușurată și am închis ochii. Parcă n-aș fi dormit de zile întregi, iar drumul până la hotel era lung.

„Ați dori o pernă, doamnă?” era unul din bărbații trupeși care stăteau lângă mine.

„Da, ar fi minunat, mulțumesc”.

Cuvânt de încheiere

Pe drumul spre casă, în avion, am căutat noul element în colectiv, dar nu l-am putut găsi. Tot ce am putut găsi era o vagă conștiență. O senzație micuță, o energie la limita bucuriei și emoției; ca un vis cu un peisaj mirific, abia vizibil.

Dar va crește.

Chiar dacă nu pot și nu voi fi în stare să descriu noul element încă mulți ani de acum încolo, simpla cunoaștere că a existat, că toți cei care vor citi această carte până la această pagină vor fi conștienți de el, îl va face mai real, mai accesibil, mai descriptibil. Va veni și o zi în care îi vom spune pe nume, îl vom cunoaște din experiență, va fi real, va avea probabil și o istorie, o mitologie, poate chiar și vestigii materiale în realitatea noastră. Atunci amintirea vremurilor în care el n-a existat va fi păstrată doar în cărți cum e și aceasta.

Când am ajuns acasă, am găsit un plic înfipt în ușă. Înăuntru, doar patru cuvinte:

„Dragă prietenă,

Îți mulțumesc”.

Am deschis ușa și am pășit în casă. Câinele meu a venit alergând și am auzit vocile celor dragi apropiindu-se să mă salute. După câteva ore de îmbrățișări, povestiri și aduceri la zi, am intrat în birou și am dat drumul la calculator.

Am scris:

INTERVIU CU UN ASASIN PARANORMAL

Un roman de Inelia Benz

CUPRINS

Introducere	3
Capitolul întâi: Prima conversație	6
Capitolul doi: A doua conversație	21
Capitolul trei: A treia conversație	36
Capitolul patru: A patra conversație	56
Capitolul cinci: A cincea conversație	77
Capitolul șase: În căutarea lui Chad	96
Capitolul șapte: Frică, bine ai venit	123
Capitolul opt: Asediul	142
Capitolul nouă: Libertate	158
Cuvânt de încheiere	170